

ஸ்ரீ:
திருப்பாணாழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்

அமலனாதிபிரான் வ்யாக்₂யானங்கள்

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளையும்,
அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனாரும்
அருளிச்செய்தவை-அரும்பதவுரையுடன் கூடியது.
ஸர்வஜித்-உத்திரம் 2008

Rs. 60/-

2601

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அமலனாதிபிரான் வ்யாக்₂யாநங்கள்

பரமகாருணிகரான
பெரியவாச்சான்பிள்ளையும்,
அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனாரும்
அருளிய வ்யாக்₂யாநங்கள்
(அரும்பதவுரையுடன்)

பதிப்பாசிரியர் & கிடைக்குமிடம்

R.ரகுராமன், M.A., M.Phil.,

24/71. புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி: 620 017,

விலை:

Rs. 60/-

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே பரணம்

அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்

“வேர்ச்சுடுமவர்கள் மண்பற்றுக்கழற்றாதாப்
பொபேல ஜ்ஞாநியை விக்₃ரஹத்தோடே ஆத்₃ரிக்கும்”
(ஸ்ரீவ.பு. - 168) என்றார் லோகதே₃பரிகன். ஜ்ஞாநியினு
டைய ஜ்ஞாநபரிமளிதமான தே₃ஹத்தை ஆசைப்
பட்டுக் கிடக்கும் எம்பெருமான் திருப்பாணாழ்வாரைத்
திருமேனியோடே அங்கீ₃கரித்தான். இதுவே மற்றை
ஆழ்வார்களைக் காட்டிலும் பாண்பெருமானார்க்குண்
டான பெருமையாகும்.

பாமாசார்யரான ஆளவந்தார் தம்முடைய அந்திம
நிலையிலே, ‘தஞ்சமாயிருப்பதொரு அர்த்த₂த்தை
பிரஸாதித்தருளவேணும்’ என்று ப்ரார்த்தி₂த்த
திருக்கோட்டியூர்நம்பி முதலானோர்க்கு,
“பெரியபெருமாள் திருவடிகளின் கீழே வீணையும்
கையுமாய் ஸேவித்திருக்கும் திருப்பாணாழ்வார்
விக்₃ரஹத்தை ஸத₃ா பாத₃ாதி₃கேபாந்தமாக
பேசலித்துக்கொண்டிருங்கோள்” என்றருளிஞார்.
பாமாசார்யவசநமே பரமப்ரமாணமாதலால்
பாண்பெருமாளின் பாத₃ங்களே பாரோர்க்கு
புகலென்று புலனாகிறது.

திருவாங்கத்தமுதனார் இராமாநுசநூற்றந்தாதியில்

(11) “சீரியநான்மறைச்செம்பொருள் செந்தமிழால் அளித்த பாரியலும் புகழ்ப் பாண்பெருமாள்” என்றருளிஞர். எம்பெருமானாருக்கு முதலாழ்வார்களின் ஸம்ப₃ந்த₄த்தைக் கூறிய பிறகு, திருமழிசைப்பிரானது ஸம்ப₃ந்த₄த்தைக் கூறுவது க்ரமப்ராப்தமாயிருக்க, இடையே திருப்பாணாழ்வாரை ப்ரஸ்தாவித்ததன் காரணத்தை, ‘ஆழ்வார்களின் தலைவரான நம்மாழ்வார் ‘பாலேய் தமிழர்’ என்று முதலாழ்வார்களைக் கூறியவுடன், ‘இசைகாரர்’ என்று திருப்பாணாழ்வாரைக் கூறியதால் அமுதனாகும் ஆழ்வாரை அடியொற்றுகிறார்’ என்பர் ஆன்றோர். இப்பாட்டின் வ்யாக்₂யாநாவதாரிகையில் பிள்ளைலோகம்ஜீயர் “‘இசைகாரர்’ என்று நம்மாழ்வாராலே கொண்டாடப்பட்ட மஹா வைப₄வத்தையுடையவரான திருப்பாணாழ்வார்” என்று கூறியிருப்பதாலும் இது ஸ்பஷ்டம்.

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் ஆசார்ய ஹ்ருத₃யத்திலே (85) “புஷ்பத்யாக₃ பே₄ாக₃ மண்ட₃பங்களில் பணிப்பூவும் ஆலவட்டமும் வீணையுங்கையுமான அந்தரங்கரை முடிமன்னவனும், வைதி₃கோத்தமரும், மஹாமுநியும் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும்...அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது” என்றருளிச்செய்தார். பே₄ாக₃மண்ட₃பமான திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே வீணையும்

கையுமாய் பெரியபெருமானைப் பாடிய திருப்பாணரை,
 பரமபத₃மேனோத்தமரான லோகஸாரங்க₃மஹாமுனிவர்
 மது தோள்களில் எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு
 வந்தமையால் எம்பெருமானுடைய அடியார்கள்
 எக்துலத்தோராயினும் உயர்ந்தவரே என்பது
 தெளிவாகிறது. பஞ்சமவர்ணத்திலே பிறந்திருந்தாலும்
 பாண்டிபெருமாள் பரமோத்க்ருஷ்டரே யாவார்.
 வேதாந்தாசார்யர் குருபரம்பராஸாரத்தில்
 'நம்பாணநாதன்' என்றருளிச்செய்தார்.

"மாயவனை மதுகுதனை மாதவனை மறையோர்
 களைத்தும் ஆயர்களேற்றினை" என்கிற பெரியாழ்வார்
 திருமொழி (4-10-10) ப்பாகர வ்யாக்₂யாநத்தில்
 மணவாளமாமுனிகள் "மறையோர்" என்பது
 திருப்பாணைவாரை என்று திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்.
 மேலும் உபதேசரத்தினமாலையில் 'நற்பாணன்' என்றும்,
 "வாய்த்த புகழ்ப் பாணர்" என்றும் முநிவாஹநரைக்
 கொணராடுகிறார். பரமபத₃த்தில், "ஏதத் ஸாமக₃யந்
 நாஸ்தே" என்கிறபடியே ஸாமக₃நத்தாலே
 எப்போதும் எம்பெருமானை ஏத்தும் முக்தர்களிலே
 யொருவர், "அண்டர்கோன் அணியரங்கன்" (அமலன்-
 10) என்கிறபடியே வைகுண்ட₂நாத₂ன்
 பெரியபெருமானாகக் கோயிலிலே வந்து
 சாய்ந்தருளியவுடன், இங்கே திருப்பாணைவாராகத்
 திருவவதரித்தார் என்று இவர் வைப₄வத்தை

அருளிச்செய்தார் பிள்ளைலோகம்ஜீயார்.

அநந்தாசார்யர் தாமருளிச்செய்த ப்ரபந்நாம்ருதத்
திலே “அயம் ஜக்₃ராஹ க்ருபயா ரங்கே₃பேரா
முநிவாஹநம்| ரங்க₃ஸ்த₂லஸ்ய முக்₂யத்வம் தேநாபூ₄த்
தஸ்ய பூ₄தலே|| என்று பாண்பெருமானைப்
பெரியபெருமாள் கருணையோடு ஏற்றுக்கொண்டதனா
லேயே உகந்தருளினநிலங்களிலே கோயில்
(திருவரங்கம்) முதன்மையான தி₃வ்யதே₃ஸமாகக்
கருதப்படுகிறது என்றார்.

திருப்பாணாழ்வார், பெரியபெருமாள் விஷயமாக
‘அமலனாதிபிரான்’ என்று தொடங்கிப் பத்துப்
பாகரங்களை அருளிச்செய்துள்ளார் என்பது அனைவரும்
அறிந்ததேயாகும். மிகக்குறைந்த பாகரங்களைப்பாடி
மிகுந்த பெருமைபெற்ற ஆழ்வார் இவரேயாவார். இந்த
அமலனாதிபிரானைப்பற்றி வேத₃ாந்தாசார்யர்
“வேதியர்தாம் விரித்துரைக்கும் விளைவுக்கெல்லாம்
விதையாகுமிது” என்றும், “பாண்பெருமாள்
அருளிச்செய்த பாடல்பத்தும் பழமறையின் பொருள்”
என்றும் கொண்டாடியுள்ளார்.

ஸகலவேத₃ஸாரமாய், மூன்றெழுத்துக்கொண்ட
தான ப்ரணவத்தை ‘அமலன்’, ‘உவந்த’ ‘மந்தி’ என்று
தொடங்கும் முதல்மூன்று பாட்டுக்களின்
முதலெழுத்துக்களிலே காட்டி, வேத₃ப்ரதிபாத்₃யம்

எம்பெருமானுடைய திருவடிநிலைகளே என்பதனை
'பாரம்' 'துண்ட' 'கை' என்று தொடங்கும்
பாட்டுக்களின் முதலெழுத்துக்களினாலே காட்டினமை
அமலனாதிபிரானுக்கேயுண்டான தனிச்சிறப்பாகும்.

இந்த அமலனாதிபிரானுக்கு வ்யாக்₂யாநமருளிச்
செய்த பூர்வாசார்யர்கள் மூவர். அவர்களாவார்-
பெரியவாச்சான்பிள்ளை, அழகியமணவாளப்பெருமாள்
நாயனார் மற்றும் வேத₃ாந்தாசார்யர் ஆவர்.
பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த வ்யாக்₂யாநம்
கருக்கமானதாகவும், ஆழ்ந்தபொருள்களைத்
தன்னகத்தே கொண்டதாகவும் உள்ளது. நாயனாருடைய
வ்யாக்₂யாநம் இதற்கு விவரணம் போலே
அமைந்துள்ளது. நாயனார் தமது வ்யாக்₂யாநத்தில்
வினா₁யெழுப்பிவிடையளிப்பதும், த்₃ருஷ்டாந்தங்கள்
காட்டுவதும், ஒருபாட்டிற்கும் அடுத்தபாட்டிற்கும்
ஊங்குதி கூறுவதும், உவமைகள் கூறுவதும்,
புராமாயணம், ஸ்ரீரங்க₃ராஜஸ்தவம் முதலான
கூ₂ாந்த₂ங்களிலிருந்து மேற்கோள்களை உத₃ாஹரித்து
விளக்குவதும், ஐதிஹ்யநிர்வாஹங்கள் காட்டுவதும்
எண்ணி எண்ணி இன்புறத்தக்க வகையில்
அமைந்துள்ளன. இவ்வருடம் பெரியவாச்சான்பிள்ளை
யின் பதினான்காவது ஷஷ்ட்யப்₃த₃பூர்த்தியும்,
நாயனாரின் 800ஆவது திருநகூத்ரமும் நேரிட்டதால்
இவ்விரு வ்யாக்₂யானங்கள் தற்போது பதிப்பித்து

வெளியிடப்படுகின்றன.

இந்நூலில், முதற்கண் ஆரூயிரப்படி குருபரம்பரையிலுள்ளபடியே திருப்பாணைவார் வைபவம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்காலத்தில், திருப்பாணைவாரின் சரித்ரத்தைக் கூறும் நூல்களில், லோகஸாரங்க₃ முனிவர் திருப்பாணைவாரிடம் அபசாரப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. இது அழகிய மணவாளப்பெருமாள்நாயனாரின் அமலனாதிபிரான் வ்யாக்₂ யாநத்தோடு முரண்பட்டதாகவுள்ளது. நாயனாரின் 'கொண்டல்வண்ணன்' பாசுர வ்யாக்யாநாவதாரிகையில், 'பெரியபெருமாள், 'என்னுடைய அடியார்கள் இழிகுலத்திலே பிறந்திருந்தாலும், அவர்கள் தொழத்தக்கவர்களே' என்று ஏகாந்தத்திலே உபதே₃ சரித்திருந்தபடியாலும், ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களாலே அடியார்களின் ஏற்றத்தைக் கேட்டிருந்தபடியாலும் லோகஸாரங்க₃ முனிவர் எம்பெருமான் நியமித்தவுடனேயே சென்று திருப்பாணரை பரிஸாவஹித்துக்கொண்டு வந்தார்' என்று பொருள்படக்கூறப்பட்டுள்ளது (பக்கம் 150, 151). ப₄க₃ வத்₃ வசந்தத்தால் ப₄க₃ வதர்களின் பெருமையைக் முன்பே கேட்டிருந்த லோகஸாரங்க₃ முனிவர் பாண்பெருமாளிடம் அபசாரப்பட ப்ரஸக்தியில்லை. திருப்பாணைவார் மாநஸாநுப₄வம் பண்ணுபவராதலால், மநநபரரான முனிவரையிட்டு அவரை

யழைத்துக்கொண்டதாகவே அவ்விடத்து
வ்யாக்₂ யாநத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

மணவாளமாமுனிகளுக்குப் பிற்பட்ட காலத்தில்
எழுதப்பட்ட ப்ரபந்நாம்ருதம் முதலிய நூல்களிலேயே
லோகஸாரங்க₃ முனிவர் அபசாரப்பட்டதாகக் கூறும்
இக்கதை காணப்படுகிறது. ப்ராசீன க்₃ ரந்த₂ மான
தி₃ வ்யஸு₁ரிசரிதத்தில் இக்கதை கூறப்படவில்லை.
வடிவழகியநம்பித₃ாஸரின் ஆழ்வார்கள் வைப₄வ
நூலிலும் இது சொல்லப்படவில்லை. ஆரூயிரப்படி
கு₃ருபரம்பராப்ரப₄ாவப்பதிப்புகளில் திருப்பாணாழ்
வார் வைப₄வத்தில் இரண்டு பாட₂ங்கள் காட்டப்
பட்டுள்ளன. அடைப்புக்குறிக்குள் அச்சிடப்பட்டுள்ள
இக்கதை எல்லாப்ரதிகளிலும் இல்லை என்பது
அடிக்குறிப்பினால் உணரலாகிறது. ஆகவே
இக்கதையினை ப்ரகூழித்தம் என்றே கொள்ளத்தகும்.
“சொல்லுமவிடு கருதியாம்” (ஞானஸாரம்-40)
என்கிறபடியே நமக்கு பூர்வாசார்யர்களின்
ஸ்ரீஸு₁க்திகளே வேத₃த்திற்கு ஸமமான
ப்ரமாணமாகும். பூர்வாசார்ய வசநவிருத்₃த₄மாக
பிற்காலத்தவர்களால் புனையப்பட்ட இக்கதை
அநாத₃ரணீயமேயாகும் என்பது அடியேனுடைய
அபி₄ப்ராயமாகும். ஆதலால் ஆரூயிரப்படி
கு₃ருபரம்பரையின் திருப்பாணாழ்வார் வைப₄வத்தி
லுள்ள ஸு₁த்₃த₄ பாட₂த்தையே இந்நூலில்

கொடுத்துள்ளோம். அதனையடுத்து பெரியவாச்சான்
பிள்ளை வைப₄வத்தைச் சேர்த்துள்ளோம்.
யதீந்தரப்ரவணப்ரப₄ாவம் மற்றும் பெரியதிருமுடி
யடைவு ஆகிய நூல்களிலுள்ள சொற்றொடர்களைத்
தொகுத்து நாயனார் வைப₄வத்தை அளித்துள்ளோம்.
அமலனாதிபிரான் வ்யாக்₂யாநத்தின் பழையபதிப்பு
களைப் பார்த்து பாடபே₄த₃ங்களை இப்புத்தகத்தின்
இறுதியில் இணைத்துள்ளோம்.

ஸ்வாமி எம்பெருமானாராலே 'எங்கள்
ஆழ்வானே' என்று உகந்து அபி₄மாநிக்கப்பட்ட
ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தாசார்யரின் திருவம்ஸத்திலுதித்தவராய்,
திருவெள்ளறை ஸந்நிதி₄யின் முதல்தீர்த்தகாரராய்,
கோயில் நாலாயிரஅத்₄யாபகராய் எழுந்தருளியுள்ள
அஸ்மத்₃ாசார்யர் அம்மாள் ஸ்ரீ.உவே.ஸௌம்ய
நாராயணாசார்யர் ஸ்வாமி இந்நூலினைச் சிறந்தமுறையில்
வெளியிட பல்வகையிலும் உதவிபுரிந்தார். அவருக்கு
'தலையல்லால் கைம்மாறிலேனே' (நாச்.திரு.5-6) என்று
அடியேனுடைய க்ருதஜ்ஞதையைத் தெரிவித்துக்
கொள்கிறேன்.

என்னையுமெங்கள் குடிமுழுதாட்கொண்ட
மன்ன(பெரியாழ்.திரு.2-5-1)ராய், பணிமானம்
பிழையாமே அடியேனைப் பணிகொண்ட(திருவாய்.4-8-
2)வராய், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுத்₃ர்ஸந பத்ராதி₄பராய்,

அஸ்மந்ஜ்ஞாநாசார்யருமாயுள்ள ஸுத₃ர்பநர்
 ஸ்ரீ.உ.வே.க்ருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி
 “உபந்யாஸங்களை செவிமடுக்கும் ஸ்ரோதாக்கள்,
 கேட்டவர்த்த₂ங்களை மறந்துவிடக்கூடுமாதலால்,
 உபந்யாஸம் பண்ணுதலாகிற வாசிகைங்கர்யத்தைக்
 காட்டிலும் பூர்வாசார்யக்₃ரந்த₂ப்ரகாஸந கைங்கர்யமே
 சாலச்சிறந்ததாகும்” என்று அஸக்ருத்
 அருளிச்செய்வார். ஸுத₃ர்பநர் ஸ்வாமியின்
 அநுக்₃ரஹமும், அவரோடு அடியேனுக்குள்ள
 நெருங்கிய ஸம்பந்த₄முமே இந்நூல் வெளிவருவதற்கு
 மூலகாரணமாதலின், ஸுத₃ர்பநர் ஸ்வாமியின்
 பாத₃கமலங்களைப் பணிந்து நிற்கிறேன்.

மணவாளமாமுனிகளின் பூர்வாஸ்ரம
 திருவம்ஸ்யராயும், அடியேனுடைய ஜ்ஞாநாசார்யர்
 களுள் ஒருவராயுமுள்ள கோமடம் ஸ்ரீ.உ.வே.
 ஸம்பத்குமாராசார்ய ஸ்வாமி, அடியேனுக்கு
 அமலனாதிபிரான் வ்யாக்₂யாநங்களைக் காலக்ஷேபம்
 ஸாதிக்கும்போதே, முந்தைய அமலனாதிபிரான்
 வ்யாக்₂யாந பதிப்புகளில் புகுந்திருந்த அச்சப்
 பிழைகளைச்சுட்டிக்காட்டியது, இப்பதிப்பின் போது
 அடியேனுக்கு மிகவும் உபயோக₃மாகவிருந்தது.
 மேலும் இந்த ஸ்வாமியே பெரியவாச்சான்பிள்ளை
 வ்யாக்₂யாந ஸ்ரீகோஸங்களிலிருந்த பாட₂பே₄த₃ங்
 களைப் பரிஸ்ரீலநம் செய்து, ஸுத்₃த₄பாட₂த்தை

அறிவதற்கும் துணைபுரிந்தார். ஆதலால், தாளும் தடக்கையும் கூப்பிப் பணி(திருவாய்.3-7-2)ந்து அவருக்கு அடியேனுடைய த₄ந்யவாத₃ங்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்நூலின் அச்சுத்தாள்களை, தாமாகவே முன்வந்து திருத்திக்கொடுத்த அடியேனுடைய ஸம்ஸ்க்ருதாத₄யாபகர்களுள் ஒருவரான கோயிலாத்தான் ஸ்ரீ.உ.வே.விஜயராக₄வாசார்ய ஸ்வாமிக்கும், கலையறக்கற்ற(திருமலை-7)வரான ஸ்ரீ.உ.வே. ப₄ரதரகு₄பதி ஸ்வாமிக்கும் அடியேனுடைய க்ருதஜ்ஞதையைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஸு^௩த₃த₄பாட₂த்தையறியும்படி பழைய பதிப்புக் களின் நகல்களைக் கொடுத்துதவிய ஸ்வாமிகள் அனைவருக்கும் அடியேனது நன்றி உரித்தாகுக.

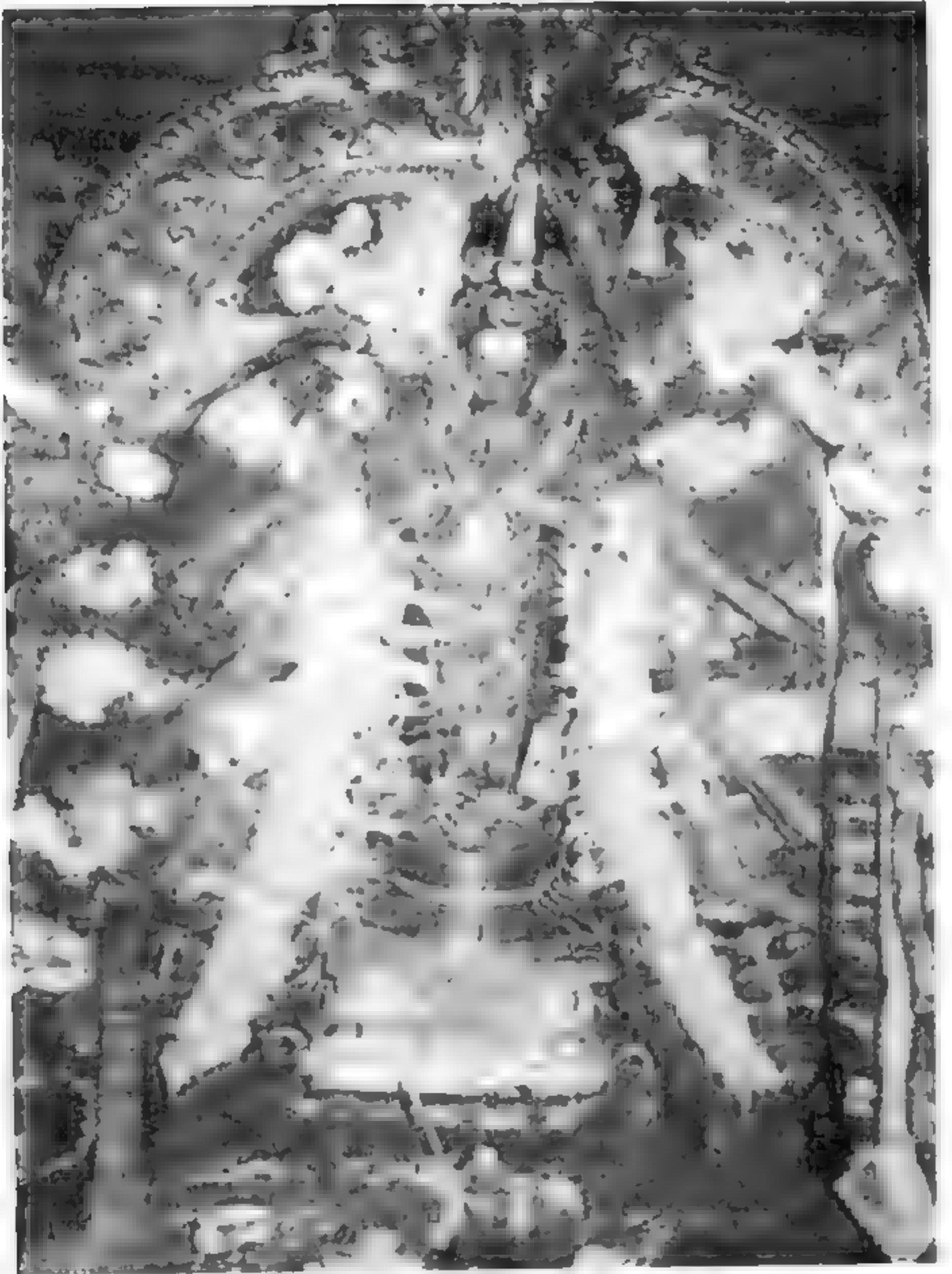
‘ஸ்ரேயாம்ஸி ப₃ஹு^௩விக்₄நாநி ப₄வந்தி’ என்கிறபடியே எண்ணற்ற இடையூறுகள் ஏற்பட்டபோதிலும் தடைக்கற்களையே படிக்கற்களாகக் கொண்டு இந்நூலினை நன்முறையில் கணினி எழுத்துக்களில் வடிவமைத்துக்கொடுத்த மிக்கசீர்த் தொண்ட(பெரிய திரு. 11-1-9)ரான ஸ்ரீ.உவே. ஆராவமுதய்யங்கார் ஸ்வாமியைக் குறித்து ‘எந்நன்றி செய்தேனா என்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே’(திருவாய்.10-6-8) ‘உனக்கோர் கைம்மாறு நான்

ஒன்றிலேன்' (திருவாய்.5-7-10) என்று அநுஸந்தி₄த்து நிற்கிறேன்.

உறையூர் நாச்சியார் சேர்த்தி படத்தை அளித்த அட்வகேட் ஸ்ரீ.உ.வே.கே₃ாவிந்த₃ராஜன் ஸ்வாமிக்கும், அவ்வப்போது உதவிய சிரஞ்ஜீவி. சக்ரவர்த்திக்கும் அடியேனுடைய நன்றியை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்நூலினை நன்முறையில் அச்சடித்துக்கொடுத்த ஆர்.என்.ஆர். பதிப்பக உரிமையாளருக்கும் எமது நன்றியுரித்தாகுக.

ஸர்வஜித்
பங்குனி உத்திரம்
21-3-2008.

ராமாநுஜத₃ாஸன்,
ஆர்.ரகு₄ராமன்.
(பாலாஜி)

திருப்பாணாழ்வார் - உறையூர்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம:

திருப்பாணாழ்வார் வைபவம்
(ஆரூர்ப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம்)

ஸ்ரீலோகஸாரங்க₃ மஹாமுநீந்த₃ர
ஸ்கந்த₄திருட₄ம் கலயாமி நித்யம் !
களங்க₃ஹீநம் கமநீயப₄க்தம்
கவீஸ்வரம் க₃ாயகஸார்வபெ₄ளமம் ! !

ஸ்ரீவேலாப்த₃விநிர்க்க₃மே கலியுகே₃
ஸம்வத்ஸரேது₃ர்மதௌ
ப₄ாநௌ வருஸ்சிகப₄ாஜி பஞ்சமதி₃நே
தாரே பு₃த₄ஸ்யோத்தமே !
ரோஹிண்யா ஸஹிதே லஸத்யுரு₃பதௌ
க்ருஷ்ணே த்₃விதீயே திதெ₂ள
ஸஞ்ஜஜ்ஞே முநிவாஹநஸ்சரணயோர்
யோ ரங்கி₃னோ₃ந்தர்த₃தே₄ ! !

திருப்பாணாழ்வார் திருவவதாரக்ரமம் இருக்கும்
11டி எங்ஙனேனெயின்னில்:— “காவேரீதோயமாஸ்ரித்ய
வாதோ யத்ர ப்ரவர்த்ததே – தத்₃தே₃ஸவாஸிநாம்
ராக்தி: கிமு தத்தீரவாஸிநாம்” என்று சொல்லுகிற
11டியே ஸ்வப்ரவாஹஸ்பர்ஸமருத்ஸம்ப₃ந்த₄த் தாலே
ராக்திதரவல்ல நீர்மையையுடைத்தான திருக்காவேரிக்
கரையிலே நிகளாபுரி என்று சொல்லப்பட்டதாய்

மாடகூடப்ராஸாதே₃பஸோபி₄தமான உறையூரிலே,
 ஸூர்யவம்ஸ ப்ரதீ₃பனன சோளபூ₄பதி த₄ர்மமாக
 ப்ருதி₂வீபரிபாலநம் பண்ணுநிற்கச்சி₂ய்தே,
 கூரார்ணவராஜனிடத்தே பிராட்டி ப்ராது₃ர்ப்₃ப₄வித்-
 தருளி₂னாப்போலே நம்பெருமாளிடத்தே ஏகாக்₃ர
 சித்தனான த₄ர்மவர்மாவாகிற சோளனுக்குக்கதந்யகை-
 யாய் நீளாம்ஸஜையான உறையூர்நாச்சியார்
 திருவவதரித்தருள, சோளராஜாவும், ஸ்ரீஜ₂ரகராஜன்
 பிராட்டியை ப்ரீதியோடே எடுத்து வளர்த்தாப்போலே
 உவப்போடே வளர்க்க வளர்ந்தருளுகிற நாச்சியார்,
 ப₃ாலக்ரீடையிலும் நம்பெருமானையல்லது வேறொரு
 விளையாட்டறியாதவளாய் ஸகி₂களோடே கூடி
 விஹரித்து வளர்ந்தவள், ப்ராப்தயௌவநியான
 பின்பு, ஒருநாள் உத்யாநவநத்திலே ஸகி₂களோடே
 கூட டே₃லாலீலையாய் விஹரியாநிற்க “பேட்டை-
 யாடிவருவான விருந்தாவனத்தே கண்டோமே”
 (நாச்.திரு.14-9) என்கிறபடியே நம்பெருமாள் அங்கே
 ம்ருக₃யாவிஹாரபரராயெழுந்தருள, கண்டு
 மையலேறி மோஹித்து ஊரேவந்து, ஸ்வபீதாவான
 சோளராஜாவைக் குறித்து ‘நம்பெருமானையல்லது
 வேறொரு புருஷனுக்கு வாழ்க்கைப்ப்படேன் என்னை
 அவருக்கே உத₃கம்பண்ணிக் கொடும்’ என்ன,
 சோளராஜாவும் அதிஸ்ந்துஷ்டனாய் நம்பெருமாள்
 ஸந்நிதி₄யிலே சென்று அச்செய்தியை விண்ணப்பஞ்
 செய்ய, பெருமானும் ‘நாமே பாணிக்₃ஹணம்
 பண்ணுகிறோம்; நமக்கே உத₃கம் பண்ணிக்கொடும்’

என்று நியமிக்க ராஜாவும் ஸந்துஷ்டனாய்த்
 *துமிலமெழப் பறைகொட்டித் தோரணம்நாட்டி
 (பெரியாழ். திரு. 3-8-3) அரங்கமாநகரை
 அலங்கரித்துப் பெரிய ப்ரீதியுடனே *பெருப்பெருத்த
 கண்ணுலஞ்செய்து (பெரியாழ். திரு. 3-7-10)
 நாய்ச்சியாரை உத₃கம்பண்ணிக்கொடுக்க,
 பெருமானும் ஜநகராஜன் திருமகளை உத்₃வாஹம்
 பண்ணினுப்போலே உவப்போடே திருமணம்புணர,
 ராஜாவும் பொன்னரிசி முந்நூற்றறுபது ப₄ரமும்,
 அதுக்குத்தக்க முத்துமாணிக்கமயமான நவரத்நோ-
 பஹாரமும், நிரவதி₄கவஸ்த்ராப₄ரணங்களும்
 கே₃ாக₃ஜாப்ஸ்வ த₃ாஸீவர்க்க₃ங்களும்கு குறைவறக்
 கொடுத்தும், ஸர்வத்திலும் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே
 தன் ஸர்வஸ்வத்தையும் நம்பெருமானுக்கே
 ஸமர்ப்பித்து வாழுங்காலத்திலே, 'உறந்தை' என்கிற
 .அந்த உறையூரிலே கார்த்திகை மாஸத்தில் ரோஹிணி
 நக்ஷத்ரத்திலே "குலந்தாங்குசாதிகள் நாலிலும் கீழி-
 ழிந்து" என்று சொல்லப்பட்ட பஞ்சமவர்ணத்திலே
 ப்₃ராஹ்மணவேள்விக்குறை முடித்த ப₄ாக₃வதரைப்
 போலே ஸ்ரீவத்ஸாம்ஸராகத் திருப்பாணாழ்வார்
 .அவதரித்தருளினார். 'அத₂ தத்ர குலேந்ந்திமே ரமா
 ரமணோரஸ்ஸ்தி₂தலாஞ்சநாம்ஸஜஃ | ஸமஜாயத
 | பாணஸம்ஜஞகஸ்ஸுகவிஃ கார்த்திகமாஸி வைத₄பே₄."
 என்று தி₃வ்யஸூரிசரிதத்திலே சொல்லிற்றிறே.

“ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பஸ்யேந்

மது₄ஸ₁ஓ₁த₂ந₃ ஸாத்விகஸ்ஸ து விஜ்ஞேயஸ் ஸ வை
மோக்ஷார்த்த₂ சிந்தக₃” (ப₄ார.ஸாந்தி 358-73)
என்கிறபடியே எம்பெருமான் இவர்க்கு
ஜாயமாநகடாக்ஷத்தைப் பண்ணுகையாலே
கேவலஸத்த்வகு₃ணப்ரசுரராய், *சேமமுடை
நாரத (பெரியாழ்.திரு. 4-9-5)ரைப்போலேவும்,
“நிக்₃ரஹாந்தாரயாஸ் மாத்₃வை தேந கீ₃தப₂லேந மாம்
| ஏவமுக்த்வா து சண்ட₃ாளம் ராக்ஷஸஸ் ஸரணங்க₃த₃”
என்கிறபடியே ஸரணாக்ஷதனான ப்₃ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸைக்
குறித்து “யந்மயா பஸ்சிமம் கீ₃தம் ஸ்வரம்
கைஸிகமுத்தமம் | ப₂லேந தஸ்ய ப₄த்₃ரம் தே
மோக்ஷயிஷ்யாமி கில்பி₃ஷாத்” என்று கைஸிக
புராணத்தில் யாக₃தே₃ாஷம் பரிஹரித்த ப₄ாக₃வதரைப்
போலவும் ப₄க₃வத்₃க₃ாநவித்₃யைக்கு ஸார்வபெ₄ளம
ராய் *பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்து (திருப்பல்-12) ஸாம
க₃ாநம்பண்ணும் நித்யஸ₁ஓ₁ரிகளிலேயொருவர்
வந்தவதரித்தாரோவென்று சொல்லலாம்படியான
தி₃வ்யசரிதங்களையுடையராய், மோக்ஷார்த்த₂யான
இப்பாண்பெருமாள், ஸ்வவர்ணாகூலமாக
இரண்டாற்றுக்கும் நடுவே தாம் மிதியாமே
தென்னாற்றின் தென்கரையிலே திருமுகத்துறைக்
கெதிரே “தொழுமத்திசையுற்று நோக்கியே”
(திருவாய்.6-5-5)என்கிறபடியே *திருவரங்கமேயான்
திசை (முதல்.திருவ-6)யை நோக்கி தூ₃ரநின்று
*வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்
காளென்றுள் கலந்து (திருவாய்.3-1-9) வீணையும்

கையுமாய்த் *திருப்புகழ்க்கள் பலவும் பாடி (பெருமாள். திரு.1-9)க்கொண்டு “சிந்திக்கும் திசைக்கும் தேறும் கைகூப்பும்” (திருவாய்.7-2-5) என்கிறபடியே பெரியபெருமானே அநவரதபூவனை பண்ணிப் போருகையாலே “ததோ மே தத்₃க₃தம் மநஃ” என்கிறபடியே பெரியபெருமானும் இவர்பக்கல் *உவந்த திருவுள்ளத்தராக, அவ்வளவிலே ‘நாச்சியாரும் பெருமாளுடனே ‘நமக்கு அந்தரங்க₃ரான இப்பாண்பெருமாள் புறம்பேநிற்கப் பெறுமோ?’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, பெரிய பெருமானும் இவரைப்பலகால் அருள்பாடிட்டுப் போகவிட்ட விடத்திலும் இவர் ஸ்வரூபத்தால்வந்த நைச்யத்தாலும், ஸ்வவர்ணத்தால்வந்த நைச்யத்தாலும் பிற்காலித்துக் கடுநடையிட்டு அகல்கிற வளவிலே பெரியபெருமாள் பின்னையும் இவர் பக்கலுள்ள க்ருபாதிஸயத்தாலும், தன் நிரங்குல ஸ்வாதந்தர்யத்தாலும் ஸ்ரீலோகஸாரங்க₃ மஹாமுநீந்த்₃ரரைப் பார்த்து ‘நமக்கு அந்தரங்க₃ரான பாண்பெருமானே நீர் நெகிழ நினையாதே அவரை ம்முடைய தோளிலேகொண்டு நம்பக்கல் அழைத்துக் கொண்டுவாரும்’ என்று ஸ்வப்நமுகேந நியமித்தருள, அவரும் விடிவோரை எழுந்திருந்து “அத்ய மே ஸப₂லம் ஜந்ம ஸுப்ரப₄தாச மே நிஸா” (பி.பு.5-17-3)என்கிறபடியே ‘இற்றைவிடிவு எனக்கு நல்விடிவாச்சுது’ என்று ஸ்வப்நத்தை நிஸ்சயித்து நிகழும் ஹ்ருஷ்டராய் *தோதவத்தித் தூய்மறையோ (பெரியாழ்.திரு.4-8-1)ருடனே திருமுகத்துறையிலே

*நாட்காலேநீராடி (திருப்பாவை-2) நித்யாநுஷ்டா நம் செய்தருளி, “ஸுதூரமபி கந்தவ்யம் யத்ர பாகவதஸ்ஸ்திதஃ” என்கையாலே, இவ்வாழ்வார் அதிதூரத்திலே நின்று *யாழினிசை வண்டினங்கள் ஆளம் வைக்குமரங்க((பெரியாழ்.திரு.4-8-6))த்தை நோக்கி நித்யமாக ஸேவித்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணிக் கொண்டு நிற்கிறவிடத்தேற எழுந்தருளி, இப்பாண் பெருமாள் திருவடிகளிலே தாளும் தடக்கையும்கூட தண்டம் ஸமர்ப்பித்து ‘நம்பெருமாள் தேவரீரை எழுந்தருளப் பண்ணுவித்துக்கொண்டு வரவேண்டுமென்று அடியேனை நியமித்தருளினார்’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆழ்வாரும் “குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலுங்கீழிழிந்து” (திருவாய்.3-7-9) என்றும், “குலங்களாய வீரிரண்டிலொன்றிலும் பிறந்திலேன்” (திருச்சந்த.90) என்றும், “நீசனென் நிறைவொன்றுமிலேன்” (திருவாய்.3-3-4) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வநைச்யத்தை முன்னிட்டும் பிற்காலித்துத் *திருவரங்கப் பெருநக(பெருமாள்.திரு-1)ரை நான் மதிப்பேனோ? என்ன, ஸ்ரீலோகஸாரங்க மஹாமுநிகளும் ‘ஆகில் அடியேனுடைய தோளில் மேலே எழுந்தருளும்; பெருமாள் அருள்பாடிட்டருளினபடியே எழுந்தருளுவித்துக்கொண்டு போகிறேன்’ என்ன ஆழ்வாரும் “செய்த்தலையொரு நாற்றுப் போல் அவன் செய்வன செய்து கொள்ள (பெரியாழ்.திரு.3-7-9) என்கிறபடியே *அவன்செய்யும் சேமத்தை எண்ணித் தெளிவுற்ற

(திருவாய்.7-5-10)நயஸ்தப₄ரராய் நிற்க, ஸ்ரீலோக
ஸாரங்க₃ மஹா முநீந்த₃ரரும் முக்தனாய்ப் போமவணை
ஆதிவாஹிகர் எழுந்தருளுவித்துக்கொண்டு
திருமாமணி மண்டபத்தேறப் போமாப்போலே
ஆழ்வாரைத் தம் திருத்தோளின் மேலே
எழுந்தருளுவித்துக்கொண்டு, அழகியமணவாளன்
திருமண்டபத்துக்கு அவ்வருகே புகுர,
பெரியபெருமானும் தம்முடைய தீ₃வ்யமங்கள
விக்₃ரஹத்தை நித்யத₃ரித்₃ரனுக்கு நிதி₄ காட்டுவாரைப்
போலே இவருக்குக் காட்டிக்கொடுக்க “கிரீட
கேயூரகரத்நகுண்ட₃லப்ரலம்ப₃ முக்தாமணிஹார
பூ₄ஷிதம் | விஸாலவக்ஷஸ்த₂ல ஸோபி₄கௌஸ்துப₄ம்
ஸ்ரியா ச தே₃வ்யாத்₄ யுஷிதோரு வக்ஷஸம் |
ப்ரதப்தசாமீகரசாருவாஸஸம் ஸுமேக₂லா நூபுர
ஸோபி₄தாங்க்₄ரிகம் | ஸுவர்த்துநீஜாதம்ருணா
கோமளம் த₃த₄நமச்ச₂ச்ச₂வியஜ்ஞஸுத்ரகம் |
பு₄ஜோபத₄நம் ப்ரஸ்ருதாந்யஹஸ்தகம் நிகுஞ்சி-
தோத்தாநிதபாத₃யுக்₃மம் | ஸுதீ₃ர்க்க₄முத்₃ப₃ாஹு-
முத்₃க்₃ரவேஷம் பு₄ஜங்க₃தல்பம் புருஷம் த₃த₃ர்ஸ”
(ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யம்)என்று சொல்லுகிறபடியே
ப்₃ரஹ்மாதி₃ஸகல சேதநராலும் ஸேவ்யமாநரான
*அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானை(பெரியாழ்.திரு.4-1-
1) ஸேவிக்கப் புகுந்த ஆழ்வார் மாதாவினுடைய
ஸர்வாவயவங்களும் கிடக்கச்செய்தே ஸ்தநந்த₄ய
ப்ரஜை முலையிலே வாய் வைக்குமாபோலே
ஸேஷிபக்கல் ஸேஷபூ₄தன் இழியுந்துறை

திருவடிகளாகையாலே “அரங்கத்தம்மான் திருக்கமல பாதம் வந்தென் கண்ணினுள்ளன வொக்கின்றதே” (அமலன்-1) என்கிறபடியே ஸேஷித்வபே₄ாக்யத்₃ வோபாயத்வங்கள் குறைவற்ற திருவடிகளையிறே முந்துறப் பற்றிற்று; “அரங்கத்தம்மான்” என்கையாலே ஸேஷித்வமும், “கமலம்” என்கையாலே பே₄ாக்யத்வமும், “பாதம்” என்கையாலே உபாயத்வமும் சொல்லிற்று; பெரியாழ்வாரும் இப்படியிருந்துள்ள திருவடித்தாமரைகள் முதலாகத் *திருப்பாதகேசத்தை விருப்பாலுரைத் (பெரியாழ். திரு.1-2-21)தநுப₄வித்தாப்போலே இவரும் இருளகற்று மெரிகதிரோன் மண்டலத்தாடேற்றி வைத்து ஏணி வாங்கி அருள்கொடுத்திட்டடியவரை ஆட்கொள்வா(பெரியாழ்.திரு.4-9-3)னான பெரிய பெருமாளுடைய தி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹத்தை பாது₃தி₃கேஸாந்தமாக அநுப₄வித்து அவ்வநுப₄வ ஜநிதப்ரீத்யதிஸயத்தாலே தாம் பத்தும் பத்தாக அநுப₄வித்தபடிக்கு “அமலனாதிபிரான்” என்கிற தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₃த்தை பிற்பாடரும் அநுஸந்தி₃த்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி உபகரித்தருளி லோகத்தை வாழ்வித்தருளி மிகவும் உகப்போடே நிற்க, பெரியபெருமாளும் வேர்குடுமவர்கள் மண் பற்றுக் கழற்றாத்தாப்போலே அத்திருமேனியோடே அங்கீ₃கரித்தருள, ஆழ்வாரும் அகி₂லரும் காணும்படி *அணியரங்கன் (அமலன்-10)திருவடிகளிலே அந்தர்ப₄வித் தருளினார்.

திருப்பாணாழ்வார் வைப₄வம் நிறைவுபெற்றது

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார்எம்பெருமானார்ஜீயர் திருவடிகளே
ஸரணம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வைபவம்

ஸ்ரீமத்க்ருஷ்ணஸமாஹ்வாய நமோயாமுநஸுநவே
யாத்கடாகைஷகலக்ஷயானாம் ஸுலப:ஸ்ரீதரஸ்ஸதா||

‘ஸ்ரீக்ருஷ்ணர்’ என்னும் இயற்பெயரையுடைய
பெரியவாச்சான்பிள்ளை சோழமண்டலத்தில்
ரங்கநல்லூரில் ஸர்வஜித் என்கிற ஸம்வத்ஸரத்திலே
ஷ்வணி மாஸம் க்ருஷ்ணாஷ்டமீ ரோஹிணியன்று
ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய அம்ஸமாய் பூர்வஸிக்₂
ஸ்ரீவைஷ்ணவகுலத்திலே யாமுநதே₃ஸிகருக்கும்,
நாச்சியாரம்மங்காருக்கும் திருக்குமாரராகத்
தரிசுவதரித்தருளினார். பெரியதிருமுடியடைவில்
அவருக்கு “ஆசார்யர் நம்பிள்ளை, திருவாராத₄நம்
க்ருஷ்ண விக்₃ரஹம், இருப்பிடம் கோயில், இவர்
பெயர்தருளின க்₃ரந்த₂ங்கள் திருவாய்மொழி
வ்யாக்₂யாநம் இருபத்து நாலாயிரப்படி, மற்ற
பரந்த₄ங்களுக்கு வ்யாக்₂யாநங்கள், பரந்தரஹஸ்ய
விரணம், மாணிக்கமாலை, நவரத்நமாலை,
ஸகலப்ரமாணதாத்தர்யம், உபகாரரத்நம், க்₃த்யத்ரய
வ்யாக்₂யாநம், ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரவ்யாக்₂யாநம்,
அபாரத₃நவ்யாக்₂யாநம், சரமரஹஸ்யம், அநுஸந்த₄ந
ரஹஸ்யம், நிகமனப்படி” என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமி தம்முடைய பழநடைவிளக்கத்தில் “விஸிஷ்டா த்வைத ஸித்தாந்தத்திலேயிருந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர் களாயிருக்குமவர்களுக்குத் திருப்பல்லாண்டு முதலான திவ்யப்ரபுத்தமொழிய வேறு கத்யில்லை. பூர்வாசார்யஸம்ப்ரதாயபரம்பரையாலே வந்த திவ்யப்ரபுத்தாதாபர்யங்களை யறி கைக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை செய்தருளின வ்யாக்யாநங் களையொழிய வேறு கத்யில்லை. ஆகையால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாரும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸம்புத்தம் பெற்று அவருக்கு ஸிஷ்யகோடியாயிருப் பர்கள்” என்றருளிச் செய்துள்ளார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை பின்புள்ளவைக்கும் தெரியவியாக்கியைகள் செய்வால் - அரிய அருளிச்செயற்பொருளை ஆரியர்கட்கிப்போ தருளிச்செயலாய்த் தறிந்து (உபதேசரத்தினமாலே-46)

என்று மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தபடியே அருளிச்செயலின் அதிதுர்க்ரஹமான அர்த்தங்களை பின்புள்ளாரனைவரும் பரமகாருணிகரான பெரிய வாச்சான்பிள்ளையின் வ்யாக்யாந விஸேஷங்களாலே நன்றாகவறிந்து, இன்றளவும் ஆசார்யபதம் நிர்வஹிக்கிறார்கள்.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையைப் போலல்லாமல் ‘நம்பிள்ளை தம்முடைய நல்லருளால் ஏவியிட’ என்று

ஆசார்ய நியமநமடியாக வ்யாக்₂யாநங்கள் அருளினமை இவருக்கு ஏற்றமாகும். இவரொருவரே நாலாயிரதி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ம் முழுவதற்கும் வ்யாக்₂யாநம் அருளிச்செய்தார். “ஸட₂கோபவாங்மயமான திருவாய்மொழியொழிந்த திருப்பல்லாண்டு தொடங்கித் திருமடல்களீருகவுண்டான தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ங்கள் இருபத்துமூன்றுக்கும் தம்முடைய பரஸம்ருத்₃த₄யைக ப்ரயோஜநதையாலே ஸுஸ்பஷ்டமாம்படி வ்யாக்₂யாநம் செய்தருளிஞர்” என்று பிள்ளைலோகம் ஜீயர், உபதேசரத்தினமாலே (46) வ்யாக்₂யாநத்திலே அருளிச்செய்துள்ளார்.

அத்₃வைதியான அப்பையதி₃க்ஷிதரிடத்திலே ிலர் ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு ஒரு வ்யாக்₂யாநம் ரெய்யும்படி வேண்ட, அதற்கு அவர் ‘சோழியன் உரிழ்ந்த சக்கை தான் உளது’ என்றாராம். அதாவது, பெரியவாச்சான்பிள்ளை தமது தனிஸ்லோக வ்யாக்₂யாநத்திலே ஸ்ரீராமாயணத்தின் ஸாரார்த்த₂ங் களை விஸத₃தமமாக அருளிச்செய்துவிட்டபடியால் இனி ஸ்ரீராமாயணத்தில் நான் கூறுவதற்கு என்ன இரங்கிறது என்றாராம்.

ஸம்ஸ்க்ருதவேத₃த்திற்கு ப₄ட்டப₄ாஸ்கரர் முதலானோர் பரக்க ப₄ாஷ்யங்களை எழுதி வைத்திருந் தாலும் அவை த்₃ராவிட₃வேத₃த்திற்குப் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த வ்யாக்₂யாநங்களுக்கு முன்பு இரவிக்ஷிதர் மின்மினி போலேயாகும்.

இவருடைய ப்ரப₄ாவத்தைப்பற்றி ‘பெரியவாச்சான்பிள்ளை ப்ரப₄ாவப்ரகாஸிகை’ என்ற அளில் ஸுத₃ர்ஸன ஸ்தாபகர் ஸ்ரீ.உ.வே. சி.

ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார் ஸ்வாமி எழுதியதிலிருந்து ஒரு பகுதியை அடுத்தபடியாகக்கொடுத்து நிறைவுபடுத்துகிறோம்.

பெரியபெருமாள் ப்ரபுவத்தைப் பேசிமுடித்தாலும் முடிக்கலாம்; பெரியவாச்சான்பிள்ளை ப்ரபுவத்தைப் பேசி முடியாதென்பர் பெரியோர். “ஆழ்வார்கள் எல்லாரையும் போலல்லர் பெரியாழ்வார்” என்றார் பிள்ளைலோகாசார்யர். “ஆசார்யர்கள் எல்லாரையும் போலல்லர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை” என்பர் பெரியோர்.

இவருக்கு அபயப்ரத்யராஜர் என்னும் சிறப்புப் பெயர் இவருடைய வியாக்₂யாநங்களைச் செவிசாற்றின ஸ்ரீரங்கநாதனால் அளிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீராமாயண விஸேஷார்த்த₂ங்களை தனிஸ்₂லோக வ்யாக்₂யாநமாகவும், ராமசரமஸ்₂லோக வ்யாக்₂யாநமான அபயப்ரத்யாந ஸாரமாகவும், தி₃வ்யப்ரபு₃ந்த₄ வ்யாக்₂யாநங்களில் பல ஸ்₂லோகங்களை எடுத்து விவரணம் செய்வதன்மூலமும் வெளியிட்டு, ஸ்ரீராமாயணப்பெருக்கர் என்று ப்ரஸித்தி₄பெற்றார். பெரியபெருமாள், பெரியாழ்வார், பெரியவாச்சான்பிள்ளை, பெரியஜீயர் என்று சொல்லப்பட்ட நால்வரும் அவரவர் பெருமையால் ‘பெரிய’ என்கிற பட்டம் அடைந்து புகழப்பட்டிருக்கிறார்கள். இம்மஹாசார்யரின் மஹிமையையுணர்ந்த முன்னோர்கள் “வ்யாஸோ வல்மீகஜந்மா வா க்ரு₃ட₃? க்ருஷ்ண ஏவ வா பு₃தை₄ரிதி விதர்க்யாய ஸ்ரீக்ருஷ்ணாயாஸ்து மங்க₃ளம்” (இவர் வ்யாஸரோ? வால்மீகியோ?

XIII பெரியவாச்சான்பிள்ளை வைபவம்

கூருடனோ? க்ருஷ்ணன் தானேயோ? என்று
ஜ்ஞானிகளால் எண்ணப்படுகிற ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸூரிக்கு
(மங்குளமுண்டாகக்கடவது) என்று மொழிந்
திருக்கிறார்கள். வடமொழி வேதங்களைப்
பிரித்தெடுத்துச் சிக்கறுத்து ஸூத்ரங்களாலே
அவற்றின் பொருளை விவரித்த க்ருஷ்ண
நிவையபாயனரே தமிழ் வேதப்பொருளை விவரிக்க
ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸூரியாய் அவதரித்தாரோ? அல்லது
அதிகாவ்யமாகவும் வேதோபப்ஞ்ஞமமாகவும்
விளங்கும் ஸ்ரீராமாயணத்தைப் பாடின வால்மீகியே
தாம்முடைய ஹ்ருதயத்திலிருந்த அர்த்தங்களை
விளரிப்படுத்த அப்யப்ரத்யராஜராக அவதரித்தாரோ,
அல்லது வேதஸ்வரூபவிஹங்குராஜரான
பெரியதிருவடியே மறைப்பொருளை மாண்புறச்
செய்யப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையாக அவதரித்தாரோ,
அல்லது பூர்ணாவதாரமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகுவானே
மொழிவுத்துக்களாகிற கூரூப்நிதியைக்கடைந்து
கீதாமுதத்தைக் கொடுத்துவினதுபோல், சரமஸ்லோ
கார்த்தியாக்யாநம் செய்து ப்ரபத்தியின்
பொருளையப்பேசியும், ஆழ்வார்களின் அருளிச்-
செயல்களாகிற அமுதக் கடலைக் கடைந்து, தமிழ்வேத
புராணங்களாகிற ஆராவமுதத்தை அவனிக்களித்தும்
புகர்வொருகைக்காகத் தன் ஜந்மநிநமாகிய ஸ்ரீஜயந்தி-
யிலே 'க்ருஷ்ணன்' என்னும் திருநாமத்துடனேயே
திருவவதரித்தானோ என்று புத்திமான்கள் எண்ணி
பொண்ணி. அவருக்கு மங்குளாஸாஸநம் செய்வார்கள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வைபவம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வைபவம்

த்₃ராவிட₃ாம்நாயஹ்ருத்₃யம் கு₃ருபர்வக்ரமாக₃தம் |
ரம்யஜாமாத்ருதே₃வேநத்₃ர்ஸிதம் க்ருஷ்ணஸு₃நுநா ||

(ஆசார்யபரம்பராப்ராப்தமான த்₃ராவிடவேத்₃ஹ்ருத்₃யம் (ஆசார்யஹ்ருதயம்), ஸ்ரீக்ருஷ்ணர் என்கிற வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையின் திருக்குமாரரான அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனாராலே காட்டப்பட்டது)

ஆழ்வாருடைய அவதாரமென்னலாம்படியான வைபவத்தையுடைய நம்பிள்ளை, ஒருநாள் நித்யப்படி காலக்ஷேபம் நிறைவேறி, மத்₄யாஹ்ந காலத்திலே தனியே எழுந்தருளியிருக்க, திருவடிகள் ஸம்ப₃ந்தி₄யான வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை திருத்தாயாராகிற அம்மி தண்டன் ஸமர்ப்பித்துநிற்க, அவளைக்கடாக்ஷித்தருளி “உம்முடைய க்₃ருஹ யோக₃க்ஷேமங்கள் என்?” என்று கேட்டருள, “என்ன விண்ணப்பஞ்செய்யப் போகிறேன்? ஒரு பேய்ப்பிள்ளையாயிருக்கிறதே” என்ன, “அதெப்படி?” என்ன, “ஒரு பெண்ணை விவாஹஞ் செய்வித்தீரே; அந்தப் பெண் பெரியவளானாள்; ஸஹஸ்யந கல்யாணம் பாலேபண்ணி ஸயிக்கவிட, உடனே பிள்ளை முறையிட, ‘அதென்?’ என்று எல்லாரும்

உள்ளேபுக, உடம்பெல்லாம் புழுக்க நீர் சொரிய
 விம்மியழுதுநிற்க, “இதேது பிள்ளாய்?” என்று
 கேட்டேன்; “அம்மா இதுவொரு ஆடுகிற
 பாம்பாய் இருந்தது; படியப்பட்டேன்; இன்னும்ப்
 படியேயிருக்கிறது” என்ன, “இதுவுமொரு
 புதுமையோ” என்று பெண்ணை அப்பாலே
 போகவிட்டேன். இன்னுமொருநாள் அந்தப் படியே
 ஆச்சது” என்று வ்யாகுலப்பட, பிள்ளையும்
 சிரித்தருளி, “அதற்கு உனக்கென்?” என்ன, “இப்படி
 அருளிச்செய்யுமோ? பெண் வாழ வேண்டாவோ?
 வம்ஸத்துக்குப்பிள்ளை வேண்டாவோ?” என்று
 திருவடிகளிலே விழுந்து ஸோசிக்க, பிள்ளையும்,
 “அம்மீ! எழுந்திரு. நீ ஸோசிக்கவேண்டா; மனாட்டுப்
 பெண் ருதுஸ்நாதையாய் வருகிறபோது இது
 வழியாயழைத்து வா” என்று அருளிச்செய்துவிட
 அவளும் அப்படியே அழைத்து வந்துவிட,
 திருவோலக்கத்திலே பிள்ளையும் அந்தப்பெண்ணைக்
 கிட்டவழைத்தருளி அவள் வயிற்றைத் தம்
 திருக்கைகளாலே ஸ்பர்ஸித்து, “நம்மைப் போல்
 இருப்பானொரு பிள்ளையைப் பெறக்கடவாய்” என்று
 ஆஸீர்வாதம் பண்ணிவிட்டு, அற்றை ஞாயிறுபாடு
 வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையை அழைத்தருளி,
 “உம்முடைய படியமுந்தீர்ந்தது, விஹிதவிஷய
 வைராக்யத்திற்குங் குறைவுவராது; ஆனால்
 லோகமர்யாதைக்கு நாம் சொன்னதற்காக
 இன்றிராக்கூடியிரும்” என்றருளிச்செய்ய, அப்படியே

கூடியிருந்தவளவில் ஆச்சியுங் க₃ர்ப₄ந்த₄ரித்து
 லோகவிலக்ஷணமாய் “ததஸ்சத்₃வாத₃ஸே மாஸே”
 என்கிறபடியே பன்னிரண்டாம் மாஸத்திலே ஐப்பசி
 யில் திருவோணநக்ஷத்திரத்திலே பிள்ளை திருவவ
 தரிக்க, அவருக்குப் பன்னிரண்டாம் நாள் நாமகரணத்
 திலே “லோகாசார்யர் பிள்ளை” என்று நம்பிள்ளை
 யுடைய திருநாமஞ்சாத்தி வளர்ந்து வந்து அப்த₃பூர்த்தி
 உத்ஸவத்திற்குப் பெருமானே ஸேவிப்பிக்கத்தக்கதாக
 நம்பிள்ளை முதலான பெரியோர்களெல்லாரும் மங்குள
 வாத்யங்களுடனே திருப்பல்லக்கிலே எழுந்தருளப்
 பண்ணுவித்துக் கொண்டு சென்று ஸேவிக்க,
 நம்பெருமானும் போர உகந்தருளித் தீர்த்த₂ம்,
 ஸ்ரீஸட₂கோபன், சந்த₃னம், ஸுக₃ந்த₄ம், திருமாலை
 ப்ரஸாத₃ங்களும் பட்டுச்சிற்ருடையும் ப்ரஸாதித்-
 தருளி, நம்பிள்ளையை, அர்ச்சகமுகே₂ந “உம்மைப்
 போலேயொரு பிள்ளை கொடுத்தீரே; இனி நம்மைப்
 போலேயொரு பிள்ளை கொடும்” என்று நியமிக்க
 “நாயன்தே நாயன்தே” என்று ஓமறைய, அப்படியே
 அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவவதாரஞ்
 செய்தருளினார்.

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனாருக்குத்
 திருவவதாரஸ்த₂லம் கோயில், இருப்பிடம் கோயில்.
 குலம் வடமாள். குடி முடும்பை. ஸ்ரீவத்ஸகே₃ாத்ரம்,
 யஜு₃ஸ்ஸாகை, ஆபஸ்தம்ப₃ஸு₃த்ரம், திருநக்ஷத்ரம்
 மார்கழி மாஸம் அவிட்டம். பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களை

XVII

ஸாதித்தருளினவர் திருத்தகப்பனாரான வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை. ஸ்ரீப₄ாஷ்யாதி₃ க்₃ரந்த₂ங்களும், ரஹஸ்யங்களும் ஸாதித்தருளின ஆசார்யர் நம்பிள்ளை. திருவாய்மொழிமுதலான தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ங்களை ஸாதித்தருளின ஆசார்யர் திருத்தமையனாரான பிள்ளைலோகாசார்யர். இவர் அருளிச்செய்த க்₃ரந்த₂ங்கள் ஆசார்யஹ்ருத₃யம், திருப்பாவைக்கு வ்யாக்₂யாநம் ஆரூயிரம், அமலனாதி பிரான் வ்யாக்₂யாநம், கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்₂யாநம், திருவந்தாதிகளுக்கு வ்யாக்₂யாநம், அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம் ஆகியனவாம். இத்தை நினைத்திறே 'தம் சீரால் வையகுருவின் தம்பி ... செய்யுமவை தாமும் சில' (உபதேசரத்தினமாலை-47) என்று ஜீயரும் அநுஸந்தி₄த்தருளிஞர். இவர் சிஷ்யர் கூரகுலோத்தமத₃ாஸர்.

நம்பிள்ளையுடைய அநுக்₃ரஹத்தாலே அவதார விஸேஷமாய்த் திருவவதரித்திருந்துள்ள பிள்ளைலோகாசார்யரும், அவருடைய அருளே த₃ாரகமாய் வளர்ந்த அவர்திருத்தம்பியாரான அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனாரும் ப₃ால்யாத் ப்ரப்₄ருதி ஸுஸநிக்₃தராய் இணைத்தொட்டிலிட்டு வளர்ந்த இளையபெருமானையும் பெருமானையும் போலவும் பலதேவனென்னும் தன்னம்பியோடப் பின்கூடச்செல்வான் (பெரியாழ்.திரு.1-8-5) என்கிற நம்பிமுத்தபிரானையும் க்ருஷ்ணனையும்போலவும் 'தம்பியுடன் தாசரதியானுஞ் சங்கவண்ண

நம்பியுடன் பின்னடைந்து வந்தானும்—பொங்குபுனல்
ஓங்குமுடும்பை உலகாரியனும் அறந் தாங்கு
மணவாளனுமேதான்' என்னும்படி ஸௌப்₄ராத்ருத்
வத்தை உடையவர்களாய் எழுந்தருளியிருந்தனர்.

அநந்தரம் நாயனாரும் “வாக்₃பூ₄ஷணம் வகுளபூ₄ஷண
ஸாஸ்த்ரஸாரம்” என்னும்படியான ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண
ஸ்த₂ாபநார்த்தமாக ஆசார்யஹ்ருத₃யத்தை அருளிச்
செய்தார். நாயனாரும், ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண ஸ்த₂ாபனார்த்த
மாகத்தாம் செய்தருளின ஆசார்யஹ்ருத₃யமாகிற
ப்ரப₃ந்த₄த்தை பெருமாள் ஸ்ரோதாவாய் தாம்
வக்தாவாக, ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்
திருமாலை சொன்னாப்போலே விண்ணப்பம்செய்ய,
நம்பெருமாள் போர உகந்தருளி ‘இதுவும் நாம்
செய்ததொன்றன்றோ’ என்றருளிச்செய்து அழகிய
மணவாளப்பெருமாள்நாயனாருக்கு திருமாலை
முதலான ஸகல வரிசைகளையும் ப்ரஸாதித்து,
ஸர்வபரிஜந பரிச்சதங்களோடே ப்ரஹ்மரதம்
ப்ரஸாதித்து, உபலாசித்துத் திருமாளிகையே
போகவிட்டருளினார். இவ்வைப₄வம் கேட்டு
பிள்ளைலோகாசார்யரும் ‘வளர்த்தனல் பயன்
பெற்றேன்’ என்று அதிஸந்தோஷத்துடனே
ஆலிங்கித்துக் கொண்டருளினார்.

பின்பு பிள்ளைலோகாசார்யரும் நாயனாரும்
அதிவிரக்தராய் வாழ்ந்தருளுகிறகாலத்திலே, நாயனார்
சிறிது காலமெழுந்தருளியிருந்து அசிரேண

.அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வைபவம்

XIX

பாரமபதூத்தை ப்ராபித்தருள, பிள்ளையும் புகுவத
வெய்யேலேஷத்தாலே மிகவும் ஸோகார்த்தராய் அவர்
திருமறையைத் தம் மடியிலே வைத்துக் கொண்டு

மாறும்பை மன்னுமணவாள வண்ணலொடு
சேமமுடன் வைகுந்தஞ்சென்றக்கால்-மாமென்று
தொட்டுரைத்த சொல்லுந்துயந்தன்னினும்பொருளும்
என் டெழுத்து மிங்குரைப்பாரார்

என்றபடியே பலவகையும் புலம்பித்
திருமறத்துதிர்த்து முதலிகள் தேற்றத்தேறி நின்று
நாயனாருக்கு சரமகைங்கர்யஞ்செய்து திருவத்யயநமும்
நா ததி யாருளினார்.

.அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார்
வைபவம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்
எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம்
ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

மயர்வறமத்நலம் அருள்பெற்ற திருப்பாணாழ்வார்
அருள்செய்த

அமலனாதிபிரான்

பெரியநம்பிகள் அருள்செய்த தனியன்

ஆபாத்₃ சூட₃ மநுபூ₄ ய ஹரிம் ஸயாநம்
மத்₄ யே கவேரது₃ ஹ்துர் முத்₃ தாந்தராத்மா |
அத்₃ ரஷ்ட்ருதாம் நயநயோர் விஷயாந்தராணாம்
யோந்₃ சகாய மநவை முந்வாஹநம் தம் ||

பள்ளைலோகம் ஜீயர் அருள்செய்த தனியன் வ்யாக்யாநம்

அவ.- (ஆபாத்₃ சூட₃ மத்யாத்₃) இதல் “கெருடவாகனனும்
நிற்க” (திருமாலை-10) என்றும், “அஞ்சறைப் புடாகனை யான்
கண்டது தென்னரங்கத்தே” (பெரியதிரு 5-6-6) என்றும்
சொல்லுகற்படியே பெரியபெருமானை ஸேவித்து அநுபூ₄ வித்த
முந்வாஹநரை மநஸ்ஸாலே அநுபூ₄ விக்கும்படி சொல்லுகிறது.
க₃ ரூட₃ வாஹநத்வமும், ஸேஷஸாயித்வமும், ஸ்ரீய:பத்த்வமு
மிறே ஸர்வஸேஷ்யான ஸர்வாத்₄ க வஸ்துவக்கு லக்ஷணம்;
ஆப்படி ஸர்வாத்₄ க வஸ்துவினுடைய ஸர்வாவயவங்களையும்
ஸக்ரமமாக அநுபூ₄ வித்தபடி சொல்லுகிறது.

வ்யா.- (ஆபாத்₃ சூட₃ ம்) “திருப்பாதகேசத்தை” (பெரியாழ்.

திரு 1-2-20. (அநுபூய) அமலனாதிபிரானடைவே அநுபூவித்து, (ஹர்ம் ஸ்யாநம்) “ஸ்ரீமாந் ஸுக₂ஸுப்த: பரந்தப:” (ரா.ஸு 38-25) என்னும்படியாய்க்கிடக்கை. கிடந்தகடையிலே உட்குடையசுரர் உயிரெல்லாமுண்ட(திருவாய் 7-2-3)வரீறே. “ஹரதீத் ஹர்:” அநுசூலர் மநஸ்ஸையும் ப்ரத்சூலர் ப்ராணன்களையும் ஹர்க்குமவரென்கிறது. அநுசூலரை த்ருஷ்டிச்சத்தாபஹாரம் பண்ணும்படியாயிருக்கை. “கிடந்ததோர் கிடக்கைகண்டு மெங்ஙனம் மறந்து வாழ்கேன்” (திருமாலை-23), “ஏரார்கோலம் திகழக் கிடந்தாய் கண்டேன்” (திருவாய் 5-8-1)என்னும்படி தாபஹாரானவரை. அவர்தாம், ★ அரவினணை ம்சை மேயமாயனா(அமலன்-7)ரான முகல்வண்ண(திருவாய் 7-2-11)ரீறே. இப்படி அநுசூலப்ரத்சூலரகூணஸிகூணங்க-ளைப் பண்ணுமவரானவரை.

(கவேரது₃ஹ்துர் மத்₄யே) கவேரகந்யையான காவேர்மத்₄யே. *கங்கையிற் புனிதமாய காவீர் நடுவு பாட்டிலே(திருமாலை-23)யீறே படுகாடுகிடக்கிறது. வண்பொன்னி(பெருமாள் திரு.2-3) திரைக்கையாலடிவருட (பெருமாள் திரு.1-1) திருவாளன்னிதாக வாய்த்துத் திருக்கண்கள் வளருக்கிறது(பெரியாழ் திரு.4-9-10). இப்படி (கவேரது₃ஹ்துர் மத்₄யே ஸ்யாநம் ஹர்ம் ஆபாத₃சூட₃ம்) என்று குடத்தைமுடியை வைத்துக் குணத்தை பாதம்நீட்டி வடத்தை பின்புகாட்டித் தென்தெய்வங்கை நோக்கிக், கடல்நிறக் கடவுளெந்தை அரவணைத்துயிலுமாகண்டு(திருமாலை-19) அநுபூவித்தா ரென்கை. (முத்துதாந்தராத்மா) இப்படி அநுபூவித்து ஹ்ருஷ்டமநாவானார்; அகமகிழப்பெற்றார். உவந்த உள்ளத்த(அமலன்-2)ரானார். ஸந்துஷ்டிச்சத்தஸமாஹந்தரானார்.

“மகிழ்ந்தது சீந்தை”(சூர. திருவ-32) என்னக்கடவதேறே.

இனி அவ்வளவில் நல்லாதே (அத்ருஷ்டருதாம் நயநயோர் விஷயாந்தரானாம்) என்னும்படி காணாக்கண்(முதல் திருவ-11)ணையுடையரானார். “அணியரங்க னென்னமுதனைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றனைக் காணாவே” (அமலன்-10) என்றாய்த்து இவர் இவ்விஷயத்திலே அஸ்தம்தாந்ய பூவராயிருப்பது; “ஏததே வாம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தி” (சூரந் 3-6) “அரங்கமா கோயில் கொண்ட கரும்பினைக்கண்டு கொண்டென் கண்ணினை களிக்குமாறே” (திருமாலை-17); நாமம் மே அநுகூதா த்ருஷ்டி: - ந த்வா பஸ்யாம்(நா.அ 42-34)யிறே. எள்ளந்தூர்யஸாகூரத்திலே மக்யநரானார்; இவர்க்கு அழகு அஜ்ஞாநத்தை விளைத்ததாய்த்து. அத்ருஷ்டம் த்ருஷ்டமாகையாலே த்ருஷ்டம் அத்ருஷ்டமாய்த்து. அன்றக்கே, “சீந்தை மற்றொன்றின் திறத்ததல்லா” (திருவாய் 7-10-10) “பூவோ நாய்த்ர கச்சுதி” (நா.உத் 40-15) என்னும்படி பரத்வாத்யக மாய்த்து பரோக்ஷவிஷயமாக்ற தென்னுதல்; “கட்கலீ” (திருவாய் 1-2-3) என்னும் வாழ்வையிறே கண்ணால் கண்டநுபுவித்தது. காணாதவையும் கண்டவஸ்துவிலே யுண்டிறே. இப்படி மைப்படி மேனி(திருவிரு-94)யை யநுபுவித்து மற்ற விஷயங்களைக் காணாக்கண்ணாயிருக்குமவரைச் சொல்லுகிறது.

(யோ நிஸ்சகாய மநவை முந்வாஹநம் தம்) என்று- பாவரொருவர் “கண்டகண்கள் மற்றொன்றனைக் காணாவே” (அமலன்-10) என்று அறுதியிட்டார், அப்படிப்பட்ட அந்த முந்வாஹநரை. (மநவை) மநஸ்ஸாலே ப்ரத்பத்தி பண்டிதரேனென்றபடி. “அயனலாகொடு தொழுதேத்த” (பெரிய

திரு 4-2-6) என்னும்படி ஹம்ஸவாஹநனான சதுர்முக₂ன் பஹுமுக₂மாக அநுப₄வித்தஸ்யோலே முந்வாஹந ரான ஆவரும் ஏகமுக₂மாக ஆரண்டு கண்ணாலும் கண்டநுப₄வித்தார். “கரீடகேயூரகரத்நகுண்ட₃லம் ப்ரலம்ப₃முக்தாமண் ஹேமபூ₄ஷ்தம்! விஸாலவக்ஷஸஸ்த₂லஸோபி₄ கௌஸ்துப₄ம் ஸ்ரியா ச தே₃வ்யா₅த₄யுஷ்தோரு விக்₃ரஹம்! ப்ரதப்தசாமீகர சாருவாஸஸம் ஸுமேக₂லாநுபுர ஸோபி₄தாங்க்₄ரீகம்! ஸுவர்த்₃து₄நீஜாதம்ருணால கோமலம் த₃த₄நமச்ச₂ச்ச₂வி யஜ்ஞஸ்த்ரகம்! பு₄ஜோபத₄நம் ப்ரஸ்குதாந்யஹஸ்தம் நிகுஞ்ச்தோத்தாந்தபாத₃யுக்₃மம்! ஸுதீ₃ர்க்க₄முர்வம் ஸமுத₃க்₃ரவேஷம் பு₄ஜங்க₃தல்பம் புகுஷம் த₃த₃ர்ஸ₃” (ஹஸ்திக்₃ர் மாஹாத்ம்யம்) என்று ப்ரஹ்மாவானவன் அபி₄மாந்யாகையாலே, முடியே தொடங்கி யநுப₄வித்தான்; ஆவர் அடியாராகையாலே அடியே தொடங்கி அநுப₄வித்தார். அவன் கண்டவநந்தரம் விஷயங்களையும் கண்டான். ஆவர் விஷயங்களைக் கண்டிலர். “திருக்கமலபாதம் வந்தென் கண்ணினுள்ளன” (அமலன்-1) “கண்டகண்கள் மற்றொன்றி-னைக் காணாவே” (அமலன்-10) என்றார்.

வீணையும் கையுமாய் ஸேவிக்கிற ஆவர்க்கு, சேமமுடை நாரத(பெரியாழ், திரு 4-9-5)னாரும் ஒருவகைக்கு ஒப்பாகார்.

பெரியாழ்வார் அவதாரத்தில் அநுப₄வம் ஆவர்க்கு அர்ச்சாவதாரத்திலே; அவர் பாதக்கமலம் (பெரியாழ் திரு 1-2-1) என்றத்தை, திருக்கமலபாதம்(அமலன்-1) என்றார்; பீதகச்சிற்றாடையொடும்(பெரியாழ் திரு 1-7-3) என்றதை, அரைச்சிவந்தவாடையின் மேல்(அமலன்-2) என்றும், அழகிய

௪ நீதியை(பெரியாழ் திரு 1-2-8), அயனைப்
 படைத்ததோரெழ்நுந்தி (அமலன்-3) யென்றும்,
 பழந்தாம்பாலார்த்த வுதரத்தை (பெரியாழ் திரு 1-2-9),
 கருவயிற்றுதரபந்த(அமலன்-4) மென்றும், குருமாமணிப்பூண்
 கலாவித்திகழும் திருமார்வை(பெரியாழ் திரு 1-2-10), திருவார
 னார்பு(அமலன்-5) என்றும், அண்டமும் நாடுமடங்க விழுங்கிய
 கண்டத்தை(பெரியாழ் திரு 1-2-13), முற்றுமுண்டகண்டம்
 (அமலன்-6) என்றும், நெய்த்தலை நேமியும் சங்கும் நீலாவிய
 கைத்தலத்தை(பெரியாழ் திரு 1-2-12), கையினார்
 கரங்கனலாழியர்(அமலன்-7) என்றும், செந்தொண்டை
 வாயை(பெரியாழ் திரு 1-2-14), செய்யவாய் (அமலன்-7) என்றும்,
 கண்களிருந்தவா(பெரியாழ் திரு 1-2-16)வென்றதை,
 அப்பரியவாய கண்கள்(அமலன்-8) என்றும், உருவுகரியவொளி
 மாணிவண்ண(பெரியாழ் திரு 1-2-17)வென்றதை, எழில்
 ரீகரியணி(அமலன்-9)யென்றும், குழல்களிருந்தவா(பெரியாழ் திரு
 1-2-20) என்றதை, துளவவிரையார் கமழ்நீன்முடி
 (அமலன்-7)யென்றும் அருளிச் செய்தார். கோவலனாய்
 வவண்ணையுண்டவாய(அமலன்-10) ன்றே பெரியபெருமாள்.
 ஆகையால் அநுபவத்தல் இருவரும்
 அநீக நாதர்களாயாய்த்திருப்பது. ஆப்படி மந:ப்ரீத் பிறக்கும்படி
 அநுபவித்த ஆழ்வாரை ஆங்கு மந:ப்ரீத் பிறக்கும்படி (மநவை)
 என்று மநஸ்ஸாலே ஸேவிக்கும்படி சொல்லிற்று.

திருமலைநம்பி அருள்செய்த தனியன்

காட்டவே கண்ட பாதகமல நல்லாடையுந்த்
தேட்டரு முதரபந்தந் திருமார்வு கண்டஞ் செவ்வாய்
வாட்டம்ல் கண்கள்மேன் முனியேற்த் தனிபுகுந்து
பாட்டினால் கண்டுவாமும் பாணர்தாள் பரவினோமே.

அவ.- (காட்டவேகண்ட பாதகமலம்) பெரிய பெருமானைப்
பாதுர்த்து கேட்காந்தமாய் அருபு விக்கப்பெற்ற பாண்பெருமானை
ஸ்தோத்ரம் பண்ணி ஹர்ஷிக்கும்படி சொல்லுகிறது.

வ்யா.- (காட்டவேகண்ட பாதகமலம்)

“அரங்கத்தம்மான் திருக்கமலபாதம் வந்தென் கண்ணினுள்ளன
வொக்கின்றவே”(அமலன்-1) என்று “ஸ்ரீரங்கே ஸாயபாது
பங்கஜயுகம்” (ர.ஸ்த 1-125) என்ற ஸ்ரீரங்க ராஜசரணாம்
புஜங்களை(யதிராஜவிம்ஸதி-2)ச் சொல்லுகிறது. (நல்லாடை)
“அரங்கத்தம்மான் அரைச்சுவந்தவாடை”(அமலன்-2) என்று
ரங்குதுரந்தரனுடைய பீதாம்புர(ர.ஸ்த 1-120)த்தைச்
சொல்லுகிறது. (உந்தி) “அரங்கத்தரவினணையான் அயனைப்
படைத்ததோரெழ்வுந்த்”(அமலன்-3) என்று வித்யாவி
ந்த்யாநமான நஸீபத்(ர.ஸ்த 1-116)த்தைச் சொல்லுகிறது.

(தேட்டருமுதரபந்தம்) தேட்டரும் திறல்தேனான தென்ன
ரங்க(பெருமாள் திரு.2-1)னுடைய தேடற்கரிய உத்யுந்தம்
(பெரிய திரு.9-9-10). “அரங்கத்தம்மான் திருவயிற்றுதரபந்தம்”
(அமலன்-4) என்று “யட்டம் கிலோத்யுந்தம்” (ர.ஸ்த 1-115)
என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. (திருமார்வு) “அரங்கத்தம்மான்
திருவாரமார்பு”(அமலன்-5) என்று லக்ஷ்மீலலித க்ருஹ(ர.ஸ்த
1-111)மான வக்ஷஸ்ஸ்துலத்தைச் சொல்லுகிறது. (கண்டம்)

“அரங்கநகர்மேயவப்பன் முற்றுமுண்டகண்டம்” (அமலன்-6) என்று ஸ்ரீரங்க நேதாவின் கண்ட₂ (ர.ஸ்த 1-104)த்தைச் சொல்லுகிறது. (செவ்வாய்) “அணியரங்கனார்-செய்யவாய்” (அமலன்-7) என்று “அத₄ர மது₄ராம்பே₄ஜம்” (ர.ஸ்த 1-103) என்று அருணாத₄ர பல்லவத்தைச் சொல்லுகிறது. (வாட்டம்ல் கண்கள்) ஷடோணாஜ்வலமாய் அழலானியையுடைய ராமரைப்பூவில் வ்யாவ்ருத்தமாய், ஸதைதுகரூபமாய், “அரங்கத்தமலன் முகத்துக் கர்யவாக்ப் புடைபரந்து மளிர்ந்து எவ்வரியோடி நீண்டவப் பெரியவாய கண்கள்” (அமலன்-8) என்று விஸாலஸ்பீ₂தாயத்₃ருச்ரஸிஸிராதாம்ரத₄வளமான ஸ்ரீரங்க ப்ரணயி நயநாபு₃ஜங்களை (ர.ஸ்த 1-99)ச் சொல்லுகிறது. (மேனி) ஏவம்வித₄மான தீ₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹத்தை.

(முனியேறி) முந்வாஹநராய், (தனிபுகுந்து) இந்த மயமாபே₄க₃த்திலே தாம் ஏகராய் உள்புகுந்து, (பாட்டினால்) அபுப₄வத்துக்குப் பாசுரமட்டுப்பேசன் “அமலனாதிபிரான்” என்கிற ப்ரபுந்த₄த்தின் பாட்டுக்களாலே அண்டர்கோனன் மயாங்கனாக் (அமலன்-10) கண்டு வாழமவராய்த்து ஆவர். பின்பு அவ்வபுப₄வத்துக்கு புட்டர் தே₃ஸிகரானார். (கண்டு வாழும்) ஸா₄ஸிப வாழ்ச்சியாக வாழுகிற; (பாணர்தாள்) விணாபாணியாய்ப் பாரிபகாபிமாள் திருஹக்கீழே நிரந்தர ஸேவை பண்ணிக்கொண்டு நி₄ஸிபா கரார்பாணாழ்வார் திருஹகளை. (பரவினோம்) ஸ்தோத்ரம் பண்ணினோம். அலபு₄யலாபு₄மானது லபு₄க்கவும் பெற்றோம்; அனியாபாச குறைகளும்ல்லை யென்கிறது.

பிள்ளைலோகஞ்ஜீபர் அருளிச்செய்த
தனியன் வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார்எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருள்செய்த

அமலனாதிபிரான் வ்யாக்யாநம்

அவதாரிகை

ப்ரணவம் போலே அதிஸங்குச்சதமாயிருத்தல், வேதமும் வேதேப்யப்யும்ஹணமான மஹாபுரதமும் போலே பரந்து துறுப்புக்கூடாயிருத்தல் செய்யாதே பத்துப்பாட்டாய் ஸக்ரஹமாய் ஸர்வாதிகாரமுமாயிருக்கும். “வேதேப்யப்யும்ஹணார்த்தாய தாவக்ரஹயத ப்ரபு:” (ரா.பு 4-6) என்றும், “வேதாந்த்யாபயாமாஸ மஹாபுரதபஞ்சமாந்” (புர. ஆத் 64-131) என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதேப்யப்யும்ஹணமான மஹாபுரதராமாயணங்களும் “நாராயண கதாநாமம்” (புர-ஆத் 1-27) இத்யாதிகளைச் சொல்லி வைத்து புகுவதற்கைத் அல்லாதவற்றையும் சொல்லி வைத்தது.

திருவாய்மொழியும் “அமார்கவையாயிரம்” (திருவாய் 1-3-11) “பாலோடமுதன்னவாயிரம்” (திருவாய் 8-6-11) “உரைகொளின் மொழி” (திருவாய் 6-5-3) என்று ஏதம்லாயிரமா (திருவாய் 1-6-11) யிருந்ததேயாகிலும் அந்யாபதே ஸஸ்வாபதே ஸமென்ன, ஸாமாநாதிகரண்யந்நாயகமென்ன, த்ரீமூர்த்தஸாம்யததுத்த்ரீணதத்த்வந்நேஷதமென்ன இவை தொடக்கமான அருமைகளை

புறத்தாயிருக்கும்; திருவெடுந்தாண்டகமும் பரப்பற்று முப்பது
பாபாயிருந்ததேயாக்லும் அதுக்கும் அவ்வருமைகளுண்டு;
கருமாவைக்கு அவ்வருமைகளில்லையேயாக்லும் தம்முடைய
பாபாலாப ரூபமான ப்ரியாப்ரியங்களை ப்ரத்பாத்தியாநிற்கும்;
கருப்பல்லாண்டுக்கு இக்குற்றங்களில்லையேயாக்லும்
அதற்குமொரு குற்றமுண்டு; த்ரிவிதாத் காரிகளுடைய
கருணாகுணங்களை ப்ரத்பாத்திகையாலே; ப்ரணவம் போலே
எல்லா, அதிஸங்குசீதமாய் துர்ஜ்ஞேயமாயிராமையாலே.
“பத்ஹாஸ்தி ததந்யத்ர யந்நேஹாஸ்தி ந தத் க்வசீத்” (புர.
அ.த். 62-26) என்கிறபடியே ஆயிரத்திலொன்றும் கடலில்
எளப்படியும் போலே புறம்பில்லாதவைவெயல்லாம் இதிலே
புறம்பாய் இதில்லாததொன்றும் புறம்பின்றியேயிருக்கும்.

பரவ்யுஹவிபவங்களை ப்ரத்பாத்திகையன்றிக்கே
அர்ச்சாவதாரனாபேண வந்தவதார்த்து, திருவரங்கப் பெருநகருள்
பெண்ணீர்ப்பொன்னி, திரைக்கையாலடிவருடப் பள்ளிகொள்ளும்
கருமணியைக் கோமளத்தைக் கண்டுகொண்டு (பெருமாள் திரு
1-1), மணத்தானே பற்றி நின்று வாயார வாழ்த்துகிற (பெருமாள்
கரு 1-2) ப்ரபுந்த மாலைகையாலே எல்லா ப்ரபுந்தங்களிலும்
அப்ரபுந்தத்துக்கு வைலகூண்டியமுண்டு.

மற்றையாழ்வார்களிற்காட்டில் இவர்க்கு நெடுவாசியுண்டு;
“பல்லாண்டு” (திருப்பல்-1), “போற்றி” (திருப்பாவை-24) என்று
புரானிக்கவேண்டிற்று அவர்களுக்கு; அதுவேண்டாதே
ஜந்மஸ்துத மாய்த்து இவர்க்கு, “குலங்களாய வீரண்டிலொன்
றிலும் பிறந்திலேன்” (திருச்சந்த-90) என்கிறபடியே இவர்
கம்மை நாலுவர்ணத்திலும் புறம்பாக நனைத்தருப்பர்;

பெர்யபெருமானும் அப்படியே நனைத்திருப்பர்; ந்த்யஸீர்கள் நாலுவர்ணத்திலுமுள்ளாரல்லரே. “ஆழ்வார்கள் இருகரையர்” என்னும்படியிறே ஸ்ரீதொண்டறடிப்பொடியாழ்வார் ஐகாந்த்யம். அவர்லும் இவர் “பரோபதேஸுமும், இதரந்ரஸநமும் அநுபுவஹீராத்” என்று வெறும் பெர்யபெருமாளையே அடித்தலை செவ்விதாக அநுபுவிக்நார்.

“ஸ்நேஹோ மே பரம:” (ரா.உத் 40-15) “என்ற னளவன்றால் யானுடைய அன்பு” (இரண்டாம் திருவ.100) “ராஜம்ஸ்த்வயி” இதுதானும் என்னால் வந்ததன்று; “அதுவுமவனதின்னருளே” (திருவாய் 8-8-3). “ந்த்யம் ப்ரத்ஷித:” இன்றன்றாகல் மற்றொருபோது கொடுபோக றோமென்ன; அங்ஙன் செய்யுமதன்று; த்ரம்யைப்பற்றி வருக்தகையாலே; “நின்னலாலிலேன் காண்” (திருவாய் 2-3-7) என்னுமாபோலே. “புக்த்யஸ்ச ந்யதா” ஸ்நேஹமாவ தென்? புக்த்யாவதென்? என்னில்; பெருமாளையாழ்யச் செல்லாமை பிறந்து வ்யத்ரேகத்தில் முடிந்த சக்ரவர்த்தி நிலை - ஸ்நேஹம்; புக்த்யாவது “நில்” என்ன, “குருஷ்வ” (ரா.அ 31-24) என்னும்படியாய் முறையறிந்து பற்றின இளைய பெருமாள் நிலை. “வீர” தன்னைத் தோற்பித்த துறை. உம்முடைய வீரங்கொண்டு புறம்பே வென்றீரென்று இங்கு வெல்லமுடியாது; தானும் வீரனாகையாலே தோற்பித்த துறையைப் பிடித்துப் பேசுக்தான். “புளோ நாந்யத்ர கச்சத்” என்னை மீட்டராக்லும் என்னுடைய நெஞ்சை மீட்கப் போகாது. “அந்யத்ர” என்க்தது “மற்றாரானுமுண்டென்பார்” (சீந்ய திருமடல்) என்னுமாபோலே கொடுபோக நனைத்த தேஸுத்தின் பேருங்ஸுடத் தனக்கு அஸஹ்யமாயிருக்க்தபடி. இப்படி

ராமாவதாரமல்லதறியாத திருவழையப் போலேயாய்த்து இவரும், இவர் தேவாரமான பெரியபெருமானையல்லது பரவ்யுஹ விப₄வங்களை அறியாதபடி.

ஸ்ரீவைகுண்ட₂ம், திருப்பாற்கடல், திருவவதாரஸ்த₂லம், 9⁹ கந்தருளின திருப்பதிகள் இவையெல்லாம் பெரிய பெருமானேயானாப்போலே அவ்வோவிடங்களிலுண்டான ஸௌந்த₃ர்யகுணசேஷ்டிதாத்₃களெல்லாம் பெரியபெருமாள் பக்கனிலே காணலாம். பெரியபெருமானழகும் ஐஸ்வர்யமு ஸமல்லாம் பரமபத₃த்திலே முகுள்தமாயிருக்கும்; அவதாரத்தல் ஸர்வை போரும்; இங்கே வந்த பின்பு தழைத்தது. எங்ஙனேயென்னில் - பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதும் சோராமேயாள்கின்ற எம்பெருமான் பொங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனா(நாச். திரு.11-3) ராகையாலே அவ்வோவிடங்கள் ஸங்குச் சதமாயிருந்ததே.

தன்னையுடந்தாரை அநுப₄விக்கையன்றியே, 'தான்' என்றால் விமுக₂ராயிருப்பாரும் கண்டநுப₄விக்கலாம்படி நிபுக₂கையாலே நீர்மையினால் வந்த ஏற்றமும்ங்கேயுண்டு; குணாத்₄க்யத்தாலேயே வஸ்துவுக்கு உத்கர்ஷம்; குணம் விவரப்பெறுவது இங்கேயே. குணத்தல் அகப்பட்டார் அவ்விவரயம் போக்க அறியார்களே.

“யதோ வாசோ நவர்த்தந்தே” (தை. ஆந 9-1) என்று வேத நிகளுக்கெட்டாத ஸர்வேஸ்வரனை, ஆற்றில் தண்ணீரோ (தை. ஆந)க்குள்ளே கண்டநுப₄விக்கலாம்படியிருக்கிற விடந்தே. மூலக்கன்று வரைமுனைந்தும் மைந்தனேமதுரவாறான

திருமாலை-36)அவ்வாறு இவ்வாறாய்த்துக் காணும். இவர்
தமக்கு ப்ராப்யரும், ப்ராபகரும், ருச்ஜநகரும்,
பேராத்₄நிவர்த்தகமுமெல்லாம் பெரியபெருமானே
வென்றிருக்கிறார்.

ப₂லபே₄கத்ருத்வம் தம்மதாயிருக்க, “எல்லாமவரே”
என்றபடி யெங்ஙனையென்னில்; ப்ரத₂மஸுக்ருதமும் தானாய்,
பேற்றுக்கு வேண்டுவன நிர்வஹத்துப் போந்த ஸௌஹார்த்த₃
மும் அத்தலையிலே கிடக்கையாலே, பேற்றுக்கு அத்தலை
யிலுள்ளது சொல்லப் பாத்தம் போராத்₄றே; உள்ளதுண்டாகல்
அவனருக்₃ரஹத்துக்கு ஹேதுவாமித்தனை. இதரவிஷயங்களில்
அருச்யும் ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் அப்ரத்₄ஷேத₄மும் விளைந்த
கீம்மாத்ரத்திலே பெரியபெருமாள் தம்முடைய ஸ்வரூபரூப
தூணவிபூ₄திகளைக் காட்டக் கண்டநுப₄வித்து ப்ரீதராக்கிறார்.
“ஆநயைநம் ஹர்ஸ்ரேஷ்ட₂” (ரா. யு. 18-34) என்று
மஹாராஜரையிட்டு ஸ்ரீவிபீ₄ஷணாழ்வானை அருள்பாடிட்டாப்
போலே தாழ்ச்சி மற்றெங்கும் தவிர்ந்து (திருவாய் 3-2-4)
கடைத்தலையிருந்து வாமும் சோம்ப(திருமாலை-38)
ராயிருக்கிற லோகஸாரங்க₃மஹாமுந்களை அருள்பாடிட்டு, ‘நம்
பாடுவானை அழைத்துக் கொண்டு வாரும்’ என்ன; அவரும்
‘அருள்பாடருள்பாடு’ என்று சொல்ல; இவரும் ‘அடியேன்
அடிப்பாணனடிப்பாணன்’ என்று இறாய்க்க; அவரும் விடாதே
தோள்மேலே யெழுந்தருள்ப் பண்ணுவித்துக் கொண்டு போக,
வழியிலே ஒன்பதுபாட்டுப் பாடி, திருப்பிரம்புக்குள்ளே நின்று
பத்தாம்பாட்டுப்பாடித் தலைக்கட்டுகிறார்.

1. அமலனாதிபிரான் அடியார்க்கு என்னை ஆட்படுத்த
விமலன் விண்ணவர்கேள் விநாயாப்யாழில்
வேங்கடவன்
நீமலன் நீம்மலன் நீதவானவன்
நீம்மதிவரங்கத்தம்மாள் திருக்
கமலபாதம் வந்து என் கண்ணினுள்ளன ஒக்கின்றதே.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாந அரும்பது வரை

அமலன் ப்ரவேஸு: ப்ரபுந்த வைலக்ஷண்யமருளிச்
செய்கிறார் (ப்ரணவம்த்யாதி). (துறுப்புக்கூடு) பதறும் கூளமும்
கூட்டித்தூற்றாப் பொன். துறுப்புக்கூடானபடி எப்படியென்ன
அருளிச்செய்கிறார் (வேதோபப் பும்ஹணேத்யாதி). எல்லா
வற்றிலும் பற்ற ஆத்மக்யம் எத்தாலேயென்ன, அருளிச்செய்கிறார்
(யதி ஹாஸ்தீத்யாதி). வக்த்ருவைலக்ஷண்ய மருளிச்செய்கிறார்
(மற்றையாழ்வார்கள்த்யாதி). பெருமாளையாழிய வேறொரு
ஸ்த்லாந்தரமறியாது எப்படியிருக்கிறதென்ன, அருளிச்செய்கிறார்
(ஸ்நேஹோ மே யித்யாதி). எல்லா ஸ்த்லங்களையும் விட்டுப்
பெரியபெருமானைப் பற்றுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன,
அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவைகுண்ட மித்யாதி). (அவ்வாறு
கவ்வாறு) என்றது - ரஸோக்த். க்ருஷ்ணன் தானே வந்து
கவ்வாற்றிலே கண்வளர்ந்தானென்றபடி. ப்ரத்யாத்ய
வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லாநின்று கொண்டு ப்ரபுந்தத்தி
றுடைய அவதரணக்ரமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (கூவர்
தமாக்கத்யாதி).

பெரியவாச்சான்பள்ளை வ்யாக்யாநம்

அவ. - முதற்பாட்டு. பெரியபெருமாள் திருவடிகள்லழகு
மேல்விழுந்து தம்மை அடிமைகொண்டதென்கிறார்.

வ்யா. - (அமலன்) நித்யஸம்ஸாரியாய்த்
தண்ணியராயிருக்கிற தாம் கட்டுகை அத்தலைக்கு
அவத்யமென்றிருந்தார். வந்துக்டிபின பின்பு பெரியபெருமானுக்
குப் பிறந்த வைலகஷண்யத்தைக் கண்டு “அமலன்” என்று
கொண்டாடுகிறார். “அமலன்” என்றது ஹேயப்ரத்யநீக
னென்றபடி. அபஹதபாப்மத்வாத்யுணங்கள் ஆத்மாவுக்குண்
பாயிருக்கச் செய்தேயும் ஹேயஸம்புந்தாவஹமாய், புகுவத்
ப்ரஸாதத்தாலே உண்டாகவேண்டியிருக்கும். இவன்
அங்ஙனனிற்கேயிருக்கை.

(அமலன்) ஸுத்தனென்றபடி. இவன் ஸுத்தனாகை
யாவது - தான் ஒருத்தன் ஸுத்தனாகையன்று; தன்னோடு
ஸம்புந்தத்தாரையும் ஸுத்தராக்கவல்ல அடியுடைமை.
துயரறு சுடரடி(திருவாய் 1-1-1)யிறே. “பாவநஸ்
ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகநந்தந” (ரா.உத் 82-9)
என்னுமாபோலே. (அமலன்) என்கிறது - ஜந்மவ்ருத்தாத்யு
குறையநின்ற தம்மை விஷயீகரித்த பின்பு தன்பக்கல் தேஷம்
தட்டாதே, “அநஸநநநந்யோ அப்யுசாகஸீத்” (முண்டுக 3-1-1)
என்கிறபடியே விளங்குகிறபடி. “என்கண் பாசம்வைத்த
பரஞ்சுடர்ச்சோதிக்கே”(திருவாய் 3-3-4).

(ஆதி) “ஆத்யத இத ஆத்ய:” ஸ்ப்ருஹணீய
னென்றபடி. தம்மை விஷயீகரிக்கைக்கு அடியானானென்று

“அ,த்” என்னவுமாம். ஐகூத்காரணத்வாதீதகளைச் சொல்லவுமாம். ஆக, இரண்டு பதூத்தாலும் ஹேயப்ரதீயநீகத்வமும் கவ்யாணகுணயோகமும் சொல்லுகிறது.

(பிரான்) இவ்வோநிலைகளை எனக்கறிவித்த உபகாரகன். (பிரான்) உபகாரத்தைச் சொல்லி, சொல்லப்பற்றாமே “எத்தறம்” (நா.பு. 1-3-1) என்கிறார். (அடியார்க்கு) “ரத்நஹாரீ ச மார்த்தவ:” (நா.பு. 53-9) என்கிறபடியே இவ்வஸ்துவின் சீர்மையாலே இது நம்மளவிலடங்காது. நம்மடியார்க்கா மக்களையென்று அவர்களுக்காக்கனானென்கிறார். (அடியார்) கன்பக்கவிலே நிஷிப்தபுராயிருக்குமவர்கள்.

(என்னையாள்படுத்த விமலன்) தன்னிடையாட்டமுமறியாத வவன்னாத் தன்னடியார்க்கு ஸேஷபூதனாக்கன் மார்த்தவென்கிறார். (என்னை) ப்ரக்ருதிக்கு அடிமைசெய்து போந்தவென்னை; தந்த நத்தன் சீர்மையறியாத வென்னை. (என்னை) தேஹாத்மாபுமாநிகள் தீண்டாதவென்னை. தன்மமக்குத் தனக்கவ்வுருக்ல்லாதாப்போலே தீமைக்கு தனக்கவ்வுருக்ல்லாத என்னை. (ஆள்படுத்த) அவர்களோடே இப்பிறுமுன்ன வைத்தலன்; அவர்களுக்கு ஸேஷமாக்கனான். இதுவாச்ஸேஷத்வத்தளவிலே நின்றால் மீள ஸங்கையுண்டு இதுவாச்ஸேஷத்வத்தளவும் சென்றால் மீளப்போகாதே; இப்போலே வருமதாகையாலே. ஒரு ஷேத்ரம் பத்தெட்டு க்ரயம் இதுவாச்ஸேஷத்வம் மீளவிரகில்லை. ஸ்ரீவீரீஷணாழ்வானுக்கு இதுவாச்ஸேஷத்வம் விஷயிகாரம் பெருமானுடைய விஷயிகாரத்துக்கு இதுவாச்ஸேஷத்வம் இவர்க்குத் ததீய விஷயிகாரம் முற்பட்டபடி. “இதுவாச்ஸேஷத்வம்” (நா. பு. 17-2) “ஆநயைநம் ஹர்ஸ்ரேஷ்ட!”

(ரா.யு 18-38) அங்கு; இங்கு லோகஸாரங்கு மஹாமுநிகளைப் போய் ஆழ்வாரை அழைத்துக் கொண்டுவாரு மென்றான்.

(அடியார்க்கென்னை ஆட்படுத்த) தான்
 ஸேஷத்வத்தனுடைய எல்லையிலே நின்றாப்போலே
 ஸேஷத்வத்தெனல்லையிலே என்னை வைத்தான். (விமலன்) என்
 சிறுமை பாராதே ததீயர்க்கு ஸேஷமாக்குகையால் வந்த
 ஒளஜ்ஜ்வல்யம். எதிர்கள் தரம்பாராதே சீர்யர்
 தந்தாமளவிலேயேறே கொடுப்பது.

(விண்ணவர்கோன்) ஆளில்லாதவனல்லன் கிடர் இப்படி
 விஷயீகர்த்தான். ந்த்யஸூர்கள் எடுத்துக் கைநீட்டும்படி
 இருக்கிறவன் கிடர் கதீர்பொறுக்க ஜீவிப்பாரைப் போலே ந்த்ய
 ஸம்ஸாரியாயிருக்கிற வென்னை ந்த்யமுக்தரோடெக்க
 விஷயீகர்த்தான். இவ்வளதூர்யம் கற்றதும் அவர்களோடே
 கிடரென்றுமாம். “அஸ்மாப்துஸ் துல்யோ புவது” (ரா. யு-
 18.38) என்றார்களேறே. (விண்ணவர்கோன்) இங்குத்தைக்
 குழாத்தையொழிய அங்குத்தைக் குழாத்தையும் காட்டித்
 தந்தான். “உடன்கூடுவதென்று கொலோ?” (திருவாய்
 2-3-10) என்று இவர் ஆசைப்படவேண்டுவதில்லை. (கோன்)
 அவர்களாலும் எல்லைகாணவொண்ணாது. (விரையார் பொழில்
 வேங்கடவன்) பரிமளம் நிறைந்திருந்துள்ள சோலையையுடைய
 திருவேங்கட மலையையுடையவன். பெர்யபெருமானைப்
 பாடாநிற்கத் திருமலையிலே போவானென்னென்னில்; ஒருவனைக்
 கவிபாடும்போது அவனுடைய வரத்துச் சொல்லியேறே
 கவிபாடுவது. “பரமபதூத்தல் நின்றும் ஸ்ரீமதுரையிலே தங்கத்
 திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்தாப்போலே, ஸ்ரீவைகுண்டூத்தின்னும்

தருமலையிலே தங்கிக்காணும் கோயிலுக்கு வந்தது” என்று
 பட்டரருளிச்செய்யும்படி. அன்றியே, கோயில் பேயாக் யதை
 காமக்கு நிலமல்லாமையாலே தருமலையிலே போய் துரிக்கப்
 பார்க்கிறாரென்றுமாம். (விரையார்) ந்த்யஸீகளை
 யுமாயனாவதுக்கு மேலே ஓரஸ்வர்யம்.

(விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில் வேங்கடவன்) ஆற்றிலே
 யடிந்துவார் ஆழங்காலிலே இளைப்பாறத் தேடுமாபோலே
 அவர்களும் வந்து அடிமை செய்யும்டம். (வேங்கடவன்)
 அப்ச்சாவதாரத்துக்குப் பொற்கால் பொய்யனிப்டம்.

(நீமலன்) இத்தலையில் அர்த்தத்வமும் கூடவின்றக்கே
 யிருக்க, இப்படி உபகரிக்கையால் வந்த ஒளஜ்வல்யம். இவனும்
 லாடியிடப்பார்த்திராதொழுகை. அசுத் வ்யாவ்ருத்த்யாலே
 லாடியிட்டாருண்டாகல் “பத்ய்யாமய்யுமாச்சைவ எநேஹ
 மந்த்யுஸநேந ச” (ரா. அ 50-41). (நீன்மலன்) இத்தலைக்கு
 உபகரித்தானாயிருக்கையின்றக்கே தன்பேறாயிருக்கை.
 “அமலன்” என்று தனக்காக்கிப்படி; “விமலன்” என்று
 நன்னடியார்க்காக்கிப்படி; “நீமலன்” என்று நான் பச்சையிடா
 யிருக்க என்கார்யம் செய்தானென்கிறார். (நீன்மலன்) இது
 தன்பேறாகச் செய்தானென்கிறார். “கருதக்ருத்யஸ் தத்யா நாம:”
 (மா.பு. 1-85) என்கிறபடியே.

(நீதவானவன்) ஸேஷஸேஷத்வங்கள் முறைமாறாத
 நியாயியுத்தியிலேயுள்ளவன். “ஈஸ்வரோஹம்” (கீ.தா 16-14)
 என்று எதிர்முகக்குமடந்தே இவ்விடம். அங்கு
 கலக்குவாரும்லை, கலங்குவாரும்லை; அங்கு

கலக்குவாருமுண்டு. கலங்குவாருமுண்டு. (நீண்மதளரங்
கத்தம்மான்) நீதவானவன் என்னா, நீண்மதளரங்கத்தம்மா
னென்கிறார். “அளப்பரியஆரமுதை அரங்கம் மேய
அந்தணனை” (திருநெடு-14)என்னுமாபோலே. (நீண்மதள
ரங்கத்தம்மான்) ரக்ஷகத்வத்துக்குப் போரும்படியான மதளை
யுடைய பெரியகோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பரமஸேஷி.
(அம்மான்) ஈரரசுதவிர்ந்தான்றே சேஷத்வம் பூர்ணமாவது.
திருமலையில் பேராசுயதை நிலமல்லாமையாலே மீளவும்
கோயிலிலே புகுகிறார். வெள்ளத்தைக் கள்ளமடையாலே
பள்ளத்தே விடுமாபோலே, திருவேங்கடமுடையான் வடக்குத்
திருவாசலாலே வந்து புகுந்தானத்தனை என்றுமாம்.
(திருக்கமலபாதம்) செவ்வியும், குளிர்ந்தியும், விகாஸமும்,
பரிமளமும் தொடக்கமானவை. ஆத்தியனைக் கண்டான்றே
தாமரையலருவது; இத்தாமரைக்கு ஆத்தியன் இவர். பீராபி
திருமுலைத்தடங்களிலும் திருக்கண்களிலும் ஒற்றிக்கொள்ளும்
திருவடிகள். இவருடைய தளிர்புரையும் திருவடி(திருநெடு-1)
களிருக்கிறபடி. (அம்மான் திருக்கமலபாதம்) தொடர்ந்து
வருகைக்கு பீராப்தி. (வந்து) தீவீபாந்தரத்தில் சரக்குச்
சேரவேண்டினால் பாதிப்பாதி வழியாகிலும் வருதல்,
ஒருதலைப்பற்றுதல் செய்ய வேணும்றே; அங்ஙனன்றியே,
“வந்துனதடியேன் மனம் புகுந்தாய்” (பெரிய திரு 3-5-1)
என்கிறபடியே வழிவந்தானும் தானே, பற்றினானும் தானே
என்கிறது. (என் கண்ணினுள்ளை) *** (நீதவானவன் கமலபாதம் -
என் கண்ணினுள்ளை) ஸத்யாதூர்ஸநம் பண்ணுகிறவர்கள்
கண்ணுக்கிலக்கானது கிடர் என் கண்ணுக்கிலக்காகிறது!

*** ஒரு வாக்யம் நழுவிறது.

வல்லதனை நாளும் வீரோத₄ம் பண்ணினேன்; போக்கற்றவாறே என் கண்ணைச் செம்பளித்தேன்; தொடர்ந்து வந்து செம்பளித்த கண்ணையறுத்து உள்ளேபுகுந்து நற்கையாலே என் கண்ணினுள்ளன என்கிறார். அன்றியே தம் கண்ணாலே பார்க்கை அவத்யமென்று கண்ணைச் செம்பளித்தார்; கண்ணினுள்ளே ப்ரகாஸிக்கத் தொடங்கிற்று.

(ஒக்கன்ற) ப்ரயோஜநம் ஓரண்டுதலைக்கும் ஒத்தா நின்றது; அங்குத்தைக்கு ஸ்லஸ்தீ₄; இங்குத்தைக்கு ஸ்வரூபஸ்தீ₄. (ஒக்கன்ற) ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாயிருந்த ஸ்வரூபத்வம்; என் கண்ணுக்கலக்கான வித்திலும் பழைய நிலை காலையாத்ருந்ததென்னுதல்; ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்து அங்களுக்கு மொக்குமோ வென்கிறாராதல்; இந்த லாப₄ம் அங்குலக்குமொக்குமோ வென்கிறாராதல்.

(அமலன்) உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்(த்ருவாய் 1-1-1). (அ,க) யவன்(த்ருவாய் 1-1-1). (ப்ரான்) மயர்வறமத்நலமருளின்ன் (நாநாய் 1-1-1). (அடியார்க்கு) பயிலுஞ்சுடரொளி(த்ருவாய் 3-7). (மின்னாவர் கோன்) அயர்வறுமமரர்களத்பத்(த்ருவாய் 1-1-1). (அந்தர்) அவர் தொழுதெழு (த்ருவாய் 1-1-1) என்றார், இவர்க்கு அமலநானே வந்துநின்றன.

அந்ந முதற்பாட்டு. அமலத்வம் முக்தர்க்கும் உண்டேயென்ன, அந்நச் செய்கிறார்(அபஹுதபாப்மேத்யாதீ). ஸுத்₄ த₄ எனன்று அந்நத்வந்தாம். முந்தின அர்த்தத்திலே அருளிச்செய்கிறார் (அந்நத்வந்தாதீ₃கள்த்யாதீ).

2. உவந்தவுள்ளத்தனாய் உலகமளந்து அண்டமுற
நீவார்ந்தநீன்முடியன் அன்று நேர்ந்த நீசாசரரைக்
கவார்ந்த வெங்கணைக்காகுத்தன் கடியார்
யொழிநரங்கத்தம்மான் அரைச்
சீவந்த ஆடையின் மேல் சென்றதாம் என சீந்தனையே.

அவ: இரண்டாம்பாட்டு. முதற்பாட்டில் - அவன் தொடர்ந்து
வந்தபடி சொன்னார்; இப்பாட்டில் - தாம் மேல்விழுந்தபடி
சொல்லுகிறார்.

(ஆதீயதே) ஆத்யாநம் பண்ணப்படுகை. ஸ்வீகரிக்கப்
படுகிறானென்றபடி. “நிரான்” என்றது கீழைப்பற்றவாதல்;
மேலைப்பற்றவாதல். (என்னை) தன் ஸத் புவாவமநீயாத
வென்னையென்னுதல். தன் கல்யாணகுணமநீயாத
வென்னையென்னுதல். “ஆடபடுத்த” என்றத்தால்
ஆதீக்யமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (புக வச்சே ஷத்வ
ம்த்யாதீ).

“விண்ணவர்கோன்” என்கையாலே, பேரஷத்வத்தி
னெல்லையென்கை. ஆழங்கால்-வ்யங்க்யம். பரீலகுண
ம்குதியாலே ஆழங்காலென்கிறது. இவனுடைய
அத் வேஷாதீகனும் பொறுக்கமாட்டானென்னுமத்தை
அருளுகிறார் (பத் ப்யாம்த்யாதீ).

கலக்குகிறது-ப்ரக்ருத், கலங்குகிறான்-புத் தாத்மா
(திரு) பூஜ்யவாசீயாதல், நிராபடியாதல். விண்ணவர்கோன்
என்று த்விபாந்தரவஸ்து. கண்ணுக்கு விஷயமென்னாமல்
உள்ளன வென்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார்
(வல்லதனை நாளும்த்யாதீ). ஒக்கின்ற என்கையாலே
நிலைகுலையாதிருக்கை.

திருவடிகளிலே தொடர்ந்த திருவுள்ளம் திருப்பரியப்தத்தின் மேல் சேர்ந்தபடி யெங்ஙனையென்னில்; தானறிந்து சேரில் விஷயத்தின் பேராக்யதைக்குக் குற்றமாம். ஆகையாலே பேராக்யதை அளவுபட்டதுமல்ல, ஆசை தலைமடிந்ததுமல்ல; ஸ்ரீலோகம் கிளர்ந்தலைக்கப்படுக்கால் உள்ளே கிடந்ததொரு நாளும்பு கடலை அளவிட்டல்லவே கரையேறுவது; ஒருதரை ஒருதரையிலே ஏற விசுமத்தனையிறே.

வ்யா:- (உவந்தவுள்ளத்தனாய்) ஆழ்வாரை அடர்படுத்துகையால் வந்த ப்ரீதி. ஸர்வேஸ்வரனாய் ப்ரிய:பத்யாய் அளாப்தஸமஸ்தகாமனாயிருக்கிறவன் அர்த்த்யாய் வந்து, தன் திருவடிகளைத் தலையிலே வையா நின்றால் "மக்யமூர்த்தநாம் அலங்கர்ஷ்யத்" (ஸ்தோ. ர-31) என்று உபாசக வேண்டியிருக்க, அவையறியாதொழிய, ப்ரஜை மாங்கடிகக்கண்டு உகக்கும் மாதாவைப்போலே உகந்த திருவுள்ளத்தை யுடையவனாய். இவற்றைப் ப்ரிந்தால் வ்யஸநமும் தன்மனையிறே: "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருஸம்பவத்" (பு. 31. 2-40) என்கிறபடியே.

(2) லகமளந்தும் வகுத்த திருவடிகள் தலையிலே அநிகரங்காலும் உகக்கவறியாத லோகத்தைக் கிடர் தாழும்பு அதே யளந்தது! உகக்கவறியாமைக்கு அக்ஷயாவய(திருவாய் 3-2-2)மிறே. குணாகுணந்ரூபணம் ப்ரிஸ்பே எல்லார் தலையிலும் ஒக்கத் திருவடிகளை அவிநாசபாலே, புக்திமாந்களும், பாதக்களும் ஒக்க வாழ்ந்து விளங்கு.

(அண்டமுற நிவர்ந்த நீண்முடியன்) அண்ட₃கடாஹத்திலே
சென்று சேர்ந்த திருவப்து₄ ஷேகத்தையுடையவன்.
அண்ட₃கடாஹம் வெடித்து அடைகட்ட வேண்டும்படியிறே
அபேக்ஷிதம் பெற்று வளர்ந்தபடி. (அண்டமுற) “அண்டம்
மோழையெழ”(திருவாய் 7-4-1).

(நிவர்ந்த) நிம்ர்ந்த, புவலர்ந்தாப் போலே. (நீண்முடியன்)
உப₄யவிபு₄தீக்கும் நிர்வாஹகனென்று தோற்றும்படியிருக்கிற
திருவப்து₄ ஷேகத்தையுடையவன். ரக்ஷயவர்க்கு₃ க₃த்தை
நோக்கினானிறே ரக்ஷகன் முடித₄ர்ப்பது. (அன்றித்யாதி₃) கண்ட
காட்சியிலே “ஜீதம்” என்ன வேண்டும்படியிருக்குமவனிறே.
எதிரிட்ட பையல்களை முடிக்கைக்கு வெவ்விய ஸரத்தையுடைய
சக்ரவர்த்தித்திருமகன். (அன்று) ரக்ஷகனானவன் ரக்ஷயத்தை
நோக்கக்கடவதாக வந்து நின்றவன்று. (நேர்ந்த நிசாசரரை)
எதிரிட்ட நிஸாசரரை. நேர்ந்த நிசாசரர் என்கிறது -
திருப்பல்லாண்டு பாடவேண்டுமழகைக்கண்டும் எதிரம்பு
கோப்பதே! என்று. (நிசாசரர்) வெளியில் முக₂ங்கண்டறியாத
பையல்கள். (கவர்ந்த) புறப்படும்போது விநயத்தோடு புறப்பட்டு,
வேட்டை நாய்கள் ஓடி மேல்விழுமாபோலே விழுகை.
(வெங்கணை) விடும்போது அம்பாய், படும்போது காலாக்₃ந்
போலேயிருக்கை. “தீ₃ப்தபாவக ஸங்காஸஸஸரை:”
(ரா.யு.16-32) என்கிறபடியே பெருமாள் கண்பார்க்கிலும்
முடித்தல்லது நில்லாத வெம்மை.

(காகுத்தன்) குடிப்பிறப்பால் தரம் பாராதே
விஷயீகரித்தபடியும் வீரவாசியும்.

(கடியார்பொழில்) திருவுலகளந்தருள்ளிவிடமே பிடித்து அடியொற்றி, ராவணவதும் பண்ணித் தெற்குத் திருவாசலாலே புகுந்து சாய்ந்தருள்ளான். இன்னமும் வேர்ப்படங்கற்றில்லை. திருச்சோலையில் பரிமளம் விடாயர்க்கு ஸிஸிரோபசாரமாயிடி, (அரங்கத்தம்மான்) அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடர்க்கும் ஆழவதீரக் கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகறயடி. (அம்மான்) இங்கே வந்த பின்பு ஈஸ்வரத்வம் நிலைநிற்கை.

(அரைச்சுவந்தவாடை) உடையார்ந்த வாடை(திருவாய் 3-7-4); செக்கர்மா முகல் (திருவாசிரியம்-1); திருமேன்க்குப் பரபுகுமான திருப்பீதாம்புரம். (சுவந்தவாடையின் மேல் சென்றதாம்) “சோற்றின் மேலே எனக்கு மனஞ்சென்றது” - என்னுமாப்போலே ஆச்சரியப்படுகிறார். (என சந்தனை) ஆருடைய கூறையுடையைக் கண்டு உகக்கக்கடவ நெஞ்சு ஆதலேயகப்பிடிது. (என சந்தனை) திருவடிகளின் சுவடற்றந்த பின்பு புறம்பு போகமாட்பாத நெஞ்சு. தீர்த்தமாடா நிற்கத் துறையிலே பள்ளையாகக் கெடுத்துத் திருவோலக்கத்திலே காண்பாரைப்போலே திருவடிகளில் நின்றுத் திருப்பீதாம்புரத் திலே திருவுள்ளத்தைக் கண்டயடி.

அரு - இரண்டாம்பாட்டு. (உவந்தனியாத்) (தானநிந்து சோரில்) திருவரையில் பேராக்யதையையறிந்து கிடமினென்றபடி. (விஷயத்தின் பேராக்யதை) திருவடிகளின் பேராக்யதை. (புகப்பு) ஆழ்வார்விஷயமாதல்; லோகவிஷயமாதல். உகக்க அநியாவிட்டால் வைப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (புணாருணேத்யாத்). (அடைகட்ட) தமர்ட அளப்பதற்கு முன்பு நின்றுமுடியில்லையோவென்ன அருளிச்செய்கிறார்

இத்தால் திருவுலகளந்தருளினத்தையும் நாமாவதாரத்தையம் பெரியபெருமாள் பக்கனிலே ஒரோவகைகளாலே காண்கிறார். (2)

3. மந்திபாய் ஷவேங்கடமாமலை வானவர்கள்
சந்தசெய்யநின்றான் அறங்கத்தரவினனையான்
அந்தியோல் நிறத்தாடையும் அதன் மேலையனைப்
படைத்ததோரெழில்
உந்தமேலதன்றோ அடியேனுள்ளத்தன்னுயிரே.

அவ: மூன்றாம்பாட்டு. திருப்பீதாம்புரத்தினழகு
திருநாபீ₄ கமலத்திலே விசிற்பு.

வ்யா - (மந்திபாய்) திருமலையில் பலாக்கள் வேரே
பிடித்துத் தலையளவும் பழுத்துக்கிடக்கையாலே அங்குத்தைக்
குரங்குகள் ஜாத்யுச்சதசாபலத்தாலே ஒரு பழத்தை புஜிக்கப்புக
மற்றை மேல் பழத்திலே கண்ணையோட்டி இத்தைவிட்டு
அதிலே பாய்ந்து தாவாநிற்குமத்தனையாய்த்து.
பெரியபெருமானுடைய து₃ வ்யாவயவங்களிலே தாம் ஆழங்கால்
படுக்காப் போலேயாய்த்து அவைகளும். கானமும் வானமும்
வேடுமுடை வேங்கடநான். திருவ-47)ம்நே. (மந்திபாய்)
ஒன்றையொன்று பற்றி மாலையாக நாலாநிற்கும்.
திருச்சின்னக்குரல் கேட்டவாறே பாய்ந்தோடா நிற்குமென்றுமாம்.
பரமபத₃ மும், திருமலையும், கோயிலும், திருவயோதீ₄ யையும்,
திருச்சோலையும் ஒருபே₄ க்யாயிருக்கிறபடி. எங்கும்
மாறிமாறித் தங்குகை. (மந்திபாய்) பலாக்கள் வேரோடு

(புஷ்பவர்க்கு ததையித்யாதி₃).

(விஷயிகர்க்கை)

விபீ₄ ஷணாழ்வானை.

பணையோடு வாச்யறப் பழுத்துக் க்டக்கையாலே ஒன்றிலே வாய்வைக்கப் பெறாதே தான் வேண்டினபடியே தீர்ப்படியாய்த்து.

(வடவேங்கடம்) தமிழ்தே₃ ஸத்துக்கு எல்லைநீலம். (மாமலை) பே₄க்யதை அளவற்றிருக்கை. உப₄யவ்யு₄த்யம் ஒரு மூலையிலே அடங்குமென்றுமாம்.

(வானவர்கள் சந்திசெய்ய நின்றான்) எத்தனையேனும் தண்ணியார்க்கும் முக₂ங்கொடுத்து நிற்கற இந்நீர்மையை யநுஸந்தி₄த்து, நீத்யஸ₄ரீகள் வந்து படுகாடுக்டப்பது இங்கேயாய்த்து. மேன்மையை அநுப₄வீக்குமத்தனையிறே அங்கு; ஸ்லாநுப₄வம் பண்ணலாவது இங்கேயிறே.

நீத்யஸ₄ரீகள் திருமலையிலே நிற்கற ஸ்லவத்தையிலே ஈடுபட்டு வந்து ஆஸ்ரயிக்க, குருடர்க்கு வைத்த அறச்சாலையிலே விழ்கண்ணர் புகுரலாமோவென்று, தான் ஆனைக்குப்பாடுவாரைப் போலே மந்திகள் பக்கல்லே திருவுள்ளத்தை வைத்தானென்றுமாம்.

(அரங்கத்தரவினனையான்) அங்கு நின்றும் இங்கே சாய்ந்தபடி. பரமபத₃த்தின்னிறும் அடியொற்றினான்; திருமலையளவும் பயணமுண்டாயிருந்தது; அங்கு நின்றும் வடக்குத் திருவாசலாலே கோயிலிலே சாய்ந்தான். ராமாவதாரத்தே பிடித்து அடியொற்றினான்; ராவணவத₄ம் பண்ணித் தெற்குத் திருவாசலாலே வந்து சாய்ந்தவித்தனையா யிருந்ததென்றுமாம். (அரவினனையான்) தீர்க்றவன் சாய்ந்தருள்ளால் உள்ளவழகு. (அரவு) நாற்றம், குளிர்ந்த.

மென்மையும். (அரங்கத்தரவினனையான்) “ஸேஷ்யே
புரஸ்தாச்சுலாயாம்” (ரா.அ 111-14) ஸ்ரீபுரதாழ்வானை
வளைப்புக் கிடக்க விட்டுப்போந்து கடற்கரையிலே வளைப்புக்
கிடந்தாப்போலே ஸம்ஸாரிகளைப் பெற்றாலல்லது
போகேனென்று வளைப்புக் கிடக்கறான். சக்ரவர்த்தித்
திருமகனைப் போலே முதலில் ஸரணம்புக்கு முகங்காப்பாவிட்ட
வாறே, “சாபமாநய” (ரா.யு 21-22) என்று சீறாமவரல்லர்;
ஆற்றாமையைக்காட்டி ஸரணம் புக்குக் கிடக்குமவரேறே இவர்.

(அந்தபோல் நிறத்தாடையும்) ஸந்த்யாராக்யம்
போலேயிருந்துள்ள திருப்பீதாம்புரமும். “அரைச்சுவந்த
வாடை” என்றது பின்னாட்டுகற்படி.

(அதன் மேல்) இவ்வழக்கின்றும் கால்வாங்கமாட்டுகிறார்.
(அயனித்யாதி) சதுர்த்து ஸபு வந ஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மாவுக்கு
உத்பத்திஸ்தாநமான திருநாபீகமலத்தின் மேலதன்றோ.
சதுர்முக ஸ்ருஷ்டி பூர்வகாலத்திலேயாகலும், ஆப்போது(ம்?)
ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பத்திஸ்தாநமென்று கோள்
சொல்லித்தாராநின்றது, திருநாபீகமலம். (எழிலுந்தி)
இளக்ப்பதக்கை. “ப்ரஸவாந்தஞ்ச யௌவநம்” (?)
என்கற்படி யன்றிக்கேயிருக்கை.

(அடியேன்) “பதம் விஸ்வஸ்ய” (தை. நா - 11),
“யஸ்யாஸம்” (யஜுர்.ப்ர 3-7) என்கற ப்ரமானத்தாலே
அடியேன் என்கறாரல்லர். அழகுக்குத் தோற்று
“அடியேன்” என்கறார். (அடியேனுள்ளத்தின்னுயிரே)
என்னுடைய நற்சீவனானது திருநாபீகமலத்ததன்றோ

பெளன்கிறார்.

விடாமைக்குப் பற்றாசு; “மருடியேனும் விடேல்
கண்டாய்” (திருவாய் 2-7-10) என்னுமாப்போலே. இப்பாட்டில்
பார்யபெருமாள் பக்கல்லே திருவேங்கடமுடையான்
தன்மையுமுண்டென்கிறது. (3)

சதுரமாமதீஸ்குழ் ஆலங்கைக்கறைவன் தலைபத்து
தீரவோட்டி ஓர்வெங்கனையுய்த்தவன் ஓதவண்ணன்
மதுரமாவண்டுபாடமாமயிடைநங்கத்தம்மான் திருவயிற்று
தரபந்தம் என்னுள்ளத்துள் நீன்று உலாகின்றதே. (4)

அவ.- நான்காம்பாட்டு. திருநாடி கமலத்தோடே சேர்ந்த
திருவத்யுபநந்த நத்தை அருபு விக்கிறார்.

வ்யா.- (சதுரமாமதீஸ்த்யாதி) கட்டளைப்பட்டிருக்கை.
(மாமதீஸ்) துர்க்க த்ரயம். “எஸ்ஸன்” என்றறியச்செய்தே
எதிர்க்கப் பண்ணின மதீஸ். (ஆலங்கைக்கறைவன்) மு(ன)ழஞ்சிலே
எம்ஹங்கடந்த தென்னுமாப்போலே. “லங்காம்
ராவணபாலிதாம்” (ரா. ஸு 1-39). (ஆலங்கைக்கறைவன்)

அரு:- மூன்றாம்பாட்டு. காத்பர்யத்தை யருளிச்
செய்கிறார். (பரமபத்யுமந்த்யாதி). (சந்த்செய்ய) கிடரும்படி
நின்றானென்னுதல்; ஆஸ்ரயிநிற்கப் பராக்காய்
நின்றானென்னுதல். முதற்பாட்டைக் கடாஷுத்துப்
பரமபத்யுத்தில் நீன்றும் அடியொற்றுதல்; இரண்டாம்பாட்டைக்
கடாஷுத்து ராமாவதாரத்திலே அடியொற்றுதல். உந்தியைப்
பற்றாசாகப் பற்றினவிடமுண்டோனென அருளிச்செய்கிறார்
(மருடியேனும் த்யாதி).

ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்ரீவைகுண்டத்தைக் கலவிருக்கையாகக் கொண்டு வீற்றிருந்தாப்போலேகானும் இவனும் இலங்கைக்கு ஸ்ஸ்வரனென்றிருந்தபடி.

வீரக்தனான திருவடியுங்கூட மத்தீத ஜஸ்வர்யம்நே. “யத்யத்யுர்மோ ந பூலவாந் ஸ்யாத்யம் ராக்ஷஸேஸ்வர:। ஸ்யாத்யம் ஸுரலோகஸ்ய ஸக்ரஸ்யாப்ச ரக்ஷதா।” (ரா. ஸு 49-17) என்றானீறே. யாவனொருவனுக்காக இவனை அழியச் செய்ய நினைக்கறார், அவன்தன்னையே இவ்வரனுக்குக் காவலாக வைப்பார்கிறார் அல்பமநுக்ஷல்த்தானாகல்.

(தலைபத்துத்ர) பனங்குலை உதார்த்தாப்போலே யுத்ர. அறுக்கவறுக்க முளைத்த சடக்கு. (ஒட்டி) அநுக்ஷல்க்குமாகல் அழியச்செய்ய வேண்டானீறேயென்று பூசலிலே இளைப்பித்து விட்டபடி. “க₃ச₃நாநுஜாநாம்” (ரா. யு 59-144) என்கறபடியே.

(ஓர்வெங்கணையுய்த்தவன்) பிறறைநாளைப் பூசலிலே ஜயாபஜயங்கள் அவ்யவஸ்த₂தமன்றோவென்று ப்ரஹ்மாத்₃கள் கருதினவாறே. அத்தலைகளுக்கு வேர்ப்பற்றான நெஞ்சிலே அத்₃விதீயமான ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை விட்டவன். அவன் ப்ராதிக்கல்யத்தல் நிலைநின்றானென்று அறிந்தபின்பு ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை விட்டபடி.

(ஓதவண்ணன்) ராவணவத₄ம் பண்ணி ஸ்ரீவிபீ₄ஷணாழ்வா₄னுக்கு முடிகொடுத்து க்ருதக்ருத்யனாய், ப்ரஹ்மாத்₃கள் புஷ்பவ்ருஷ்டியும் ஸ்தோத்ரமும் பண்ண வீரஸ்ரீ தோற்ற ஸ்ரமஹரமான வடிவோடே நின்றநிலை.

(மதுரமாவண்டுபாட) வினையற்றவாறே ஆடல்பாடலுக்கு
 ஆடங்கொடுத்தபடி. சீலர் பாடினால் ஆடுவாரும் வேணுமே;
 மயில்கள் ஆட்புக்கன. (மாமயில்) ஒருமயில் தோகை வீர்த்தால்
 திருச்சோலைக்கு அணுக்கனிட்டாப் போலிருக்கை. குஷிகள்
 கொண்டைக்கோல் கொண்டாடுகை தவிர்த்து மயில்கள்
 ஆட்புக்கன. குரங்குகள் கூத்தாட்டாதல், இவற்றின்
 கூத்தாட்டாதல், என்றும் தீர்யக்யோநகளுக்கு நிலமாகை.
 (வண்டுபாடமாமயில்) முநீவைதண்டிநாதன் பெரியபருமானாவாறே
 நக்யஸூரிகளும், வண்டும் மாமயில்களுமானபடி. “ஸர்வை:
 பர்வருதோ தேதுவைர் வாநரத்வமுபாகுதை:” (பா. யு 114-17)
 என்னக்கடவதே. ராஜா வெள்ளைசட்டையிட்டால் அடியார்
 அடிப்புச்சட்டையிடும்தனையிறே.

(அரங்கத்தம்மான்) பெரியகோயிலிலே கண்வளர்கிற
 பாமஸூஷ்யுடைய. (திருவயிற்றுதரபந்தம்) ஆபுரணத்துக்
 காபுரணம். பெற்றவயிற்றுக்குப் பட்டங்கட்டின்படி.
 (வந்துள்ளத்துள் நின்றுலாகின்றதே) என்னஞ்சினுள்ளே அழகு
 என்னடேறா நின்றதே; நெஞ்சம் நாடினே (திருவாய் 8-6-4);
 அகலநின்றாலும் பசையிலலை. ஒப்பாட்டில் துஸரததம்மஜன்
 மடியும் இங்கே உண்டென்கிறார். (4)

அந. - நாலாம்பாட்டு. (சதுரம்த்யாதி) (கட்டளைப்பாடு)
 இடங்குசுவரணையோடே கூடியிருக்கை. கீர்துர்க்கும்
 வறறுர்க்கும் ஜலதுர்க்கும்; ஆக துர்க்குதரயம். அவன்
 மறுஷ்யனானால் இவர்கள் தீர்யக்காக வேண்டுவானென்
 னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ராஜேத்யாதி). (பெற்றவயிற்று)
 அகலவைப் படைத்தது. (அகல நின்றாலும்) தாம் அகல

5. பாரமாய பழவினை பற்றறுத்து என்னைத்தன்
வாரமாக்க்வைத்தான் வைத்ததன்ந் என்னுள் புகுந்தான்
கோறமாதவம்செய்தனன்கொல்அறியேன்
அறங்கத்தம்மான்நீரு
வாரமார்பதன்றோ அடியேனை ஆட்கொண்டதே.

அ.வ. - ஐந்தாம்பாட்டு. எனக்குப் பற்றாசான
பெரியபிராட்டியாரிருக்கிற திருமார்புகடர் என்னை
ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யங்கொண்டதென்கிறார்.

வ்யா.- (பாரமாய) ஸர்வஸக்தியான ஸர்வேஸ்வரனே
தள்ளுமட்டத்திலும் ஒருநிலைநின்று தள்ளவேண்டும்படியிருக்கை;
ஸம்ஹரீப்பதும் நரகத்திலேயாய் ஸ்ருஷ்டிப்பதும்
நரகத்திலேயாயிருக்கை.

(பழவினை) காலமநாத்; ஆத்மாவோ நித்யன்; அசுத்
ஸம்ஸர்க்கமுமன்றே யுண்டிறே. ஆக்காலமெல்லாம் கூடக்
கூடுபுரித்ததாயிருக்குமிறே. “ஸர்வபாபேப் யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி”
(கீதா சரமஸ்லோகம் 18 -66) என்றவன்றானே தள்ள
வேண்டும்படியிருக்கை.

(பற்றறுத்து) வீரகராயிருப்பார் அடியறுத்து நெடுஞ்சுவர்
தள்ளுமாபோலே ஸவாஸநமாகப் போக்க. நித்யஸூரிகளுக்குப்
பாபஸங்கையுண்டாகிலும் ஆவர்க்கல்லாதபடியென்க.

நின்றாலும் ப்ரயோஜநம்ல்லை. அங்கும் வந்து
ஸஞ்சரிக்குமென்றபடி.

(என்னை) பாபத்துக்குப் போக்கடியறியாத வென்னை. பாபம்படும் ஆகரமான என்னையென்றுமாம். “அகமஹேமாதத:” (?) (தன் வாரமாய்க் கைத்தான்) தான் என்றால் பஷபத்க்கும்படி பண்ணினான். என் கார்யம் தனக்குக் கூறாக என்பேரிலே தனக்கு இருப்பென்று தன் பேரிலே எனக்கிருப்பாக்கீனயடி, அன்றியே, விஷயாந்தரங்களை விட்டுத் தன்னையே கூறாகப் பற்றும்படி பண்ணினான். (வைத்தான்) சீச்சந்தாநச் சாயம் வைத்தான். (வைத்ததன்றி) இந்த நன்மைகளுக்கு மேலே, (என்னுள் புகுந்தான்) பின்னையும் பண்ணாற்றாமையாலே, விடாய்த்தவன் தபாகத்தை நீக்க உள்ளே முழுதுமாப்போலே, என்னுள்ளம் புகுந்தான். வாலிபுக்கவித்தே மலையிட்டடைத்து, மஹாராஜர் இருந்து குறும்புசெலுத்தினாப் போலே யாகவொண்ணாதென்று என் எவருபஜ்ஞாநம் மலையாதபடி என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்தான். “அநஸநநநய:” (மண்டுக 3-1-1) என்கறபடியே ஆத்தோடாபட்டற்றிருக்குமவனுக் கும் ஆத்தாலல்லது செல்லுகறதல்லை என்கறது.

(கோரமாதவம்த்யாத்) ஆப்பேற்றுக்கடி என்னென்று பார்த்தார். ஆந்தூரியங்களை யொறுத்து மஹாதபஸ்ஸைப் பண்ணினேனோ அறிகிறேன்; நானறியவொன்றுமில்லை. ஆப்படி பங்கப்பாணென்னென்னில்; பெற்றபேறு அப்படிப்பட்டார்க்குக் கடைக்குமதாகையாலே. அவன்றானே நதீதீரத்திலே கிடந்து தபஸ்ஸு பண்ணினானோ அறிகிறேன். கோரமான தபஸ்ஸாகிறது - அத்தலைக்காகத் தம்மையழிய மாறின் கார்யவுடையாரைப் போலே இருக்கை. “எந்நன்றி செய்தேனா என்னெஞ்சில் தகழ்வதுவே” (திருவாய் 10-6-8)

என்னுமாப்போலே.

(அரங்கத்தம்மான்) ஒப்பேற்றுக்கு ஆற்றங்கரையைப் பற்றிக்கீடந்து தபஸ்ஸு பண்ணினானும் அவனாயிருந்தது. இச்சீரிய பேற்றுக்கு வேறு உபாயமுண்டாகமாட்டாதே.

(திருவாரமார்பதன்றோ) பெரியபிராட்டியாரையும் ஹாரத்தையுமுடைத்தான மார்வன்றோ. தமக்குப் பற்றாசாகத் தாய் நழுவிலே ஒதுங்குகறார். இவனைக் குறித்து “தேநமைத்ரீ புவது” (ரா.ஸு 21-20) என்றும், அவனைக்குறித்து “ந கஸ்சீந்நாபராத்தயத்” (ரா.யு 116-44) என்றும் சிறையிலே யிருந்தே சேரவிடப்பார்க்கிறவள், மார்பிலே இருந்தால் சேரவிடச் சொல்ல வேணுமோ? அழகிய மார்விலாரம். ஆரத்துக்கு அழகு கொடுக்கவற்றாயிருக்கை. ஆரம் அழகை மறைக்கைக்கு உடலாமித்தனையிறே. “ஸர்வபூஷண பூஷார்ஹா:” (ரா.க். 3-15) என்னுமாப்போலே.

(அடியேனை) முன்பெல்லாம் கூன்ச்சேவகரைப் போலே அழகுக்குத் தோற்ற அடிமை; இது பிறந்துடையவாழமை. முந்துற “தூதோ ராமஸ்ய” (ரா.ஸு 36-2) என்றவன், பிராட்டி கடாசூரம் பெற்றவாறே “தூஸோஹம் கோஸலேந்த்ரஸ்ய” (ரா.ஸு 42-34) என்றானிறே. (ஆள்கொண்டது) இழந்த ஸேஷத்வத்தைத் தந்தது.

(அடியேனையாட்கொண்டதே) ராஜ்யம்ழந்த ராஜபுத்ரனை யழைத்து முடிசூட்டுமாப்போலே, அழகிலே அழுந்தின என்னை அவன் குணங்கீடர் பிழைப்பித்ததென்கிறார். அழகிலே அழுந்தினாரை குணத்தைக்காட்டிப் பிழைப்பிக்கலாம்.

சூனத்திலே அமுந்தினார்க்கு சூனமே வேணும். நீரிலே அமுந்தினார்க்கு நீரையிட்டுப் பிழைப்பிக்கவிடும்த்தனையன்றோ உள்ளது.

ஆப்பாட்டால் - அந்தர்யாமிப் பூரஹ்மணத்தில் சொல்லுகிற படியே ஸர்வவ்யாபகத்வஸக்த்யும் ஆங்கே உண்வன்கிறார். (5)

துண்டவெண்பிறையன் துயர்தீர்த்தவன் அஞ்சிறைய
வண்டுவாழ் வொழில்சூழ் அரங்கநகர் மேயவப்பன்
அன்பரன்பகரன்பத்து ஒருமாநீலம்எழுமால்வரை
முற்றும்

உண்ட கண்டம் கண்டர் அடியேனை உய்யக்கொண்டதே. 6.

அவ.- ஆறாம்பாட்டு. ஸர்வலோகத்தையும் அமுதுசெய்தருளின கண்டத்தினழகு என்னையுண்டாக்கிற் றென்கிறார். திருமார்பினழகு திருக்கழுத்திலே ஏறிப்பென்னவாமாம்.

அரு. - அஞ்சாம்பாட்டு. (பாரமாயவித்யாத்து) (பாரமாய) வினையினுடைய பூரஹ்ஸ்யமாதல்; க்ரௌர்யமாதல். இவற்றை வாக்யத்துவயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வஸக்தீத்யாத்து). பழமையேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆத்மாவித்யாத்து). வாரம் - ஸ்நேஹமாதல், கடமையாதல். இவற்றுக்கு மிறையைத் தான் இறுக்கிறேனென்று தன்பேரிலே ஈந்திருக்க கொள்ளுகை. (சாபம்) குடடி. ஸத்ருக்கள், வீரோத்திகளை அறுக்குமென்று ஸந்தாநத்துக்கு ஒருகுடடி வைக்குமாப்போலே என் வீரோத்தியைப் போக்க ஸ்வரூபம்

வ்யா. - (துண்டம்த்யாத்) கலாமாத்ரமாய்
வெளுத்திருந்துள்ள பிறையை ஐடையிலேயுடையனான ருத்ரன்
தனக்குப் பிதாவுமாய் லோககுருவுமாயிருந்துள்ள
பூரஹ்மாவின்னுடைய தலையை யறுக்கையால் வந்த பாபத்தைப்
போக்கினவன். சுமையராயிருப்பார் சும்மாட்டுக்குள்ளே
தாழைமடலைச் சொருகுமாப்போலே, ஸாதகனாயிருக்கச்
செய்தே ஸுகப்ரதநானாக அபிமாந்தித்திருக்குமாய்த்து.
ஆனாலும் ஆபத்து வந்தால் அவனல்லது புகலில்லையே.
சந்த்ரனுடைய க்ஷயத்தைப் போக்கினானென்றுமாம்.
அவனுடைய துரிதத்தைப் போக்கினாப்போலே தம்முடைய
துரிதத்தையும் போக்குமென்று கருத்து.

(அஞ்சிறையவண்டுவாழ் பெரிந்ல் சூழ் அரங்கநகர்மேய
வப்பன்) லோகத்தல் ப்ரதநானவர்கள் பூரஹ்மஹத்தையையப்
பண்ணி அலைந்துகொடுக்கப்படுக்கவாறே தான் கடக்கநிற்க
வொண்ணாதென்று அவர்களுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகக்
கட்டவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற உபகாரகன். அழகிய சிறகை
உடைத்தான வண்டுகள் வாழாநின்ற சோலைசூழ்ந்த பெரிய
கேயிலிலே ரம்மணர்ந்நருள்கிற பிராவானவன்
நஸியாதபடி வைத்தான் என்றபடி. திரு-அழகாகவுமாம்.
“ஸௌந்தர்யம் அந்தராயம்” (முமுக்ஷுப்படி-182)
என்கிறபடியே கைங்கர்யவிருத்தமான அழகிலே ஈடுபட்ட
என்னை, ஸ்ரீய:பதித்வகுணத்தைக் காட்டிமீட்டாப்போலே,
ஸ்ரீய:பதித்வகுணத்திலே அகப்பட்டாரை ஸௌந்தர்யமாகிற
அழகைக் காட்டி மீட்கலாகாதோ வென்ன “மார்பதன்றோ”
என்ற உறைப்பைப்பற்ற அருவிச்செய்கிறார் (அழகிலே
அமுந்தினார்த்யாத்).

(வண்டு வாழ்பொழில்) வண்டுகள் அவன்பக்கல் செல்லாது, திருச்சோலையின் பேராக்யதைமலே இளமணல் பாய்ந்து கால் வாங்கமாட்டாதே நிற்கும்; அவ்வண்டுகளைப் போலே தம்மையருபு விப்பித்து விடாய் கெடுத்தானென்கிறார்.

(அண்டரண்டம்த்யாது) அண்டாந்தர்வர்த்தகளுடைய அண்டம், பகரண்டம் - புறவண்டும், அதுவீத்யமான மஹாப்ருத்₂வீ, பூமக்கு ஆனியடித்தாப்போலையிருக்கிற ஏழுவகைப்பட்ட குலகீரிகள், ஒன்றொழியாமே ஆடிக்காற்றில் பூளைபோலே பறந்து திருவயிற்றிலே புகும்படியுண்ட கழுத்துக்கிடர். அவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லுவானென்கென்கெனில்; தனித்தனியே சொல்லுகை பேராக்யமாயிருக்கையாலே.

(முற்றுமுண்டகண்டங்கண்டர்) பெரியபெருமாள் தருக்கழுத்தைக் கண்டால் ப்ரளயாபத்திலே ஜகத்தை எடுத்துத் திருவயிற்றிலே வைத்தமை தோற்றாநின்றதாயிற்று. விடுகாது தோடிட்டு வளர்ந்ததென்று தெரியுமாப்போலே.

(அடியேனை உய்யக்கொண்டதே) முன்பு பெற்ற கைங்கர்யத்துக்கு விச்சே₂தும் பிறவாதபடி நோக்கிற்று; என்னை ஸம்ஸாரத்தில் ஒருநாளும் அகப்படாதபடி பண்ணிற்று.

இப்பாட்டால் ஆபத்ஸக₂னான ஸர்வேஸ்வரன்படியும் கூங்கே உண்டென்கிறார். (6)

அரு. - ஆறாம்பாட்டு. (துண்டவித்யாது) ஸாதகவேஷம் தோற்ற ஜடையை தூரிக்கிறவனுக்கு சந்தரான் வேணுமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (சுமையராயிருப்பாரித்யாது).

7) கையினார் சுர்சங்கனாந்யர் நீள்வரைபோல்
மய்யினார் துளபவிரையார்கமழ் நீள்முடி எம்
ஐயனார் அனியரங்கனார் அரவினணைந்சை

மேயமாயனார்

செய்யவாய் ஐயோ! என்னைச் சந்தை கவர்ந்ததுவே.

அவ. - ஏழாம் பாட்டு. திருவத்யரத்திலே அகப்பட்டபடி
சொல்லுகறார்; நீஞ்சப்புக்குத் தெப்பத்தை யிழந்தேனென்னு
மாப்போலே.

வ்யா. - (கையினார்த்யாத்) வெறும்புறத்திலே
படவாடிக்கவல்ல கையிலே அழகு நிறைந்து சுர்சையுடைத்தான
ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம், ப்ரத்பக்ஷத்தின் மேலே அனலை யுமிழா
நின்றுள்ள திருவாழ், இவற்றை யுடையராயிருக்கை.

ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்துக்குச் சுர் ஸ்வபூவமானாப்போலே
திருவாழ்யாழ்வானுக்கும் ப்ரத்பக்ஷத்தின் மேலே அனலுமிழ்கை
ஸ்வபூவம். திருக்கோட்டியூரிலே அநந்தாழ்வான், பட்டரை,
“ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் த்விபூஜனோ, சதுர்ப்பூஜனோ என்ன;
இருபடிகளுமடுக்குமென்ன, இரண்டிலுமழக்தேதென்ன,
த்விபூஜனாகல் பெர்யபெருமாளைப் போலேயிருக்கிறது,
சதுர்ப்பூஜனாகல் பெருமாளைப் போலேயிருக்கிறது” என்றார்.

(நீள்வரை) மலையைக் கடலை ஒப்பாகக்
சொல்லும்ததனையிறே. நீட்ச - பேயாக்யதாப்ரகர்ஷம். பச்சை
மாமலைபோல் மேனி(திருமாலை-2); அதுக்கு மேலே
ஒப்பனையழகு.

(துளபவ்நையார் கமழ்நீண்முடி) பர்மளம் மிக்கருந்துள்ள
க்ருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதமாய் ஆத்ராஜ்ய
ஸ ஷகமான த்ருவப் ஷேகத்தை உடையருமாய். (எம்மையனார்)
ஹவ தோற்றுக்கை. எனக்கு ஐநகரானவர்.

(அணியரங்கனார்) ப்ராப்தவ்ஷயமாயிருக்கக் கடக்கவ்நாதே
ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபுரணமான கோயிலே வந்து
அண்ணியருமாயிருக்கற்படி.

(அரவ்னணைம்சை) ரத்நங்களையெல்லாம் தங்கத்திலே
புதைத்துக் காட்டுமாப்போலே தன்னழகுதெரியத்
க்ருவனந்தாழ்வான் மேலே சாய்ந்து காட்டுகற்படி.
(மேயமாயனார்) மின்மீன் பறக்கற்படி. “ஸ மயா பேராத்
புநீமாந்” (ரா.ஸ 38-25) எல்லார்க்கும் ஒன்றிலே
சாய்ந்தவாறே பொல்லாங்குகள் தெரியும்; இங்குப் பழையவழகும்
நிறம்பெறும்.

(செய்யவாய்) ஸ்த்ரீகளுடைய பொய்ச்சரிப்பிலே
துவக்குண்டார்க்கு இச்சரிப்புக் கண்டால் பொறுக்க
வொண்ணுமோ.

(ஐயோ) த்ருவதூரமும் சுவப்பும் அநுபுவிக்க அரிதாய்
“ஐயோ!” என்கிறார். (என்னை) பண்டே நெஞ்சு பறிகொடுத்த

அரு. - ஏழாம்பாட்டு. (கையினுரித்யாதி) இங்கு, தெப்பம்
அநுபுவபர்கரமான நெஞ்சு. (படவடிக்கை) ஈடுபடுத்துகை.
“சுரி” என்று ஸுஷ்ரமாய், அத்தால் துளையென்றபடி.
“சங்கு” என்றவிடத்தில் கடைக்குறைத்தலாய் “சங்கனல்”

என்னை அந்யாயம் செய்வதே! என்று கூப்பிடுகிறார். (என்னை) கல்லை நீராக்கி, நீரையும் தானே கொண்டது. இப்பாட்டில் ஸ்ரீவைகுண்ட நாத ஸ்வயம் இங்கே காணலாமென்கிறார். (7)

8) பரியணாக்ஷந்த அஷனனுடல்கீண்ட அமரர்க்கு

அரியஆதீபீரான் அரங்கத்தமலன் முகத்து
கரியணாக்ப்புடையரந்து மீளீந்து செவ்வாயோடி
நீண்டஅப்

பெரியவாயகண்கள்என்னைப்பேதைமை செய்தனவே.

அவ. - எட்டாம்பாட்டு. திருக்கண்கள் என்னை அறிவுகெடுத்த தென்கிறார்.

என்றாய், “கனலாழ்” என்று - நெருப்பையும்ழ்கிற திருவாழ்யென்றபடி. பெரியபெருமாள் சதுர்ப்புஜராயிருக்கச் செய்தேயும் ஆபாதத: மேலெழ த்விபுஜராய்த் தோற்றுக்கிராப் போலே, பரமபத நாத னும் சதுர்ப்புஜனாயிருக்கச் செய்தேயும் ப்ரமாணாந்தரங்களாலே த்விபுஜனாய்த் தோற்றினானாகில், பெரியபெருமாள் மறைத்துக் காட்டுகிறாப்போலே ப்ரமாணங்களும் மறைத்துச் சொல்லுகிறதென்று பூட்டருக்குக் கருத்து. கிடையழகு வாசாமகே ஸாசரமாய் ஆஸ்சர்யமாயிருக்கையாலே “இதும், இதும்” என்னப்போகாமல் மின்மின் பறக்கிறதென்றபடி. நெஞ்சுபற்கொருக்கை இரண்டாம்பாட்டிலே; அங்கே கல்லான நெஞ்சை நீராக்கி, இங்கே அந்த நீரையும் அபஹர்த்ததென்றபடி.

வ்யா. - (பரியனாக் வந்த) புகுவத்ஞ்ஞங்களை அநுஸந்தித்து நைந்திராமே, ஸேஷத்வத்தையறிந்து மெய்ந்திராமே, ஸர்வேஸ்வரனை ஆசைப்பட்டுத் தளர்ந்தவுடம்பாயாசந்திராமே. (பரிய) நரன்ம்ஹத்துக்கும் பிற்காலக்க வேண்டும்படியிருக்கை. உபபிப்பிட்டு வளர்த்த பன்றி போலே உடம்பை வளர்த்தானித்தனை. (வந்த) அப்போது தாம் வயிறுபிடிக்கறார்.

(அவுணனுடல்கீண்ட) நரன்ம்ஹத்தினுடைய மொறாந்த முகமும், நாமழக்கொண்ட உதடும், செறுத்து நோக்கின நோக்கும், குத்தமுறுக்கனகையும், கண்டபோதே பொசுக்கின பன்றியோலே மங்குநாரைக் கிழக்குமாப்போலே கிழத்தயடி.

(அமரர்க்கரிய ஆதப்பிரான்) தேவர்களுக்கு உத்பாதகனான மாத்ரமே; கையாளனாய் நிற்பது ஆஸ்ரிதர்க்கு. ச்றுக்கனுக்கு உதவி நிற்கற நிலைதன்னிலே ப்ரஹ்மாத்ருகளுக்குப் பரிச்சேத்ருக்கவாண்ணாதபடி நிற்கற ப்ரதாநன். “க்வாஹம் ரஜ:ப்ரக்ருதரீஸ! தமோத்ருகேஸ்மந் ஜாதஸ் ஸுரேதரகுலே க்வ தவாநுகம்பா ந ப்ரஹ்மணோ ந ச புவஸ்ய ந வை ரமாயா யோ மேர்ஸப்பித: ஸிரஸி பத்ருமகர்ப்ரஸாத: ||” (புகுவதம் 7 - 9 - 26). (ஆதப்பிரான்) தான் முற்கோல் உபகரிக்குமவன். (பிரான்) ப்ரஹ்மலாத்ருகளுக்கு எளியனான நிலையும் ப்ரஹ்மாத்ருகளுக்கு அரியனான நிலையும் இரண்டும் தமக்கு உபகாரமாயிருக்கிறது.

(அரங்கத்தமலன்) எல்லார்க்குமுதவும்படி கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகையாலே வந்த ஸுத்ருத்ரு. ஒருக்கால்

தோற்றிப்போதல், அவதாரம் போலே தீர்த்த₂ம்ப்ரஸாத்₃த்துப் போதல் செய்யாமையாலே வந்த ஸுத்₃த்₄யாகவுமாம்.

(முகத்து) அவனுடைய முகத்து. (கரியவாகி) வடாய்த்தார் முகத்திலே நீர்வெள்ளத்தை வெட்டிவிடப்போலே யிருக்கை.

(புடைபரந்து) கடலைத் தடாகமாக்கினாப்போலே ஓடமுடைத்தாயிருக்கை. (மீளீந்தி) திரைவிசைக் கரையாலும் வழிபோக வொண்ணாதிருக்கை. (செவ்வரியோடி) ஸ்ரிய: பதிவத்தாலும் வாத்ஸல்யத்தாலும் சுவந்திருக்கை. (நீண்ட) செவியளவும் அலையெற்கை.

(அப்பெரியவாய கண்கள்) பின்னையும் பேராத்தாவின் அளவன்றிக்கே இருக்கையாலே “அப்பெரியவாய கண்கள்” என்கிறார். “ஆது” என்னவொண்ணாதே பரோஷ நர்த்தே₃ஸம் பண்ணவேண்டும்படியிருக்கை. (என்னை) பெரியமனிச்சன்கிடர் நான். என் வைத்ய₃த்₄யத்தைப் பறித்துப் பொகட்டு மெளக்ய₃த்₄யத்தைத் தந்தன. ஒருவன் எய்தத்தை மற்றவனும் எய்யுமாப்போலே.

(பேதைமை செய்தனவே) ராமஸரம்போலே முடிந்து பிழைக்க வாட்டுகிறனவிலலை. ஆத்தால் நரளிம்ஹாவ தாரத்தின் படியும் ஆங்கே யுண்டன்கிறார். (ஐ)

அரு. - எட்டாம்பாட்டு (பரியஞ்சி இத்யாதி,) (ஆத்) காரணபூதனாதல்; ப்ரத்யாநனாதல்; முந்துறவாதல்; ஆக மூன்றர்த்தம். (பெரிய மனிச்சன்) ஒன்றுக்கும் கரையாத கஸ்நெஞ்சன். கண்கள் என்கிற த்₃விவசனத்தைப் பற்றவருளிச்செய்கிறார் (ஒருவனெய்ய வித்யாதி).

ஆலமாமரத்தின்லை மேல் ஒருபாலகனாய்
 ஞாலமேழும் உன்பான் அரங்கத்தரவின்னையான்
 கோலமாமனியாரமும் முத்துத்தாமமும்

முடிவல்லதோறெந்நீ

நீலமேன் ஐயோ! நிறைகொண்டது என் நெஞ்சினையே. 9.

அவ. - ஒன்பதாம்பாட்டு. ஊரழிபுசல் போலே தருமேனியின்
 நிறமானது எல்லாவற்றையுங்கூடக் கொண்டுவந்து
 என்னெஞ்சைக் கொள்ளைகொண்டதென்கிறார்.

வ்யா. - (ஆலமாமரத்தின்த்யாதி) பெரிய ஆலமரத்தினுடைய
 சற்றிலையிலே யலோதூஸ்தநந்த₄யமும் பெரியதென்னும்படி
 அத்₃வித்யனான பூலனாய். (ஒரு பாலகனாய்)
 யலோதூஸ்தநந்த₄யனான க்ருஷ்ணனும் முரண்த்திருக்கும்படி
 ஆவனுடைய பூல்யம் செம்பால்பாயா நிற்கும்.

(ஞாலம்த்யாதி) சிறுப்ரஜைகள் புரோவர்த்த
 பதூர்த்த₂ங்களை எடுத்து வாய்விடுமாப்போலே பூ₄ம்ப்பரப்படைய
 வாயிலே வைத்தானாய்த்து, பிள்ளைத்தனம். ப்ரளயத்தல் தன்
 அக₄டிதக₄டநத்தோடொக்கும் - என்னை அகப்படுத்திப்படியும்.

(அரங்கத்தரவின்னையான்) ஸம்ஸாரப்ரளயத்தினின்றும்
 எடுக்கக் கிடக்கிறபடி; அந்த ஆன்னிலையில் நின்றும் ஆங்கே
 வரச்சருக்கன் வித்தனை காணும். அந்தவறவொன்றுமே
 ஆவரச்சங் கெடுக்கிற வித்தனை காணும் ஆப்ரமாதூத்தோடே
 கூடின செயலைச் செய்தானென்று பூயப்படுமவர்கள் அச்சம்
 கெடும்படி கிடக்கிறவிடம்.

(அரவினணையான்) ப்ரளயத்தல் தன்வயிற்றிலே புகாவிடல் ஐக்யத்து ஜீவியாதாப்போலே, ஸம்ஸாரிகள் தன்முகத்தே விழியாவிடல் தனக்குச் செல்லாதானபடி.

(கோலமாமணியாரமும்) அழக்யதாய்ப் பெருவிலையனா யிருந்துள்ள ரத்நங்களாலே செய்யப்பட்ட ஆரமும். (முத்துத் தாமமும்) முத்துமாலையும். (கோலம்) ஆது பெருமாளைச் சொல்லுகிறது.

(முடிவில்லதோர் எழில் நீலமேனி அவத்ய காண வொண்ணாத அழகையுடைய நெய்த்த திருமேனி. (ஐயோ) பச்சைச்சட்டையிட்டுத் தனக்குள்ளத்தையடையக் காட்டி எனக்குள்ளத்தையடையக் கொண்டான். (நிறை கொண்ட தென்னெஞ்சினையே) எனக்கு அகவாயில் க்யாம்பீர்யத்தைப் போகவடித்தது.

ஆப்பாட்டால் வடதளையநமும் பெரியபெருமாள்பக்கலிலே உண்வென்கிறது.

அரு. - ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆலமாமரம்த்யாதீ) (செம்பால் பாய்கை) கேவல ரக்தப்பசையாயிருக்கை. பத்யச்சேர்த்திக்குத் தாத்பர்யத்ய வயமருவிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரப்ரளயேத்யாதீ வாக்யத்ய வயத்தாலே). (அச்சம் கெடுகை) கீழே ஸமுத்திரமாய், மேலே ஆலிலையாயிருக்கையன்றிக்கே கோயிலிலே திருவடிநாழ்வான் மேலே கண்ணார்ந்தருளுகை. (ஆரம்) பதக்கம்.

“கோலம்” என்றது - ஆபரணச்சேர்த்தி அழக்யமணவாளப்பெருமாளுக்கு. நிறை - நிறைவெல்லா மென்னுதல்; அடக்கமென்னுதல்.

- 10) கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன் என்னுள்ளம் கவர்ந்தானை அண்டர்கோன் அனியரங்கன் என்னமுதனைக் கண்டகன்கள் மற்றொன்றனைக் காணாவே.

அவ. - நிக்மத்தில், இவ்வளவும் ஜ்ஞாநஸாஷாத்தகாரம்; மேல் லோகஸாரங்கு மஹாமுனிகள் தோளில் வந்துபுகுந்து விண்ணப்பஞ் செய்கிறார்; பெரியபெருமானாழகைக் கண்டகன்கள் மற்றொன்றனைக் காணாவென்கிறார்.

வ்யா. - (கொண்டல்வண்ணனை) தாபத்ரயத்தாலே விடாய்த்த தம் விடாய் தீரும்படியாய் "அத்துரௌ ஸயாஞ்ஞர்வ பரிதள காளமேக₄:" (மு. ஸ்த 1-82) என்கிறபடியே வர்ஷுக₂மான காளமேக₄ம் போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையுடையவனை. பன்னீர்க்குப்பிபோலே உள்ளுள்ளவையெல்லாம் புறம்பே நிழலிடபடி.

(கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன்) உடையனாய் வெண்ணெய் உண்ட திருப்பவளத்தை உடையவனை. சக்ரவர்த்தித் திருமகனாகல் வெண்ணெயுண்ணவொட்பார்கள் என்று கருத்து. (கோவலன்) ஆபீஜாத்யம்; பெருமாளுக்குக் கட்டுண்பது அடியுண்பதாகக் கிடைக்குமோ?

(வெண்ணெயுண்டவாயன்) களவு கண்டு ஒளித்து வந்து கிடக்கிறவன்; பெரியபெருமாள் கொறுட்டை மோந்து பார்த்தால் ஒப்போதும் வெண்ணெய் நாறாநிற்கும்.

(என்னுள்ளம் கவர்ந்தானை) என்னெஞ்சை

அபஹர்த்தவனை. கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டாப்போலே
கொண்டல்வண்ணனாய் என்னுள்ளங் கவர்ந்தவனை.
யஸோதைத்யப் பிராட்டியுடைய வெண்ணெயிலே பண்ணின்
ஸ்ரத்தையு என்னெஞ்சிலே பண்ணி புஜித்தவனை. வைத்த
குறியழியாதருக்க வெண்ணெய் குடிபோனாப்போலேயாய்த்து
இவருடம்பிருக்க அகவாய் குடிபோனபடி.

(அண்டர்கோன்)த்ருவாய்ப்பாடியிலிடைக்குலத்துக்கு
நர்வாஹகனென்னுதல்; அண்டாந்தர்வர்த்தகளான ஆத்ம
வர்க்கத்துக்கு நர்வாஹகனென்னுதல். (அணியரங்க
னென்னமுதனை) தேவர்களுடைய உப்புச்சாறு போலன்று
இவருடைய அம்ருதம்.

(என்னமுதனை) ப்ராஹ்மாத்யகளுக்கு முதலியாயிருக்கும்;
எனக்குச் சாகாமல் காக்கும் அம்ருதமாயிருக்கும்.
(கண்டகண்கள்) சுவையற்றந்த கண்கள் ஸ்ரவணேந்த்ரிய
மாத்ரமன்றியே விடாய்தீரக் கண்ட கண்கள்.

(மற்றொன்றனைக் காணாவே) “பூாவோ நாந்யத்ர
கச்சுத்” (ரா. உத் 40-15) போலே கண்களுக்குப்
பச்சையிட்டாலும் வேறொரு அர்ச்சாவதாரம் அவதாரவிஸேஷம்
இவற்றை இப்படி வீரும்பி பேடாக்யமென்று கருதாது.
காட்சியொழிய வேறொரு பூலம் சொல்லாதுவிட்டது பூலமும்
காட்சியேயாகையாலே. முக்தப்ராப்யமென்று ஒரு
தேவவிஸேஷத்திலே போனாலும் *ஸத்யா பஸ்யந்தி
(ருக் வேதம் 1-2-7, ஸாமவேதம் 3-18-2-4)யிறே.

தம்மைச் சொல்லுதல், பாட்டுக்கு ஸங்க்யையை சொல்லுதல்

செய்யில் கரைமேலே நின்ற அல்லாத ஆழ்வார்களோபாத்யாவர். அஸ்தம்தாந்யபூவமாம்படி அழகிலே ஈடுபட்டுத் தம்மை மறந்தார். “நோபஜநம் ஸ்மரந்நித்யம் ஸரீரம்” (சுந் 8-12-3) என்கிறபடியே முக்தப்ராப்யமான புருஷார்த்தத்தை அருபுவித்தாரென்கையாலே எல்லாம் அவன் சொல்லேயாய் விட்டது.

இப்பாட்டில் க்ருஷ்ணனுடையபடியும் இங்கே உண்வென்கிறார். (10)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த வ்யாக்யாநம்
முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

அரு. - பத்தாம்பாட்டு. நிகழ்மத்தில் (கொண்டலித்யாத்ய) வண்ணம் நிறமாதல், ஸ்வபூவமாதல், ஓளதூர்ய குணமாதல், இத்தையருளிச்செய்கிறார் (புனிதீர்த்யாத்ய). பதூந்வயத்தோடேயாதல், இருந்தபடியேயாதல் இவற்றைவாக்யத்வயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (கோவலனாமித்யாத்ய), (பச்சையிருகை) இவரையொழிந்த வர்கள் ஸ்வஸ்வகுணங்களைக்காட்டி வசீகரிக்கப் பார்த்தானுமென்றபடி. ஸங்க்யைசொல்லாமைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் (நோபஜநம் ஸ்மரந்நித்யாத்ய).

அமலனாதிபிரான் வ்யாக்யாநாரும்பதம் முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

பிள்ளைலோகாச்சாரியர்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனார்
அருளிச்செய்த
அமலனாதிபிரான் வ்யாக்யாநம்

அவதாரிகை

வேதும் போலே முதலாழ்வார்கள் மூவரும்
பரத்வத்திலேமண்டி அர்ச்சையையும் தொட்டுக்
கொண்டு போந்தார்கள்; ஸ்ரீவால்மீகிபுகுவானைப்
போலே ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் ராமாவதாரத்திலே
பரவணராய் அர்ச்சாவதாரத்தையும் அநுபவித்தார்;
ஸ்ரீபராஸரபுகுவானையும், ஸ்ரீவேதவ்யாஸ
புகுவானையும்போலே, நம்மாழ்வாரும், பெரியாழ்
வாரும், ஆழ்வார்திருமகளாரும் க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே
மண்டி அர்ச்சாவதாரத்தையும் அநுபவித்தார்கள்;
திருமழிசைப்பிரான் “நான்முகனை நாராயணன்
மண்டத்தான்” (நான். திருவ-1) என்று தொடங்கி,
“இனியறிந்தேன் ஈசற்கும் நான்முகற்கும் தெய்வம்”
(நான். திருவ-96) என்று தேவதாந்தரபரத்வ
நிரஸநத்திலே தத்பரராயிருந்தார்.

திருமங்கையாழ்வார், “தேரார் நிறைகதிரோன்
மண்டலத்தைக் கீண்டுபுக்கு, ஆராவமுதமங்கெய்தி,
அதில்நின்றும் வாராதொழிவதொன்றுண்டே, அது
நிற்க ஏரார்முயல்விட்டுக் காக்கைப்பின்போவதே”
(சிறிய திருமடல்) என்று பரத்வத்தைக் காற்கடைக்
கொண்டு, அர்ச்சாவதாரத்திலே இழிந்து அது

தன்னிலும் ஓரிடத்திலிரண்டிடத்திலன்றிக்கே,
 “நெருநற்கண்டது நீர்மலையின்றுபோய்க் கருநெல் சூழ்
 கண்ணமங்கையுள் காண்டும்” (பெரிய திரு 10-1-1)
 என்றிப்படி தானுகந்தவூரெல்லாம் தன்தாள்
 பாடிப்(திருநெடு-6)பரபரப்பாய்த் திரிந்தார். பெரிய
 பெருமானையும் அல்லாத திருப்பதிகளோபாதி
 “கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லை”
 (திருக்குறு-19) என்று கோல்தேனாக அநுபுவித்-
 தாரித்தனையிறே; அதுதானும், “என்றசொற்கள்
 வந்தடியேன் மனத்திருந்திட” (பெரிய திரு 5-8-1)
 என்கிறபடியே பெரியபெருமானுடைய விபுவ
 துபையிற் பாசுரங்களுபதேபுமாய்க் கொண்டு
 தந்திருவுள்ளத்திலே ஊற்றிருக்க, “நின்னடியிணை
 யடைந்தேன்” (பெரிய திரு 5-8-1) என்று
 திருவடிகளை அநுபுவித்தவளவிறேயுள்ளது.

ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பெரிய
 பெருமானை அநுபுவியாநிற்கச்செய்தே தம்மை
 யுணர்ந்தநுபுவிப்பது, பரோபதேபும் பண்ணுவது,
 ஸபதபூர்வகமாகப் பெரியபெருமானுடைய
 பரத்வஸ்தாபநம் பண்ணுவதாய், அந்யபரராய்ப்
 போந்தார்; இவர் அங்ஙனன்றியே “பூர்ணம்”
 (கடவல்லீ) என்று சொல்லுகிறபடியே பரத்வாதிக
 ளால் பூர்ணரான பெரியபெருமானையே அநுபுவிக்க
 கிறார். நம்மாழ்வார் தொடக்கமான ஆழ்வார்
 களுக்கு புகுவதுநுபுவம் நடவாநிற்கச்செய்தே
 முன்புள்ள ஐந்மபரம்பரைகளிலுண்டான துக்கநுபுவ
 ஸ்மரணத்தாலும், ஸ்வரூபாநுரூபமான புகுவத்

பே₄க₃த்தினுடைய அலாப₄த்தாலும் க்லேஸாநுப₄வம் கலசி நடவாநின்றது.

ஜாத்யந்த₄னுக்குக் கண்ணைக்கொடுத்துக் கடலை ஈரிலக்காக்குமாப்போலேயும், அர்ஜுநனுக்கு தி₃வ்ய₃சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து வைஸ்வருப்யத்தைக் காட்டி அநுப₄விப்பித்தாப்போலேயும் அக்ரூர மாலாகாராதி₃களுக்கு ஸௌந்த₃ர்யஸௌஸ்ரீயாதி₃கு₃ணவிஷ்காரத் தாலே அநுப₄விப்பித்தாப்போலேயும், “ஏகைகஸ்மிந் பரமவயவே₃நந்த ஸௌந்த₃ர்ய மக்₃நம் ஸர்வம் த்ரக்ஷயே க₂தமிதி முத₄ா மாமத₄ா மந்த₃சக்ஷு₃ த்வாம்ஸௌப்₄ராத்ர வ்யதிகரகரம் ரங்க₃ராஜாங்க₃காநாம் தல்லாவண்யம் பரிணமயிதா விஸ்வபாரீண வ்ருத்தி₃” (ர.ஸ்த 1-89) என்கிறபடியே இவருடைய ஸாத்யதையாலே அர்ச்சாருபமாயிருக்கச் செய்தேயும் பெரியபெருமாள் தம்முடைய ஸௌந்த₃ர்யத்தை ஆவிஷ்கரிக்க, அந்த ஸௌந்த₃ர்யஸாக₃ரத்தை வாவண்யமாகிற மரக்கலத்தாலே எங்குமொக்க அநுப₄விக்கிறார்.

இன்னம் மற்றையாழ்வார்களிற்காட்டில் இவர்க்கு வாசி- “பல்லாண்டு” (திருப்பல்-1) “போற்றி” (திருப்பாவை-24) என்று ப₄ாவிக்க வேண்டிற்று அவர்களுக்கு. அது வேண்டாதே இவர்க்கு அது ஜந்மஸித்த₄மாய்த்து. “குலங்களாய ஸீரிரண்டிலொன்றிலும் பிறந்திலேன்” (திருச்சந்த-90) என்கிறபடியே இவர் தம்மை நாலுவர்ணத்துக்கும் புறம்பாக நினைத்திருப்பர்; பெரியபெருமானும் அப்படியே நினைத்திருந்தார்; நித்யஸூரிகள் நாலு

வர்ணத்திலுமுள்ளாரல்லரே. ஆழ்வார்கள் இருகரைய
ரென்னும்படியிறே ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்
ஐகாந்த்யம்; அவரிலும் இவர் 'பரோபதேஸமும்
இதரநிராகரணமும் அநுபவவிரோதி' என்று வெறும்
பெரியபெருமானையே அடிக்கும் தலைக்கும்
செவ்விதாக அநுபவிக்கிறார்.

ஸ்நேஹோ மே பரம: (ரா.உத் 40-15)
“என்றனளவன்றால் யானுடையவன்பு” (இர.திருவ.
100) ராஜம்ஸ்த்வயி இதுதானும் என்னால் வந்ததன்று;
“அதுவுமவன தின்னருளே” (திருவாய் 8-8-3) நித்யம்
ப்ரதிஷ்டித: இன்றன்றாகில் மற்றொருபோது
கொடுபோகிறோமென்ன; அங்ஙன் செய்யுமதன்று;
தர்மியைப்பற்றி வருகிறதாகையாலே. “நின்னலா
லிலேன் காண்” (திருவாய் 2-3-7) என்னுமாப்போலே.
புக்திஸ்ச நியதா ஸ்நேஹமாவதேது, புக்தியாவதேது
என்னில்; பெருமானே யொழியச் செல்லாமை பிறந்து
வ்யதிரேகத்தில் முடிந்த சக்ரவர்த்திநிலை- ஸ்நேஹம்;
புக்தியாவது - “நில்” என்ன, “குருஷ்வ” (ரா.அ.
31-24) என்னும்படி முறையறிந்துபற்றின
இளையபெருமாள் நிலை.வீர தன்னைத் தோற்பித்த துறை.
பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி “மற்றாரானுமுண்டென்பார்”
(சிறிய திருமடல்) என்னுமாப்போலே கொடுபோக
நினைத்த தேஸத்தின் பேரும்கூடத் தனக்கு
அஸஹ்யமானபடி. இப்படி ராமாவதாரமல்லதறியாத
திருவடியைப் போலேயாய்த்து இவரும், இவர்
தேவாரமான பெரியபெருமானையல்லது பரவ்யூஹ
விபவங்களை யறியாதபடியும்.

அநுப₄வ்யரான பெரியபெருமாள் தம்மைப் பார்த்தாலும், பரத்வம் போலே தே₃ஸவிப்ரக்ருஷ்டமாயிருத்தல், வ்யூஹம் போலே தத்ப்ராயமாயிருத்தல், விப₄வம்போலே காலவிப்ரக்ருஷ்டமாயிருத்தல், அந்தர்யாமித்வம்போலே அசக்ஷர்விஷயமாயிருத்தல், அர்ச்சாந்தரங்கள் போலே தெய்வமல்லால் செல்லவொண்ணா (பெரிய திரு 1-7-4) திருத்தல், அங்கு வர்த்திக்கும்பேர் சிலைக்கை வேடரேயாய் (பெரிய திரு 1-7-2) ப₄யங்கரராயிருத்தல், பெரிய என்றமேற வேண்டியிருத்தல், வருந்திப் பெருங்கட்டத்தோடே போயேறினால் கானமும் வானரமும் வேடுமேயாய் (நான் திருவ 47) மேலவானவ (திருவாய் 6-2-4) ரின்றிக்கேயிருத்தல் செய்கை யின்றிக்கே இத்தே₃ஸத் திலே இக்காலத்திலே எல்லார்களுக்கும் விஷயமாய்க் கொண்டு “பத்தர்களும் பகவர்களும் பழமொழிவாய் முனிவர்களும் பகர்ந்தநாடுஞ் சித்தர்களுந்தொழுதிறைஞ்சத் திஸ்சவிளக்காய் நிற்கின்ற திருவரங்கம்” (பெரியாழ் திரு 4-9-6) என்கிறபடியே-எல்லார்க்கும் நின்றநின்ற நிலைகளிலே ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி ஸர்வஸூலப₄மருமாய் “வன்பெருவானகம்” (பெருமாள் திரு 1-10) இய்யாதி₃ப்படியே உப₄யவிபூ₄தியையும் நிர்வஹித்தாக் கொண்டு போருகிற மேன்மையையுடையராய், இப்படி ஸர்வாதி₄கருமாய் ஸர்வஸேஷியுமாய் ஸர்வரக்ஷகருமாய் ஸர்வஸமாஸ்ரயணீயருமாய் நிர்நிஸயபே₄ாக்யபூ₄தருமாயிருப்பவர். “ஸேஷ்யே ப்ரஸ்தாச்ச₂ராலாயாம் யாவந் மே ந ப்ரஸீத₃தி” (ரா.அ. 111-14) என்று ஸ்ரீப₄ரதாழ்வான் எந்தலையில்

சுமைவாங்கினுலல்லது எழுந்திரேனென்று கிடந்தாப் போலே உங்கள் சுமைகளை எந்தலையில் வைத்தாலல்லது எழுந்திரேன், “யோக₃க்ஷேமம் வஹாம் யஹம்” (கீ₃தா 9-22) என்று கிடக்கிறவரிதே. ஸ்ரீவைகுண்ட₂ம், திருப்பாற்கடல், திருவவதாரங்கள், உகந்தருளின திருப்பதிகளெல்லாம் பெரிய பெருமானையானாப்போலே அவ்வோவிடங்களிலுண்டான ஸௌந்த₃ர்ய கு₃ணசேஷ₂டி₂தாதி₃களெல்லாம் பெரியபெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்.

பெரியபெருமானுடைய அழகும் ஐய்வர்யமும் பரமபத₃த்தில் முகுளிதமாயிருக்கும்; அவதாரத்திலே ஈரிலெபெறும், இங்கே வந்தபின்பு தழைத்தது. எங்ஙனே யென்னில்; பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதுஞ் சோராமே யாஸ்கின்ற எம்பெருமான் செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனாராகையாலே (நாச். திரு 11-3) அவ்வவ்விடங்களில் ஸங்குசிதமாயிருந்ததிதே; தன்னையுடந்தாரநுப₄விக்கையன்றிக்கே ‘தான்’ என்றால் விமுக₂ராயிருப்பாருங்கூட அநுப₄விக்கும்படியிருக்கையாலே நீர்மையாலே வரும் ஏற்றம் இங்கே யுண்டு. கு₃ணாதி₄க்யத்தாலேயிதே வஸ்துவுக்கு உத்கர்ஷம்; கு₃ணம் விலெபெறுவது இங்கேயிதே. கு₃ணத்தில் அகப்பட்டார் இவ்விஷயம் போக்கியறியார்களிதே. “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே” (தை.ஆந. 9-1) என்று— வேத₃ங்களுக்கும் எட்டாத ஸர்வேய்வரனை ஆற்றில் தண்ணீரோபாதி ஆற்றுகுள்ளே கண்டநுப₄விக்கலாம்படி இருக்கிறவிடமிதே.

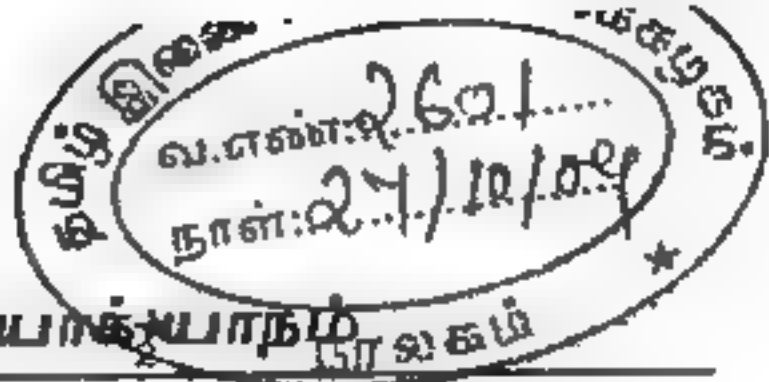
மழைக்கன்று வரைமுனேந்தும் மைந்தனே
மதுரவாருன (திருமால் 36) அவ்வாறு இவ்வாறாய்த்
துக்கானும். ஆஸ்ரயணீயராகையாலே மேன்மையும்,
நீர்மையாலே உபாயபூவத்தையும், வீர்யாதிக்களாலே
விரோதிநிரஸநத்தையும் ஸௌந்தர்யத்தையும்
சொல்லுகையாலே பேயாக்யத்தையும் சொல்லிற்றா-
கிறது. ப்ராபகஸ்வரூபம் அநுபூவத்திலே மறைந்து
போய்த்து.

இப்ரபூந்தந்தான் ப்ரணவம் போலே
அதிஸங்குசிதமாயிருத்தல், வேதமும் வேதேப
பூரும்ஹணமான மஹாபூரதமும் போலே பரந்து
நுறுப்புக்கூடாயிருத்தல் செய்யாதே பத்துப்பாட்-
டாய் ஸுக்ரஹமமாய் ஸர்வாதிக்காரமமாய்,
“ப்ராப்யஸ்ய” (ஹாரீத ஸம்ஹிதா) இத்யாதிப் படியே
அர்த்தப்பஞ்சக ப்ரதிபாதகமமாயிருக்கும்.

“வேதேபபூரும்ஹனார்த்தாய தாவக்ரஹ
பூத ப்ரபூ” (ரா.பூ.4-6) என்றும் “வேதநத்யாப
பாமாஸ மஹாபூரதபஞ்சமாந்” (பூர ஆதி, 64-131)
என்றும் சொல்லுகிறபடியே-வேதேபபூரும்ஹண
மான மஹாபூரத ஸ்ரீராமாயணங்களும் “நாராயண
கந்தாமிமாம்” (பூர ஆதி, 1-27) இத்யாதிகளைச்
சொல்லி வைத்து பூகூவத் கதையல்லாதவற்றையும்
சொல்லிற்று; திருவாய்மொழியும் “அமர்சுவை
பாயிரம்” (திருவாய் 1-3-11), “பாலோடமுதன்ன
பாயிரம்” (திருவாய் 8-6-11), “உரைகொளின்
மொழி” (திருவாய் 6-5-3) என்று ஏதமிலாயிரமா
(திருவாய் 1-6-11)யிருந்ததேயாகிலும், அந்யா-

பதே₃ஸஸ்வாபதே₃ஸமென்ன, ஸாமாநாதி₄ கரண்ய
நிர்ணயமென்ன, த்ரிமூர்த்தி ஸாம்யதது₃த்தீர்ண
தத்த்வநி₃ஷேத₃மென்ன, இவைதொடக்கமான
அருமைகளையுடைத்தாயிருக்கும்; திருநெடுந்தாண்ட
கமும் பரப்பற்று முப்பதுபாட்டாயிருந்ததேயாகிலும்
அதுக்கும் அவ்வருமைகளுண்டு; திருமாலுக்கு
அவ்வருமைகளில்லையேயாகிலும் தம்முடைய
லாப₄லாப₄மான ப்ரியாப்ரியங்களை ப்ரதிபாதி₃யா
நிற்கும்.

திருப்பல்லாண்டுக்கு இக்குற்றங்களொன்று
மில்லையேயாகிலும் அதுக்குமொரு குற்றமுண்டு -
த்ரிவித₄ாதி₄காரிகளுடைய குணதே₃ாஷங்களை
ப்ரதிபாதி₃க்கையாலே. இது ப்ரணவம் போலுமல்ல,
அதிஸங்குசிதமாய் து₃ர்ஜ்ஞேயமாயிராமையாலே.
“யதி₃ஹாஸ்தி தத₃ந்யத்ர யந்நேஹாஸ்தி ந தத் க்வசித்”
(ப₄ார. ஆதி₃ 62-26) என்கிறபடியே ஆயிரத்தி
லொன்றும் கடலிற்குளப்படியும் போலே
புறம்பில்லாதவையெல்லாம் இதிலே யுண்டாய்,
இதிலில்லாததொன்றும் புறம்பின்றியேயிருக்கும்.
பரவ்யூஹவிப₄வங்களை ப்ரதிபாதி₃க்கையன்றியே
அர்ச்சாவதாரூபேண வந்தவதரித்து, திருவரங்கப்
பெருநகருள் தெண்ணீர்ப் பொன்னி திரைக்கையாலடி
வருடப் பள்ளிகொள்ளுங் கருமணியைக்
கோமளத்தைக் கண்ணாரக்கண்டு (பெருமாள் திரு
1-1), மணத்தானேபற்றி நின்று (பெருமாள் திரு
1-2) வாயார வாழ்த்துகிற ப்ரப₃ந்த₄மாகையாலே
எல்லா ப்ரப₃ந்த₄ங்களிலும் இப்ரப₃ந்த₄ம் விலக்ஷணம்.

இவர் தமக்கு ப்ராப்யரும், ப்ராபகரும், ருசிஜநகரும்
 விரோதி, நிவர்த்தகரும் எல்லாம் பெரியபெருமானே
 என்கிறார். ப₂லபே₂கத்தருத்வம் தம்மதாயிருக்க,
 “எல்லாமவரே” என்கிறபடியெங்ஙனேயென்னில்;—
 ப்ரத₂மஸுக்ருதமும் தானாய் இப்பேற்றுக்கு
 வேண்டுவன நிர்வஹித்துப் போந்த ஸௌஹார்த்த₃—
 மம், அத்தலையிலே கிடக்கையாலே பேற்றுக்கு
 இத்தலையிலுள்ளது சொல்லப் பாத்தம் போராதிறே.
 உள்ளதுண்டாகில் அவனங்கூரஹத்தாலேயாமித்தனை.

இதரவிஷயங்களில் அருசியும், ப₄க₃வத்
 விஷயத்தில் அப்ரதிஷேத₄மும் விளைந்த மாத்ரத்திலே
 பெரியபெருமாள் தம்முடைய ஸ்வரூபரூபகுண
 விபூதிகளைக் காட்டக்கண்டநுப₄வித்து ப்ரீதராசிறார்.
 “ஆநயைநம் ஹரிஸ்ரேஷ்ட₂” (ரா.யு. 18-34) என்று
 மஹாராஜரையிட்டு ஸ்ரீவிபீ₄ஷணைழ்வானை
 அருள்பாடிட்டாப்போலே, “தாழ்ச்சி மற்றெங்குந்
 தவிர்ந்து (திருவாய். 3-2-4) கடைத்தலையிருந்து
 வாமும்சோம்பரான (திருமால்-38) லோகஸாரங்க₃
 மஹாமுநிகளை யருள்பாடிட்டு, “நம்பாடுவானை
 மழைத்துக்கொண்டு வாரும்” என்ன; அவரும்
 “அருள்பாடருள்பாடு” என்று சொல்ல; இவரும்
 “அடிப்பாணனடிப்பாணன்” என்று இருய்க்க;
 இவரைவிடாதே தோள்மேலே யேற்றிக் கொண்டு
 போக, வழியிலே ஒன்பதுபாட்டுப்பாடித்
 திரப்பிரம்புக்குள்ளே நின்று பத்தாம்பாட்டுப் பாடித்
 தலைக்கட்டுகிறார்.

1. அமலனாதிபிரா னடியார்க் கென்னை யாட்படுத்த
விமலன் விண்ணவர்கோன்விரையார்பொழில்
வேங்கடவன்
நிமலன் நின்மலன் நீதிவானவன்
நீள்மதிளரங்கத்தம்மான் திருக்
கமலபாதம் வந்தென் கண்ணினுள்ளன
வொக்கின்றதே!

அவ: முதற்பாட்டில் பெரியபெருமாள் திருவடிகளினழகு தம்மை ஆட்கொண்டதென்கிறார். ஆகாஸத்தினின்றும் ஸஹ்யத்திலே வர்ஷித்து அங்குநின்றும் காவேரியாரூய்ப் போந்திழிந்து கால்களாய்ப் புகுந்துபோய் நாட்டார்க்கு உபயுக்த மாமாபோலே, பரமபத்யமாகிற பரமவ்யோமத்தி னின்றும் திருமலையிலே வந்திழிந்து தெற்குநோக்கி வந்து பள்ளநாலியான கோயிலிலே தேங்கிக் கீழ்மேலாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமா ளாகிற மதுரவாற்றினிடைப் (திருமால-36) புகுந்தோடுகிற கால யநுபூவிக்கிறார்.

வ்யா:-[(அமலன்] ஸ்ரீவால்மீகிபுக்யுவான் “கோ குணவாந்” (ரா.பு. 1-2) என்று ப்ரஸ்நம் பண்ண, “இக்ஷ்வாகுவம்ஸப்ரபுவ:” (ரா. பு. 1-8) என்று ஸீலகுணத்தை முந்துறச் சொன்னாப்போலவும், நம்மாழ்வார் ஆநந்தவல்லியில் ஆநந்தகுணத்தை, “உயர்வற உயர்நலமுடையவன்” (திருவாய் 1-1-1). என்று ப்ரத்யமத்திலே அநுபூவித்தாப்போலவும், இவரும் தம்முடைய நிஹீநதையைப் பாராதே மேல்விழுந்தபடியைக்கண்டு அவனுடைய

ஹேயப்ரத்யநீகதையை முற்படவநுப₄விக்கிறார். தம்முடைய ஜந்மாதி₃களாலுண்டான நிகர்ஷாநுஸந்த₄ாநத்தாலே அகல, அதுதானே பற்றாசாகத் திருவுள்ளம் புண்பட்டு மேல்விழுந்த விடத்திலும் அத்தலைக்கவத்₃யமின்றியிலே நிர்மலனாய் இருக்கிற படியைக்கண்டு “அமலன்” என்கிறார். “என்கண் பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்சோதி” (திருவாய் 3-3-4).

[அமலன்] அபஹதபாப்மத்வாதி₃ குணங்கள் ஆத்மாவுக்குமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், ஹேயஸம்ப₃ந்த₄ாவஹமாய் ப₄க₃வத்ப்ரஸாத₃த்தாலே உண்டாகவேண்டியிருக்கும்; இவன் அங்ஙனன்றி யேயிருக்கும். [அமலன்] ஸுத்த₄னென்றபடி. இவன் ஸுத்த₄னாகையாவது-தானொருத்தன் ஸுத்த₄னாகையன்று; தன்னோடு ஸம்ப₃ந்தி₃த்தாரையும் ஸுத்த₄ராக்க வல்ல வடியுடைமை, துயரறு சுடரடியிறே (திருவாய் 1-1-1). “பாவநஸ் ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரத்ந₄நந்த₃!” (ரா.உத் 82-9) என்னுமாப்போலே. [அமலன்] அகிலஹேயப்ரத்யநீகன். அசித்₃க₃தமான பரிணாமம், தத்ஸம்ஸ்ருஷ்ட சேதநக₃தமான அஜ்ஞாந ப்ர₃க₃ங்கள், முக்தக₃தமான ஜ்ஞாநஸங்கோச விகாஸங்கள், நித்யஸித்₃க₃தமான பாரதந்த்ர்யம் இவையாகிற ஹேயங்களுக்கு ப்ரத்யநீகனாயிருக்கும். பாரதந்த்ர்யத்துக்குக் குறையென்னென்னில்; தனக்கவ்வுருகொருவனுளானால் வருமதே பாரதந்த்ர்யம்; அது ஈஸ்வரனுக்கு அவத்₃யமிறே. பாரதந்த்ர்யனுக்கு ஸேஷித்வம் அவத்₃யமாமாப்போலே. பர₃ஷனுக்கு ஸ்தநோத்₃பே₄த₃மும், ஸ்த்ரீகளுக்கு

ஸ்மஸ்ருஸம்யோக்யமும் போலேகாணும் அந்த
மாருட்டத்தாலே வருமவத்யம். ப்ரத்யநீகனாகை
யாவது - உக்தாவத்யங்கள் தன்னை ஸ்பர்ஸியாமலி
ருக்குமளவன்றிக்கே புறம்புள்ள அவத்யங்களையும்
அறுத்துக்கொடுக்கவல்லனாகை. தேஜஸ்திமிரங்கள்
போலே ஹேயப்ரதிபுடன் என்கை. ஆகையிறே
இவனையொழிந்தார்க்கடைய இவனே
ஸுபுராயமாயிருக்கிறது.

[ஆதி] இப்படி நிஹீநரான உம்மை மேல்விழுந்து
அங்கீகரிக்கைக்கடியென்னென்ன; பெற்றபாவிக்கு
விடப்போமோவென்கிறார். [ஆதி] “ஆதீயத இதி
ஆதீய” ஸ்வரூபரூபாதிகளைக் கண்டு எல்லாரும்
மேல்விழும்படியிருக்கிற தான் இத்தலையில் நிஹீநதை
பாராதே மேல்விழுந்தானென்கை. “ஆதீயத இதி
ஆதீய” தன்னையநுபுவித்தால் வேறொன்றிற்போக
வொட்டாதபடியாயிருக்கும். [ஆதி] “பூர்வஜ”
(ஜிதந்தே 1-1) என்னுமாப்போலே என்னுடைய
நிகர்ஷத்தைப் போக்கித் தன்பக்கலிலே
சேர்த்துக்கொள்ளுகையாலே என்பேற்றுக்கு
முற்பாடானவன். [ஆதி] அடியில் அழிந்த ஜகத்தை
உண்டாக்கினுப்போலே நானழித்துக்கொண்ட
ஸ்வரூபத்தை உண்டாக்கினவன். இத்தால்-
கல்யாணகுணயோக்யத்தைச் சொல்லிற்று. ஆக
இரண்டுபதத்தாலும் ஹேயப்ரத்யநீகத்வமும்,
கல்யாணகுணயோக்யமும் சொல்லிற்று. [பிரான்] கீழ்ப்
பண்ணின உபகாரத்தை நினைத்து “பிரான்”
என்கிறதாதல். மேல் பண்ணப்புகிற உபகாரத்தை

நினைத்து “பிரான்” என்கிறதாதல். [பிரான்] என்றிகர்ஷம் பாராதே என்னை விஷயீகரித்த உபகாரகன்.

[அடியார்க்கென்னை ஆட்படுத்தவிமலன்] ‘எனக்கு’ என்றும், ‘பிறர்க்கு’ என்றும் திரிந்த வென்னை, தனக்கும் தன்னடியார்க்குமாக்கின பரிஸுத்த₃த₄ ஸ்வப₄ாவன். தலையைப்பிடித்துக் காற்கீழேயிட்டுக் கொண்டான். “ரத்நஹாரீ ச பார்த்தி₂வஃ” (ரா. ப₃ா 53-9) என்னுமாப்போலே. நல்லதுகண்டால் ‘அவர்களுக்கு’ என்றிறே அவனிருப்பது. ஸ்வவிஷய பேஷத்வத்தையுண்டாக்கினவளவன்றிக்கே ததீ₃ய பேஷத்வ பர்யந்தமாக்கி, தச்சே₂ஷத்வம் நிலைநிற்கும்படி பண்ணினான். ஆத்மாவுக்கு நிலைநின்ற வேஷம் பேஷத்வமாகையாலே “அடியார்க்கு” என்கிறார்.

[அடியார்க்கு] இவர்களுக்கு ஊரும்பேரும் தாருமா(திருவாய் 6-7-2)கிறது பேஷத்வமாய்த்து. பேஷத்வமிதே இவ்வாத்மாவுக்கு ப்ரத₂மநிருபகம். [என்னை] தே₃ஹாத்மாபி₄மாநிகளும் தீண்டாத வென்னை. ப்ரக்ருதிக்கடிமை செய்துபோந்த வென்னை. தந்தபத₃த்தின் சீர்மையறியாதவென்னை. நன்மைக்குத் தனக்கவ் வருகில்லாதாப்போலே தீமைக்கு எனக்கவ் வருகில்லாதவென்னை. [ஆட்படுத்த] ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வத்தளவிலே நின்றால் மீளஸங்கையுண்டு; ப₄ாக₃வதபேஷத்வத்தளவும் சென்றால் மீளப்போகாதே; உகப்பாலே வருமதாகையாலே. ஒரு கேஷத்ரம் பத்தெட்டு க்ரயம் சென்றால் மீளவிரகில்லை. ஸ்ரீவிபீ₄ஷனாழ்வானுக்கு முதலிகளுடைய

விஷயீகாரம் பெருமானுடைய விஷயீகாரத்துக்கு முற்பட்டாப்போலே, இவர்க்குத் ததீயவிஷயீகாரம் முற்பட்டபடி. “தத்ருஸுஃ” (ரா.யு. 17-2) “ஆநயைநம் ஹரிஸ்ரேஷ்டஃ!” (ரா.யு. 18-34). [ஆட்படுத்த] தான் பேஷித்வத்தினுடைய எல்லையிலே நின்று என்னை பேஷித்வத்தினுடைய எல்லையிலே வைத்தான்.

[அடியார்க்கென்னை ஆட்படுத்த விமலன்] அவர்களோடு ஸமபுத்தி, பண்ணியிராமே அவர்களுக்கு பேஷபூதனாக்கின பரிஸுத்த, ஸ்வபாவன். ஐஸ்வர்யார்த்திகளும், ஆத்மப்ராப்தி காமரும் தன்னைப் பற்றுவர்களிறே; இவ்வளவு புகுரநிறுத்துகைக்கு அதிகாரிகளல்லர்களேயவர்கள்; அநந்யப்ரயோஜநரிதே இவர்க்கு ஆவார்; தாமும் அநந்யப்ரயோஜநராகையாலே விபேஷித்து லோகஸாரங்குமஹாமுநிகளையிட்டுத் தம்மை விஷயீகரித்தபடியைச் சொல்லுகிறார். தம்மை வஹித்தவளவில் தாம் பேஷபூதரானபடி என்னென்னில்; திருத்துழாய் திருவபிஷேகத்திலே இருந்ததென்னு, பேஷித்வம் குலையாதே; “மயி ப்ருத்யே ஸ்திதே தேவாநாஜ்ஞாபயது கிம் ந்ருபை?” (வி.பு. 5-21-12) என்றென்னு அவனுடைய பேஷித்வங்குலையாதாப்போலே. [விமலன்] என் சிறுமை பாராதே ததீயர்க்கு பேஷமாக்குகையால் வந்த ஒளஜ்வல்யம். எதிரிகள் தரம்பாராதே சீரியர் தந்தாமளவிலேயிறே கொடுப்பது.

[விண்ணவர்கோன்] நிஹீநரான உம்மை இப்படி விஷயீகரித்தது ஆளில்லாமையாலேயோ என்னில்,

ஒரு த்ரிபாத்விபூதியாகத் தன்னைத் தாலாட்ட இருக்கிறவன் கிடர் என்னை விஷயீகரித்தான் என்கை. இவ்வௌத்யார்யங்கற்றது அவர்களோடே கிடரென்றுமாம். “அஸ்மாபி₂ஸ் துல்யோ ப₂வது” (ரா.யு. 18-38) என்றார்களிறே. இங்குத்தைக் குழாத்தையொழிய அங்குத்தைக் குழாத்தையும் காட்டித் தந்தான். “உடன்கூடுவதென்றுகொலோ” (திருவாய் 2-3-10) என்று இவருக்கு ஆசைப்பட வேண்டுவதில்லை. (கோன்) அவர்களாலும் எல்லைகாணவொண்ணாது.

[விரையார்பொழில் வேங்கடவன்] லீலா விபூதியிலொருவரில்லாமையாலே உம்மை அங்கீகரிக்கலாமேயென்ன “நாவேவ யாந்தமுபயே ஹவந்தே” (தை. ஸம். கா-1.ப்ர-6, அநு.12, பஞ்-3) என்றும், “சக்ஷார்தேவாநாமுத மர்த்த்யாநாம்” (யஜுர் கா 4, ப்ர-6, அநு.5-2) என்றும், “கண்ணாவா னென்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு” (திருவாய் 1-8-3) என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே இந்த லீலா விபூதியிலுள்ள முமுகுக்களோடு, பரமபதத்திலுள்ள நித்யமுகத்தரோடு வாசியறத் திருமலையிலே வந்து சூட்டுநன்மாலைகளிற் (திருவிருத்தம்-21) படியே “வமுவிலாவடிமை செய்யவேண்டு(ம்) நாம்” (திருவாய். 3-3-1) என்று ப்ரார்த்திப்பார், “நல்கியா னென்னைக் கொண்டருளே” (பெரிய திரு 1-9-1) என்று ப்ரார்த்திப்பாராய் அடிமைசெய்ய அடிமைகொள்ளுகிற பூர்ணன் என்கை. இப்படி உபயவிபூதியிலுள்ளாரும் அடிமைசெய்ய அடிமை

கொள்ளுகிற பூர்ணன் கிடர் தன் மேன்மைபாராதே
என்னை விஷயீகரித்தானென்கை.

[விரையார்பொழில்வேங்கடவன்] பரிமளம்
நிறைந்த திருச்சோலையையுடைய திருமலையை
உடையவன். “ஸர்வகூந்த₄” (ச₂ந் 33-14-2) என்கிற
வஸ்துவாகையாலே போலியான பரிமளம் கண்டு
கால்தாழ்ந்ததித்தனை. “குபஸ்த₂லே நிவஸதி” (ப₄ா.
உத்₃ 73-1) என்னுமாப்போலே பரமபத₃த்தில் நின்றும்
கோயிலேற வருகைக்கென்று தங்குகிற தே₃பம்
திருமலை. பிள்ளைதிருநறையூரையரைச் சிலர்,
“பெரியபெருமானே அநுப₄விக்கவிழிந்தவர்
திருவேங்கடமுடையான்பாடே போவானென்”
என்ன; ஆற்றிலே அமிழ்ந்துகிறவன் ஒருகாலத்
தரையிலேயூன்றினால் பிழைக்கலாமோவென்று
கால்தாழ்க்குமாப்போலே, இவரும் பெரியபெருமானா-
ழகிலே அழுந்துகிறவராகையாலே திருமலையிலே
கால்தாழ்ந்தார்; அது மடுவாகிறதற்கிலர்; வேறேசிலர்,
“பெரியபெருமானைப் பாடாநிற்கத் திருமலையிலே
போவானென்” என்று அவரைக்கேட்க; “ஒருவனைக்
கவிபாடும்போது அவனுடைய வரத்துச் சொல்லியிறே
கவிபாடுவது; பரமபத₃த்திலே நின்றும்
ஸ்ரீமதுரையிலே தங்கி திருவாய்ப்பாடிக்கு
வந்தாப்போலே ஸ்ரீவைகுண்ட₂த்தினின்றும்
திருமலையிலே தங்கிக்காண் வந்தது” என்றருளிச்
செய்தார். நித்யஸூரிகளையுடையனதுக்குமேலே
ஓரைஸ்வரயம்.

[விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில்
வேங்கடவன்] ஆற்றிலே அழுந்துவார் ஆழங்காலிலே

யிளைப்பாறத்தேடுமாப்போலே அவர்களும்
வந்தடிமை செய்யுமிடம். (வேங்கடவன்)
அர்ச்சாவதாரத்துக்குப் பொற்கால் பொலியவிட்ட
விடம்.

[நிமலன்] நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்த
ஸுத்தி₄யோக₃த்தையுடையவன். இத்தலையைப்
பெறுகைக்குப் பச்சையிட்டானும் தானே. இத்தலையில்
அர்த்தி₂த்வமின்றிக்கேயிருக்க இப்படி உபகரிக்கை
மால் வந்த ஒளஜ்ஜ்வல்யம். இவனும் ஓரடியிடப்
பார்த்திராதொழிகை. ஓரடியிட்டாருண்டாகில்
“பத்₃ப்யாமபி₄க₃மாச்சைவ ஸ்நேஹ ஸந்த₃ர்ஸநேந ச”
(ரா.அ.50-41). ஆபி₄முக₂யமடியாக அங்கீகரித்து
ஹ்ருச்சலிமாத்ரமுங் கூடவுண்டறுக்கமாட்டாதானொரு
வன். (நின்மலன்) இத்தலைக்கு உபகரித்தானாயிருக்கை
மன்றிக்கே தன்பேருயிருக்கை. “அமலன்” என்றது –
புவரைத் தனக்காக்கினபடி; “விமலன்” என்றது –
தன்னடியார்க்காக்கினபடி; “நிமலன்” என்றது – நான்
பச்சையிடாதிருக்க என்காரியஞ் செய்தானென்கை.
[நின்மலன்] இது தன் பேருகச் செய்தானென்கிறார்.
“க்ருதக்ருத்யஸ் தத₃ா ராம:” (ரா.பா.1-85)
என்கிறபடியே. [நின்மலன்] தான் உபகரித்தானாய்,
இத்தலை, “உதவிக்கைம்மாறென்னுயிர்” (திருவாய் 7-
9 10) என்றாப்போலே ப்ரத்யுபகாரந்தேடித்
தடுமாறுதபடி, “ப்ரணஷ்டஸ்ய யத₂ாலாப:” (ரா.பா
18 50) என்கிறபடியே-உடையவன் உடைமை
மால் பெற்றானாகில் நமக்கென்னென்று, ஆத்மலாப₄ம்
தன்னதாம்படியிருக்கிற ஸுத்தி₄யை யுடையவன்.

[நீதிவானவன்] இப்படிப் புகுநிறுத்துகைக்கடி
 ஸேஷஸேஷித்வங்கள் முறைகெடாமல் நடக்கும்
 நித்யவிபூதி வாஸனையென்கை. “ஈஸ்வரோஹம்”
 (கீதா.16-14) என்று - எதிரிட்டிருக்குமிடமிறே
 இவ்விடம். அங்கு கலக்குவாருமில்லை;
 கலங்குவாருமில்லை; இங்கு கலக்குவாருமுண்டு;
 கலங்குவாருமுண்டு. [நீண்மதிளரங்கத்தம்மான்]
 “நீதிவானவன்” என்கு “நீண்மதிளரங்கத்தம்மான்”
 என்கிறார். “அளப்பரிய ஆரமுதை அரங்கமேய
 அந்தணனை” (திருநெடு 14) என்னுமாப்போலே.
 [நீண்மதிளரங்கம்] ரக்ஷகமாகப் போரும்படியான
 மதிளையுடைய பெரியகோயிலிலே கண்வளர்ந்-
 தருளுகிற ஸேஷி. இப்பாசரம் கேட்டுப்போலே
 காணும் திருமங்கையாழ்வார் திருமதிள் செய்தது;
 அழகியவாயாலே இதருளிச்செய்த பின்பாகாதே
 திருமாளிகைகளும் திருக்கோபுரங்களும் கனத்தது.
 [அம்மான்] அங்குள்ளாரோடொத்த ப்ராப்தி
 இங்குள்ளாரோடுண்டாகையாலிறே இங்கு வந்து
 சாய்ந்தருளிற்று. [அம்மான்] ஈரரசு தவிர்ந்தாலிறே
 ஸேஷித்வம் பூர்ணமாவது. திருமலையில் போவது
 நிலமல்லாமே மீளவும் கோயிலிலே புகுருகிறார்
 வெள்ளத்தைக் கள்ளமடையாலே பள்ளத்தே
 விடுவாரைப்போலே, திருவேங்கடமுடையான்
 வடக்குத்திருவாசலாலே வந்து புகுந்தானத்தலை
 என்றுமாம்.

[திருக்கமலபாதம்] பெருக்காற்றிலேயிழிவா
 தெப்பங்கொண்டு இழியுமாப்போலே ஒரு தாமரை

பூவை த்ருஷ்டாந்தமாக்குகிறார். செவ்வி, குளிர்த்தி, நாற்றம், விகாஸம் இவை தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கையாலே. ஆதித்யஸந்நிதியிலே அலரும் தாமரைபோலே ஆஸ்ரிதஸந்நிதியிலே அலருந் தாமரையாய்த்துத் திருவடிகள். பிராட்டி திருமுலைத் தடத்திலும், திருக்கண்களிலும் ஒற்றிக்கொள்ளும் திருவடிகள். இவருடைய தளிர் புரையுந்திருவடி (திருநெடு-1)யிருக்கிறபடி. “அம்மான் திருக்கமல பாதம்” என்கையாலே ப்ராப்தமுமாய் ப்ராப்யமுமான திருவடிகளென்கை. “நாராயண சரணங்கள்” என்றபடி.

“வந்து” என்று - அதினுடைய உபாயபூர்த்தி சொல்லுகிறது. [வந்து] “விதிஸிவஸநகாத்யையர் த்யாதுமத்யந்ததூர” (ஸ்தோ. ரத் 47)மான திருவடிகள்கிடர் என்னளவும் வந்து விஷயீகரித்தது! த்விபாந்தரத்தில் சரக்குசேரவேண்டினால் பாதிப்பாதி வாயிராகிலும் வருதல், ஒருதலைப்பற்றுதல் செய்ய வேணுமிதே; அங்ஙனன்றியே, “வந்துனதடியேன் மணம்புகுந்தாய்” (பெரிய திரு 3-5-1) என்கிறபடியே வாயிவந்தானும் தானே, பற்றினானுந்தானே என்கிறது. [மன் கண்ணினுள்ளன] எத்தைக் கண்ட கண்களுக்கு பூவை விஷயமாகின்றன. [நீதிவானவன்- காமலபாதம்என் கண்ணினுள்ளன] ஸத்யாத்யர்ஸநம் பண்ணுகிறவர்களுடைய கண்ணுக்கிலக்கானது கிடர் மன்கண்ணுக்கிலக்காய்த்து. வல்லதனை நாளும் விரேரத்யம் பண்ணினேன்; போக்கற்றவாதே

கண்ணைச்செம்பளித்துக் கண்ணையிறுத்து உள்ளே புகுந்து நிற்கையாலே என் கண்ணினுள்ளன. அன்றியே தம் கண்ணாலே பார்க்கை அவத்யமென்று கண்களைச் செம்பளித்தார்; கண்ணினுள்ளே ப்ரகாஸிக்கத்தொடங்கிற்று. [ஒக்கின்ற] ப்ரயோஜநம் இரண்டுக்கும் ஒத்திராநின்றது. அங்குத்தைக்கு ஸீலஸித்தி₄; இங்குத்தைக்கு ஸ்வரூபஸித்தி₄.

[ஒக்கின்ற] என் கண்ணுக்கிலக்கான உங்களுக்குமொக்குமென்கிருராதல். “கண்ணினுள்ளன வொக்கின்றவே” என்று ஒருபத்யமாய் என் கண்ணினுள்ளனவானாப்போலேயிராநின்றதே யென்றபடி. ஒன்பது பாட்டு வழியிலே அநுஸந்தித்து, பத்தாம்பாட்டிலே திருவடித் தொழுதார் என்கிற ஐதிஹ்யத்தின்படியே மாநஸ ஸாக்ஷாத்காரந்தான் கண்ணிட்டுக் கண்டாப்போலே யிருக்கை. அங்ஙனன்றிக்கே மாநஸஸாக்ஷாத்காரத்-தோடு சேர்ந்திருந்ததீ சக்ஷுர்விஷயமான திருவடிகளென்றுமாம்.

[அமலன்] உயர்வற உயர்நலமுடையவன், (திருவாய் 1-1-1); [ஆதி] யவன்; [பிரான்] மயர்வறமதி நலம் அருளினன்; [அடியார்] பயிலுஞ்சுடரொளி (திருவாய் 3-7); [விண்ணவர் கோன்] அயர்வறுமமரர் களதிபதி; [வந்து] அவர் “தொழுதெழு” என்றார்; இவர்க்கு அவைதானே வந்தன.

2. உவந்த வுள்ளத்தனாய் உலகமளந்து அண்டமுற
நிவர்ந்தநீண்முடியன் அன்று நேர்ந்தநிசாசரரைக்
கவர்ந்த வெங்கணைக்காகுத்தன் கடியார்பொழில
ரங்கத்தம்மான் அரைச்
சிவந்தவாடையின்மேல்சென்றதாமெனசிந்தனையே.

அவ:- இரண்டாம்பாட்டு. [உவந்த]
நீழிற்பாட்டிலே “அரங்கத்தம்மான் திருக்கமலபாதம்
வந்தென் கண்ணினுள்ளன வொக்கின்றவே” என்று -
திருவடிகள் தானே தம்மை விஷயீகரித்துத்
தந்திருவுள்ளத்திலே ப்ரகாஸித்தபடியைச் சொன்னார்;
இப்பாட்டில் “வந்துனதடியேன் மனம்புகுந்தாய்
புகுந்ததற்பின் வணங்கும் என்சிந்தனைக் கினியாய்”
(பெரிய.திரு.3-5-1) என்கிறபடியே அவன்
விஷயீகரித்துப் புகுந்தபின்பு, திருவடிகளாவன்றியே
அத்தோடு சேர்ந்த திருப்பீதாம்புரத்தளவுஞ் செல்லத்
தம் சிந்தை நசைபண்ணுகிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

ஈன்று அணித்தானநாகு, தன் கன்றுக்கு
வாஸனையில்லாமையாலே முதலில் தானே
தன்முலையை அதின்வாயிலே கொடுக்கும்; பின்பு
சுவடறிந்தால் கன்றுதானே இதுகாற்கடைக்
கொள்ளிலும் மேல்விழுமிறே. அப்படியே திருவடிகள்
தானே வந்து பேராக்யமானபடி சொன்னார்-
முதற்பாட்டில்; இதில் - தம்முடைய நெஞ்சு சுவடறிந்து
மேல்விழுந்தபடி சொல்லுகிறார். திருவடிகளிலே கிடந்த
திருவுள்ளம் திருப்பரியட்டத் தின் மேலே சேர்ந்தபடி
பெங்ஙனே யென்னில்; தானறிந்து சேரில் விஷயத்தின்
பேராக்யதைக்குக் குற்றமாம்; ஆகையால்

பே₄ாக்யதை அளவுபட்டதுமல்ல; ஆசை தலைமடிந்ததுமல்ல; கடலோதங் கிளர்ந்தலைக்கப்படுக்கால் உள்ளே கிடந்ததொரு துரும்பு கடலையளவிட்டல்லவே கரையிலேயேறுவது; ஒரு திரையிலே ஒருதிரையேற வீசுமத்தனையிறே.

கீழ்ப்பாட்டில் - “நிமலன் நின்மலன்” என்று அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகவும் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகவும் தன் திருவடிகளை உபகரித்தானென்றிறே இவர் சொல்லிற்று. “ரக்ஷயாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே” (லக்ஷமீதந்த்ரம் 17-78) என்கிறபடியே ரக்ஷயத்தினுடைய அபேக்ஷையைப் பார்த்திருப்பானொரு வனன்றோ; ஆகையால் இது உபபந்நமென்று தோற்றியிருந்ததில்லையீ! என்ன; இந்த லோகமாக மஹாப₃லியபி₄மாநத்திலே புக்கு அந்யஸேஷமாய்க் கிடக்க, இவர்களுடைய அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாக இவர்கள் தலையிலே தன் திருவடிகளைவைத்து இதுதானே ப்ரயோஜநமாக உகந்து போருமாகாரம் அவனுக்கு அடியே பிடித்து உள்ளதொன்றன்றோ? இன்று புதிதாக வருகிறதொன்றோ வென்கிறார்.

வ்யா:- [உவந்தவுள்ளத்தனாய்] ஆழ்வாரை அகப்படுத்துகையால் வந்த ப்ரீதி. ஸர்வேஸ்வரனாய் ஸ்ரிய:பதியாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய், “அவாக்ய நாது₃” (ச₂ந்.3-14-2) என்கிறபடியே பரிபூர்ணனான தான் “கத₃ா புநஸ்ஸங்க ரத₂ாங்க₃ கல்பக த்வஜாரவிந்த₃ாங்குஸ வஜ்ரலாஞ்ச₂நம் । த்ரிவிக்ரம த்வச்சரணம்பு₃ஜத்வயம் மதீ₃யமூர்த்த₃ாந மலங்கரிஷ்யதி” (ஸ்தோ.ர-31) என்றும்,

“படிக்களவாக நிமிர்த்த நின்பாத பங்கயமே தலைக்கணியாய்” (திருவாய் 9-2-2) என்றும்— சிலர் அபேக்ஷியாதிருக்க, “பாத்₃ாருந்துத்₃மேவ பங்கஜ ரஜ்” (ஸ்ரீகுண-42) என்னும் ஸௌகுமார்யத்தை அடைத்தாய், பெரியபிராட்டியார் திருக்கைகளால் வருடவும் பொருத அந்தத் திருவடிகளைக் காடுமேடுகளென்று பாராதே சேதநாசேதநவிப₄ாக₃ம் பாராதே பரப்பினால், “இப்படியுபகரிப்பதே!” என்று இவர்கள் உகக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, இவர்களறிவு கேடே ஹேதுவாக விலக்காதொழியப்பெற்றேருமே யென்றிரட்டிக்கப் புகுந்த திருவுள்ளத்தை அடையனாய்.

“க்ருதக்ருத்யஸ் தத்₃ா ராமோ விஜ்வரஃ ப்ரமுமோத்₃ ஷ” (ரா.பு. 1-85) என்று தம்மோடும் தம்பியாரோடு மரண்டான வாஸநையாலே முடியை விலக்குகிறு— னென்று வெறுத்திருந்த பெருமாள், இவன் இசைந்து முடியைவைத்த பின்பு உகந்தாப்போலே, இத்தலையில் அத்₃வேஷமே ஹேதுவாகத் திருவடிகளை வைக்கப்பெறுகையாலே மிகவும் ப்ரீதனாய், எதிர்த்தலை யறியாதிருக்கத் தானேயுகக்கிறது வாத்ஸல்யமிதே; உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தாய்கட்டிக் கொண்டு விடக்கிறது வாத்ஸல்யமன்றே. இவற்றைப் பிரிந்தால் வ்யஸநமும் தன்னதேயிதே. “வ்யஸநேஷு மநுஷ்யானாம்” (ரா.அ.2-40).

[உலகமளந்து] “வஸிஷ்ட₂சண்ட₃ாளவிப₄ாக₃ம் ஸ்த்ரீபும்விப₄ாக₃ம் ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநவிப₄ாக₃ம்” என்றவற்றைப்பாராதே, எல்லார் தலையிலுமொக்கத்

திருவடிகளை வைத்தபடி. (உலகமளந்து) வைத்த திருவடிகள் தலையிலே வந்திருந்தாலும் உகக்க வறியாத லோகத்தைக் கிடர் தான் விடாதே யளந்தது! உகக்கவறியாமைக்கு வன்மாவையமிறே (திருவாய். 3-2-2). குணாகுணநிருபணம் பண்ணாதே எல்லார் தலையிலுமொக்கத் திருவடிகளை வைத்தபடியாலே, புக்திமான்களும் பாதகருமொக்க வாழ்ந்துபோய்த்து. (அண்டமுற நிவர்ந்த நீண்முடியன்) அண்டுகடாஹத்-திலே சென்று சேர்ந்த திருவபிஷேகத்தை யுடையவன். அண்டுகடாஹம் வெடித்து அடிபிடிக்க வேண்டும்படியிறே அபேக்ஷிதம்பெற்று வளர்ந்தபடி. (அண்டமுற) “அண்டம்மோழை யெழ” (திருவாய் 7-4-1) “நிவர்ந்த” என்கிற ஸப்தம் உயர்வென்றும் ஒங்கியென்றுங் காட்டும்; உறவென்கையாலே - ஒங்கியென்றபடி.

[நிவர்ந்த] பூவலர்ந்தாப்போலே. [நீண்முடியன்] முடிக்கு நீட்சியாவது - உபயவிபூதிக்கும் தூரித்த முடியென்று தோற்றும்படியாயிருக்கை. “ஆதிராஜ்ய மதிகம் புவநாநா மீஸாதே பிஸுநயந் கில மௌளி?” (வரதராஜ.ஸ்த-25) என்னுமாப்போலே ரக்ஷய வர்க்குத்தை நோக்கிலிறே ரக்ஷகன் முடிநற்றரிப்பது. “ஒருகாலுங்காமருசீரவுண்ணுள்ளத் தெண்மதியுங் கடந்து” (திருநெடு-5) என்று திருவடிகளுக்கு வளர்த்தி சொல்லப்ராப்தமாயிருக்கத் திருமுடிக்கு வளர்த்தி சொல்லுகிறது இத்திருவடிகள் அப்ராப்தமான திருவடிகளன்று, ப்ராப்தமான திருவடிகளென்று தோற்றுகைக்காக. தான் அர்த்தியாய்ச் சென்று

அர்த்தித்வத்தை மாறாதே அவன் கொடுத்தபடியாலே உவந்த உள்ளத்தனாய். அவன்தானறியவுகக்கொண்ணாதே. [உலக மித்யாதி₃] திருக்கையில் நீர்விழுந்தவளவிலே அந்நீரே பற்றுசாகவளர்ந்து அளந்து கொண்டான்.

ஆக இப்படி அர்த்தித்வநிரபேக்ஷமாக லோகத்தை இருந்ததே குடியாகத் திருவடிகளாலே விஷயீகரித்தாப்போலே, உம்முடைய நிகர்ஷம் பாராதே, “அரவிந்தப்பாவையுந்தானுமகம்படிவந்து புகுந்து” (பெரியாழ். திரு 5-2-10) என்று நெஞ்சிலே வந்து புகுந்தானேயாகிலும், உம்முடைய சித்தமானது ராக₃ாதி₃ தூ₃ஷிதமாயிருக்கையாலே, “நாஸ்பதீ₃” (விஷ்ணு த₄ர்மம். 9-11) என்கிறபடியே அங்குக் கால்பொருந்தியிருக்கமாட்டானே; ஆகையால் அதை நீர்போக்கப் பாரீரென்ன; [அன்று நேர்ந்த நிசாசரரைக்கவர்ந்த வெங்கணைக் காகுத்தன்] கண்டகாட்சியிலே “ஜிதந்தே” (ஜிதந்தே 1-1) என்ன வேண்டியிருக்கிறவனிறே. எதிர்த்த பையல்களை நாடிக்கைக்கு வெவ்விய ஸரத்தையுடையவன்.

பெருமானும், “ஸ்ரியா ஸார்த்த₃த₄ம்” (ஸ்ரீவிராணம்) என்கிறபடியே பிராட்டியும், நித்யஸூரி-க₃ளோபாதி *சுற்றமெல்லாமான (பெரு.திரு. 8-6) இ₃ளையபெருமானாக த₃ண்டகாரணயத்திலே போய்ப்புக்கு, ப₄ரதன் அங்கே வந்து பின்னாட்டுகையாலே அங்கிருக்கமாட்டாதே ஜநஸ்த₂ாநத்திலே போய்ப்புக்கு அங்கு வர்த்திக்கிற ரிஷிகள் பாடேசென்று “ஆவாஸம் த்வஹமிச்ச₂ாமி

ப்ரதி₃ஷ்டமிஹ காநநே” (ரா.ஆ. 5-33) என்று உங்கள் ஸகாஸத்திலேயிருக்கப்பாராநின்றோமென்று இடம் தரவேணுமென்ன; அவர்களும் அங்கேயிருக்க அநுமதிபண்ணி, நன்றாகப் பர்ணஸாலையைச் சமைத்து வாஸ்துப₃லிகளுமிட்டு, அங்கே யெழுந்தருளியிருக்க, அவ்விருப்புக்கு விரோதிகளாய்வந்து க₂ரதூ₃ஷ்ணாதி₃கள் எதிர்க்க, அவர்களை நோக்கி அந்த ரிஷிகள் தொடுத்ததோரம்புண்டோ? அவர்கள் “ஏஹி பஸ்ய ஸரீராணி” (ரா.ஆ. 6-16) என்னும்படி உருமாய்த்த அந்த ராக்ஷஸரை, தம்முடைய திருக்கைக் திருச்சார்ங்குங்களாலே உருக்கெட வாளி பொழிந்த (திருவாய். 8-6-2) சக்ரவர்த்தித்திருமகன், என்னுடைய ராக்₃ாதி₃ தே₃ாஷங்களை விவேகஸரஜால (ஸாத்விக ஸம்ஹிதை-12-51)த்தாலே ஸமிப்பித்து, அரவத்தமளியினோடும் அரவிந்தப்பாவை (பெரியாழ். திரு. 5-2-10)யினோடும் பேரேனென் றென்னெஞ்சு நிறையும் (திருவாய். 10-8-2)படி புகுந்திருக்கிறவ னென்கிறார்.

[அன்று] ஜநஸ்த₂ாநத்திலே இருக்கிறவன்று; ரக்ஷகனானவன் ரக்ஷயத்தை நோக்கக்கடவதாக வந்து நின்றவன்று. [நேர்ந்த நிசாசரரை] அகவாயிலிருட்சியே யன்றிக்கே, ஸர்ப்பம் உணர்த்தியற்ற ராத்ரியிலே புறப்படுமாப்போலே பரஹிம்ஸைக்கு ஏகாந்தமான காலத்திலே வந்து எதிர்ந்த க₂ரதூ₃ஷ்ணாதி ராக்ஷஸரை. “நேர்ந்த நிசாசரர்” என்கையாலே விபீ₄ஷ்ணாதி₃களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [அன்று நேர்ந்த நிசாசரர்] “தே தம் ஸோமமீவோத்யந்தம் த்₃ருஷ்ட்வ

வை த₄ர்மசாரிண: । மங்க₃ளாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா: ப்ரத்யக்₃ருஹ்ணந் த்₃ருட₄வ்ரதா: ॥” (ரா.ஆ.1-11)
 “ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாமப₄வந் கத₂ா: । ராமபூ₄தம் ஜகத₃பூத்₃ ராமே ராஜ்யம் ப்ரஸாஸதி॥” (ரா.யு.131-102) என்றும், அநுகூலப்ரதிகூல விப₄ாக₃மற இவனைக்கண்ட மநுஷ்யர் மங்களாஸாஸநம் பண்ணுவார், அடைவுகெட வாய் புலத்துவாராகிற காலத்திலே, இவர்கள் இங்ஙனே சிலர் எதிர்த்து நசித்துப் போவதேயென்று வெறுக்கிறார் இவர்.

ராமோ ராமோ ராம இதி - பாதம் தலைக்கட்டுகையாலே மீளுகிறதித்தனையென்றிறே நிர்வஹிப்பது. இத்தரைவித்யத்துக்குப்பொருள் *ருபௌத்யார்ய ரூணங்களை வென்ற வடிவழகும், அத்தை அநுப₄விக்கக் கொடுக்கையும், கொடாநின்றால் இறுமாப்பற்றிருக்கையும், “பும்ஸாம் தாருண்யஞ்ச” (?) என்று ஸ்திரீபும்விப₄ாக₃மற ப்ரவணராம் ஷகாரமுண்டாயிருக்கையாலே வீதராக₃ரைச் சொல்லுகிறது. ப்ராப்தவிஷயப்ராவண்யமிதே ஐதேந்த்₃ரியத்வமாகிறது. ப்ரஜாநாம் - மாதாபிதாக்களாக்கன்று; வஸிஷ்ட₂ாதிகளுக்கன்று; ஜநித₄ர்மாக்-களாக்கு. கத₂ா:- லோகயாத்ரைக்குறுப்பாம் வார்த்தைகளும் பெருமாளைப் பற்றியல்லதிராது. ராமபூ₄தம் ஜகத₃பூத்₃- ஜகத்தடைய ராமாத்₃வைதமாய்த்து. “ஐதத₃ாத்மயமித₃ம் ஸர்வம்” (ச₂ாந். 6-8-7) என்கிற பொதுவல்ல; ராமபூ₄தம்-என்று ராமாத்₃வைதமாய்த்து. ப்ரஹ்மாத்₃வைதத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது.

பெருமாள் சுண்டுவில் கொண்டு லீலாஸமநு-
புவிக்கிற காலத்திலேயோ வென்னில்; ராமே ராஜ்யம்
ப்ரஸாஸதி- “தஹ பச” என்கிற காலத்திலே.

[அன்று] இப்படி எல்லாருமொக்க ப்ரவணராகிற-
வன்று, [நேர்ந்தநிசாசரரை] இவ்வடிவழகிலே தோற்று
விழாதே ஸரஸஸ்த்ரங்களைத் தூவிக் கொண்டு
வந்தெதிர்ந்த ராக்ஷஸரை. [கவர்ந்த] மாரீசஸுபாஹு
த்வயத்துக்கிப்பால் ஓரிரைபெருதே கிடக்கிறவை
யாகையாலே, இரைபெருத ஸர்ப்பம்போலே எதிரிகள்
மேலேவிழுந்து க்ரஸித்தபடி. [வெங்கணை] அவன்
தன்னைப்போலேயாய்த்து அம்புகளுமிருப்பது.
“தீப்தபாவக ஸங்காஸை: ஸிதை: காஞ்சநபூஷணை:”
(ரா.யு. 16-32) என்கிறபடியே - தொடுக்கிறபோது
அம்பாய், எதிரிகள் மேலே போய்விழும்போது எரிகிற
காலாக்நி போலே யாய்த்து விழுவது.

“ந த்வாமிச்சாம்யஹம் த்ரஷ்டும் ராமேண
நிஹதம் ஸரை:” (ரா.யு. 16-32) என்று *தயரதன்
பெற்ற மரதக மணித்தடத்(திருவாய். 10-1-8)திலே
புக்கு ஸ்ரமந்தீரமாட்டாதே சாவைக்காண்
மாட்டுகிறிலேன்; “சரங்களாண்ட தண்டாமரை
கண்ணனுக்கன்றி யென்மனம் தாழ்ந்து நில்லாதே
(பெரிய திரு 7-3-4) என்கிறபடியே “நீயும் நானு
(திருவாய். 1-10-6)கூடி, *இலங்கை பாழாளாக
படைபொரு தானுக்குப் பல்லாண்டு (திருப்பல்-3
கூறுவாராய் ஆள்படப் போகாதே!” என்றானி
விபீஷணன். [வெங்கணை] வெஞ்சிலை(திருநெடு
21)யினின்றும் புறப்படுகிறவையாகையாலே

வெங்கணையாயிருக்குமிதே. அவன் அநுகூலர்க்குப் புனலுருவாய் (திருநெடு-1), ப்ரதிகூலர்க்கு அனலுரு(திருநெடு-1)வாய் இருக்குமாப்போலே, பொன்னெழுதின பகழிகளுந் தானுமாயிருக்கையாலே, அநுகூலர்க்கு த₃ர்ஸநீயமாய், அக்₃நிஸிகே₂பமங்களாகையாலே ப்ரதிகூலர்க்கு ப₁யங்க₃ரமாய்த்திருப்பது இச்சரங்களும்.

ஆக, “உவந்த வுள்ளத்தனாயுலகமளந்தண்டமுற நிவர்ந்த நீண்முடியன்” என்று “(கோகுணவாந்” (ரா.ப₃ா.1-2) என்று ப்ரத₂ம ப்ரஸ்நமாய் ஆஸ்ரயணீயமான ஸீலாதிகு₃ணத்தைச் சொன்னாராய், “அன்று நேர்ந்தநிசாசரரைக் கவர்ந்த வெங்கணைக்காகுத்தன்” என்று அநந்தரமாக “கப்ஸ ஸீர்யவாந்” (ரா.பா 1-2) என்று சொன்ன ஸ்ரீராதிக₄நிரஸநத்துக்குறுப்பான வீரகு₃ணங்களைச் சொல்லுகிறார். ஆக “மாம்”, “அஹம்” (கீதா சரம ப்ர₁லோகம்.18-66) என்கிற இரண்டினுடைய அபித்த₂மும் அநுஸந்தித்தாராய்விட்டது. “உலகமளந்து” என்று-திருவடிகள் விக்ரமித்தபடி சொல்லி, “கவர்ந்த வெங்கணைக் காகுத்தன்” என்று அநந்தரமாக பராக்ரமித்தபடி சொன்னார். [காகுத்தன்] இந்த இரண்டு கு₃ணமும் உப₄யவிபூ₄திநாத₂த்வ ப்ர₁பந்தமன்று; ககுத்ஸ்த₂ வம்ஸத்திலே பிறந்து ப்ர₁பந்தானாகையாலே ஒளத்பத்திக மென்றபடி. ஆக, ப்ர₁பந்தானாதிகளை சிலையால் வாளி(திருவாய்.6-10-4) ப்ர₁பந்தபடி சொல்லிற்று.

[கடியார்பொழிலரங்கத்தம்மான்] திருவுலகளந் தருளினத்தால் வந்த ஸ்ரமமும், ஜநஸ்த₂நத்தில் ராக்ஷஸவத₄ம் பண்ணின ஸ்ரமமும் ஆறுகைக்காக, பரிமள ப₄ரிதமான சோலையையுடைத்தான கோயிலிலே வந்து அந்தத் திருவடிகளையும் திருத்தோள்களையும் நீட்டிக்கொண்டு சாய்ந்தான். பரிவராயிருப்பார், “கொடியார்மாடக் கோளுரகத்தும் புளிங்குடியும், மடியாதினனேநீ துயில்மேவி மகிழ்ந்தது தான், அடியாரல்லல் தவிர்த்தவசைவோ வன்றேலிப்படி தான் நீண்டு தாலியவசைவோ பணியாயே” (திருவாய் 8-3-5) என்று நீ இங்குவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது ஹிரண்யராவணாதிகளை நிரஸித் தத்தால் வந்த ஸ்ரமந்தீரவோ? த்ரைலோக்யத்தையு மளந்துகொண்ட ஆயாஸத்தால் வந்த ஸ்ரமந்தீரவோ? பணியாய்— உன் ஸ்வரங்கொண்டு நாங்களறியும்படி சொல்லாயென்றார்களிறே. பிள்ளாய்! கிடக்கும் போது ஒருமுலையிலே ஒருவரறியாமற் கண்வளர்ந்தா லாகாதோ? இன்னமும் அவர்கள் மறுகிளைகிளைத்து, அவனெங்கேயென்று தேடிக்கொடுவரிலும் கொடிகட்டிக்கொண்டு கிடக்கவேணுமோவென்று வயிறுபிடித்தாரிறே; அதுபோலுமல்லகிடர் இவன் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி யென்கிருரிவர்.

கொடிகள் த்₃ருஷ்டிகே₃சரமானாலிறே அவன் கிடக்கிறபடியறியலாவது; இது அங்ஙனன்றே; “தூ₃ராத்₃ க₃ந்தே₄ வாதி” (தை.நா-9) என்கிறபடியே தூ₃ரஸ்த₂ரையுமழைக்குமதிறே. *ஸர்வகந்த(சாந்.3-14-2)வஸ்து கண்வளர்ந்தருளுகையாலே கடியார்

பொழிலாயிருக்குமிதே. திருச்சோலையில் பரிமளம்
விடாயர்க்கு ஸ்ரீஸ்ரீரோபசாரமாம்படி.
[அரங்கத்தம்மான்] அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடரானுரு
மீழ்வாதபடி இங்குவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது
ப்ராப்தியாலேயிதே. ஆக இத்தால் - பே₄ாக்யதை
சொல்லிற்று.

[அரைச்சிவந்த வாடையின்மேல்] மேக₄ப்யாம
மான திருவரைக்குப் பரப₄ாக்யஸாவஹமான
திருப்பீதாம்ப₃ரத்தின் மேலே. (சிவந்த வாடையின்
மேல் சென்றதாம்) “சோற்றிலேயெனக்கு மனஞ்
சென்றது” என்னுமாப்போலே ஆஸ்சர்யப்படுகிறார்.
[எனசிந்தனையே] ஆருடைய கூறையுடைகண்டு
உகக்கக்கடவ நெஞ்சு இதிலேயகப்பட்டது.
த்யுஷ்டத்திலே லோகக₃ர்ஹிதமாய் அத்யுஷ்டத்திலே
வெந்நரகிலே தள்ளவுங்கடவதான உடைகளிலே
ப்ரவணமான என் மநஸ்ஸு, த்யுஷ்டத்தில்
ஆகர்ஷகமாய், அத்யுஷ்டத்தில் ஸத்யாபஸ்யந்தி(ருக்₃
வேத₃ம் 1-2-7)க்கு விஷயமான திருப்பீதாம்ப₃ரத்
திலே விழுந்து நசைபண்ணு நின்றது. [எனசிந்தனை]
திருவடிகளின் சுவடறிந்து பின்பு புறம்பு
போகமாட்டாத நெஞ்சு. தீர்த்த₂மாடாநிற்கத்
துறையிலே பிள்ளையைக் கெடுத்துத் திருவேலக்
கத்திலே காண்பாரைப்போலே, திருவடிகளில் நின்றும்
திருப்பீதாம்ப₃ரத்தே கண்டபடி. மநஸ்ஸு என்னுதே
“சிந்தனை” என்றது - சிந்தா விஸேஷத்தைப்பற்ற.
இத்தால்- திருவுலகளந்தருளினதையும் ராமாவதாரத்
தையும் பெரியபெருமாள் பக்கலிலே ஓரோவகை

களாலே காண்கிறார்.

ஆக, கீழ் – “கமலபாதம் வந்தென்
கண்ணினுள்ளன” என்று தானே முற்பாடனாய்வந்து
விஷயீகரித்தபடியாலே – ஸாதநபாவம் சொல்லிற்று;
“சென்றதாம்” என்று – தந்திருவுள்ளம் மேல்
விழுந்ததாகச் சொல்லுகையாலே அதிகாரிஸ்வரூபம்
சொல்லுகிறது – இங்கு. கீழ் – “நீண்மதிளரங்கம்” என்று
– ரக்ஷகத்வம் சொல்லிற்று. “கடியார் பொழிலரங்கம்”
என்று பேராக்யதை சொல்லுகிறது – இங்கு.
ஆகவிப்பாட்டால் – முதற்பாட்டிலே, “நிமலன்
நின்மலன்” என்று – அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக
உபகரிக்கும் ஸூத்தியையுடையவென்ற தாய்த்துச்
சொன்னவர்த்தங் கூடுமோவென்ன; கூடுமென்னு
மிடத்திற்கு உத்யாஹரணஞ் சொன்னாராய் நின்றது. (2)

மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள்
சந்திசெய்ய நின்றானரங்கத்தரவினணையான்
அந்திபோல்நிறத்தாடையு மதன்மேலயனைப்
படைத்த தோரெழில்
உந்திமேலதன்றோ அடியேனுள்ளத்தின்னுயிரே. (3)

அவ: முன்றும்பாட்டு. (மந்திபாய்) திருப்பீதாம்
புரத்தினழகின் மிகுதி திருநாபீகமலத்திலே வீசிற்று.
முதற்பாட்டிலே “ஆதிபிரான்” என்று – ஜகத்காரண
பூதனாய் ஸர்வஸ்மாத்பரனாயிருக்குமென்று சொல்லக்
கேட்டவர்கள், “புரஹ்ம விஷ்ணு ஸிவாத்மிகாம்”
(வி.பு.1-2-16) என்று மூவர் ஜகத்காரணநா(பூ?)த
ரென்று ப்ரஸித்தமாயிருக்க இவனே ஜகத்காரணபூத

னென்றறியும்படி யென்னென்ன; ஸாஸ்த்ர
 (1) க₂த்தாலே நம்முடைய காரணத்வத்தை
 ப்ரகாஸிப்பிப்புதோமாகில் அது கர்மாதீதமான
 (2) ச்யநுகூலமாக கமுகின் நிரை போலே அயத₂வாக
 ப்ரகாஸிக்குமென்று பார்த்தருளி “த்ரயோ தே₃வாஸ்
 துல்யாஸ் த்ரிதயமித₃மத்₃வைத மதி₄கம் த்ரிகாத₃ஸ்மாத்
 தத்த்வம் பரமிதி விதர்க்காந் விக₄டயந் । விபே₄நாபீ₄
 பத்₃மோ விதி₄ஸிவநித₃நம் ப₄க₃வதஸ்தத₃ந்யத்₃
 ப்ருப₄ங்கீபரவதி₃தி ஸித்₃த₄ந்தயதி ந:॥ (ர.ஸ்த. 1-116)
 என்றும், “முதலாந்திருவுருவம் முன்றென்பரொன்றே,
 முதலாகும் மூன்றுக்குமென்பர், முதல்வா,
 நிகரிலகுகாருருவா நின்னகத்ததன்றே, புகரிலகு
 தாமரையின்பூ” (பெரிய திருவ-72) என்றும்
 ரொல்லுகிறபடியே- தன் திருநாபீகமலத்திலே ஜகத்
 காரணபூதராக ப்ரஸித்₃த₄ரான ப்ரஹ்மருத்₃ரர்களை
 ஸ்ருஷ்டித்துக்காட்ட, அந்த நாபீகமலம் அம்முகத்
 தாலே தன்னுடைய மேன்மையையும் அழகையுங்
 காட்டி, திருப்பீதாம்புரத்திலே துவக்குண்கிற
 வென்னுடைய மநஸ்ஸைத் தன்பக்கலிலே
 இரத்திக்கொள்ளாநின்ற தென்கிருர். அநுப₄வ்யத்தை
 எல்லைகண்டு மீளுதல், தம்முடைய ஆத₃ரம் மட்டமாய்
 மீளுதல் செய்கிருரல்லரே; தம்முடைய சாபலமடியாக
 இரப்புண்கிருரித்தனையிறே.

வ்யா:- [மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை
 வானவர்கள் சந்தி செய்யநின்ற னரங்கத்தரவினணை
 மான்] கீழ்ப்பாட்டிலே- “உலகமளந்தண்டமுற நிவர்ந்த
 நீண்டமுடியன் - கடியார் பொழிலரங்கத் தம்மான்”

என்று - இந்த லோகங்களையடையத் தன் திருவடிகளாலே யளந்துகொண்டார் பெரிய பெருமாள் என்றாரே; அங்ஙனே சொல்லலாமோ? “அன்று ஞாலமளந்த பிரான் -சென்று சேர் திருவேங்கடம்” (திருவாய் 3-3-8) என்றன்றோ நம்மாழ்வார் வார்த்தை; திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளைக்காண வேணுமென்று *வழிபாடு செய்த ஸூரிகளும் “எந்நாளே நாம் மண்ணளந்த இணைத்தாமரைகள் காண்பதற்கு” (திருவாய் 6-10-6) என்றன்றோ ப்ரார்த்தித்தது; ஆகையாலே இந்த பூமியையடையத் திருவடிகளாலே ஆக்ரமித்து, “அடிக்கீழ்மர்ந்து புகுந்தடியீர் வாழ்மின்” (திருவாய் 6-10-11) என்று தன் திருக்கையாலே, உலகமளந்த பொன்னடி (பெரிய.திரு.5-8-9)யைக் காட்டிக்கொடு நிற்கிற வனுமாய், “தானோங்கி நிற்கின்றான் தண்ணருவ வேங்கடம்” (நான்.திருவ-45) என்கிறபடியே *அண்டமுற நிவர்ந்த நீண்முடியனுமாய் நிற்கின்றான் திருவேங்கடமுடையானன்றோ என்ன; அந்த திருவேங்கடமுடையானாகிருனும் இங்குக் கண்வளர் தருளுகிற பெரியபெருமானே என்கிறார்.

[மந்திபாய் வடவேங்கட மாமலை
திருப்பீதாம்புரத்தினழகை அநுபூலிக்கச்செய்தே
திருநாபீகமலத்தினழகிலே தாமிழுப்புண்ட சாபல
துக்குப் போலியாயிருக்கையாலே குரங்குகட
நிதூர்ஸமாகச் சொல்லுகிறார்.

[மந்திபாய்] திருமலையிலே பலாக்கை
வேரேபிடித்துத் தலையளவும் பழுத்துக்கிடக்கையாலே

அங்குத்தைக் குரங்குகள் ஜாத்யுசித சாபலத்தாலே
 ஒருபழத்தை புஜிக்கப் புகுகிறவை மற்றைக் கொம்பிற்
 பழத்திலே கண்ணையோட்ட, இத்தைவிட்டு அதிலே
 தாவப்பாய்ந்து திரியா நிற்குமாய்த்து;
 பெரியபெருமானுடைய தீவ்யாவயவங்களிலே தாம்
 ஆழங்காற்படுகிறுப் போலே. *கானமும் வானமும்
 வேடுமுடை வேங்கட (நான்.திருவ-47) மிறே.
 [மந்திபாய்] ஒன்றையொன்று பற்றிமாலையாக
 நாலாநிற்கும். திருச்சின்னக்குரல் கேட்டவாறே
 பாய்ந்தோடாநிற்கு மென்றுமாம். பரமபத்யமும்
 திருமலையும் கோயிலும் திருவயோத்யையும்
 திருச்சோலையும் ஒருபேராகியா யிருக்கிறபடி; எங்கும்
 மாறிமாறித் தங்குகை.

[வடவேங்கடம்] திருமலை என்னுதே
 "வடவேங்கடம்" என்கிறது-தமிழர், தமிழக்
 கெல்லிலைநிலம் அதுவாகச் சொல்லுகையாலே.
 வேத்யுபத்தேயாபத்தும் ஹண ஸத்த்யங்களாலன்
 நிக் கேதம்முடைய ஜந்மாநுரூபமாகத் தாம் கவிபாடுகிற
 ஸத்த்யம் நடையாடுகைக்கு எல்லை அதுவாகையாலே
 சொல்லுகிறார். [மாமலை] பேராக்யதையின் மிகுதியைச்
 சொல்லுகிறதாதல்; "பரன் சென்று சேர்" (திருவாய் 3-
 3-8) என்றும் "முன்னமடைமினோ" (திருவாய் 3-3-
 10) என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே பேரஷியானவன்
 முன்னுடைய ரக்ஷகத்வ ஸித்தித்தக்காகவும் பேரஷபூத
 ராவர்கள் தங்கள் ஸ்வரூபஸித்தித்தக்காகவும் வந்து
 பேராகையால் வந்த ஸ்லாக்யதையைச் சொல்லுகிற
 தாதல்; ஸூரிகள் பரமபத்யத்தினின்றும் திருவேங்கட

முடையானை அநுப₄விக்கவரும்போது தன்ஸிக₂ரத்தில் இளைப்பாறி வரலாம்படியிருக்கிற உயர்த்தியைச் சொல்லுகிறதாதல்; அன்றிக்கே, உப₄யவிபூதியும் ஒருமூலையிலே அடங்கு மென்றுமாம்.

[வானவர்கள் சந்திசெய்ய] நித்யஸூரிகள் சிந்துபூ(திருவாய்.3-3-2)க்கொண்டு பே₄ாக்ருபமான ஸமாராத₄நத்தைப்பண்ண, அவன் பரமபத₃த்தி னின்றும் தன்னீர்மை ப்ரகாஸிக்கைக்காக ஆதி₃யான தான் திருமூலையிலே வந்தவாறே, *விண்ணவர் கோனான தன்னுடைய மேன்மையை அநுப₄வித்துக் கொண்டு போந்த ஸூரிகள், விரையார்பொழில் வேங்கடவனான நீர்மையை அநுப₄விக்கைக்காகத் திருமூலையிலே வருவார்கள்; அந்நீர்மைக்கடியான மேன்மையை அநுப₄விக்கைக்காகத் திருமூலையி னின்றும் பரமபத₃த்தேறப்போவார்கள். [நின்றான்] இந்நிலையாலே ஒருத்யோக₃முண்டென்று தோற்றும் படி நின்றான். பெருமாள், ருப்யமுகபர்வதத்திலே மஹாராஜர் தொடக்கமான வாநரஸேனைக்கும் இளையபெருமானுக்கும் ஒக்க முக₂ங்கொடுத்துக் கொண்டு நின்றாப்போலேயாய்த்து - திருவேங்கட முடையானும், குரங்குகளோடு ஸூரிகளோடு வாசியந அநுப₄விக்கும்படி முக₂ங்கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கிறநிலையும். “வாநராணாம் நராணஞ்ச கத₂மாஸீத் ஸமாக₃ம:” (ரா.ஸு.35-2) என்று திருவடியைப் பிராட்டி, இங்கிதாகாரங்களறியாதே, குரங்குகளுக்கு விலக்ஷணரான மநுஷ்யர்களுக்கும் கூட்டரவுண்டா படி எங்ஙனே? “கத₂மாஸீத் ஸமாக₃ம:” தக் கடாக்ஷபாதமும் ஆப₄ரணபாதமு முண்டென்றறியா

நான்சேரவிட, பின்பு “தோழன்நீ” (பெரிய திரு 5-8-1) என்ன ப்ராப்தமாயிருக்க, நான்பிரிந்து இங்கேயிருக்கக் கூட்டரவுண்டானபடி யென்யென்று கேட்க; “ராமஸுக்₃ரீவயோரைக்யம் தே₃வ்யேவம் ஸமஜாயத” (ரா.ஸு.35-51) என்று அவர்கள் சேர்ந்த ப்ரகாரமறிந்திலேன், “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” (ரா.அ.31-25) என்கிற இளையபெருமானும் அருகே நிற்க அவர் பரிகரமான நான் இன்றுவந்து அந்தஃபர பரிகரமாய்ப்படி கூடினார்கள் என்றானிறே.

[நின்றான்] நித்யஸூரிகள் திருமலையிலே நிற்கிற மீலவத்தையிலே ஈடுபட்டு வந்தாஸ்ரயிக்க, குருடர்க்கு வைத்த அறச்சாலையிலே மிளிர்கண்ணர் புகுரலாமோ வென்று தான் ஆனைக்குப்பாடுவாரைப் போலே மந்திகள் பக்கலிலே திருவுள்ளத்தை வைத்தானென்று மாம். “மங்குல்தோய் சென்னிவட வேங்கடத்தானைக் கங்குல் புகுந்தார்கள் காப்பணிவான், திங்கள், சலையேற வைத்தானும் தாமரை மேலானும், சலையேறத் தாங்குவித்துக் கொண்டு” (நான்.திருவ. 43) என்கிறபடியே— ப்ரஹ்மருத்₃ராதிக்₃கள் ஸந்த்யாகாலங்களிலே வந்து ஸமாராத₄நம் பண்ணப் பெரியமேன்மையோடே நின்ற நிலையைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். [நின்றான்] இந்நிலையிலே முருத்₃யோக₃முண்டென்று தோற்றும்படிநின்றான். ஸூரிகள் அந்த உத்₃யோக₃த்தை அடியொற்றின ஸா₃றே, வடக்குத் திருவாசலாலே வந்துபுகுந்து, கோயிலிலே படுக்கையிலே சாய்ந்தவனாயிருந்தான்; இவன் கிடக்கிறபடியைக் கண்டு, “நடந்தகால்கள்

நொந்தவோ” (திருந்சந்த-61) என்று வயிறுபிடிக்க வேண்டாதபடி, “நின்றிருந்து வெண்கணக்கிடந்த தென்ன நீர்மை” (திருச்சந்த-63) என்கிறதிலே போரப்ரீதராய், இனி ஸம்ஸாரக்கிழங்கெடுத்தாலல்லது கிளம்பாநென்று மீண்டுபோனார்கள். “ஆஸ்தாந்தே குணராஸிவத், குணபரீவாஹாத்மநாம் ஜந்மநாம் ஸங்க்யா பெளமநிகேதநேஷ்வபி குடிகுஞ்ஜேஷு ரங்கேய்வர! । அர்ச்சய: ஸர்வஸஹிஷ்ணுரர்ச்சக பராதீநா கிலாத்மஸ்திதி: ப்ரீணீஷே ஹ்ருத்யாஸுபி, ஸ தவ தத: ஸீலாஜ்ஜட்யுதே || (ர.ஸ்த.2-74)

[அரவினணையான்] புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான அவ்வடிவுக்குப் பொருதபடி, காடுகளிலும் கரைகளிலும் திருவடிகளைக் கொண்டு உலாவின விடாயெல்லாந்தீரும்படி ஸைத்யமார்த்துவ ஸௌரப்யங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளினான். “அரங்கத்தரவினணையான்” என்று ஸீலத்தையும் மேன்மையையும் அழகையும் அநுபவிக்கிறார்.

[அரங்கத்தரவினணையான்] “ஸேஷ்யே புரஸ்தாச்சலாயாம் யாவந்மே ந ப்ரஸீத்யதி” (ரா.அ.111-14) என்று - ஸ்ரீ பரதாழ்வானை வளைப்புக் கிடக்கவிட்டுப் போந்து கடற்கரையிலே வளைப்புக் கிடந்தாப்போலே, ஸம்ஸாரிகளைப் பெற்றாலல்லது போகேனென்று வளைப்புக்கிடக்கிறான். சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப்போலே முதலில் ஸரணம்புக்கு முகங்காட்டாவிட்டவாறே, “சாபமாநய” (ரா.யு.21-22) என்று சீறுமவரல்லர்; ஆற்றுமையைக்காட்டி

ஸரணம்புக்குக் கிடக்குமவர் இவர்.

[அந்திபோல் நிறத்தாடையும்] கீழ்ச்சொன்ன சிவந்தவாடை ஆபரணகோடியிலேயாய் கழற்றவுமாயிருக்கும்; இது ஸஹஜமென்கைக்குடலாக, “அந்திபோல் நிறத்தாடையும்” என்கிறார். ஸந்த்யாராக் ரஞ்சிதமான மேகம் போலேயாய்த்துத் திருவரையும் திருப்பீதாம்புரமுமிருக்கிறபடி. திருமேனி மயில்கழுத்துச் சாயலாயிறேயிருப்பது. அத்தோடு சேர்ந்த திருப்பீதாம்புரம் ஸந்த்யாராக் ரஞ்சிதமான காளமேகம் போலே ஆகர்ஷகமாயிறே இருப்பது. * அரைச்சிவந்தவாடை பின்னாட்டுகிறபடியென்றுமாம்.

[அதன்மேல்] அவ்வழகுக்குமேலே. [அயனை ஸரித்யாதி] ஜகத்காரணபூதனாக ப்ரஸித்தான ஸுர்முகனைத் தன்பக்கலிலேயுண்டாக்கி, அதடியாக வந்த மேன்மையாலுண்டான அத்விதீயமான அழகையுடையதாயாய்த்துத் திருநாபீகமலமிருப்பது. லோகத்தில் உத்பாதகருடைய அழகு ப்ரஸவாந்த மாயிருக்கும்; இவனை யுண்டாக்கினபின்பு ழளியுமழகும் மிக்கதித்தனை. “யோ ப்ரஹ்மாணம் ஸரித்யாதி- தம் ஹ தேவம்” (ஸ்வே 6-18) என்கிற ஸுரேய- இவனை ஸ்ருஷ்டித்த பின்பிறே த்யோதமாநனாயிற்று.

[ஓரெழிலுந்தி] “ஸௌந்த்யாக்யா ஸரிதுரஸி ஸிஸ்தீர்ய மத்யாவருத்தா ஸ்தாநால்பத்வாத், ஸிஷமகூதிஜாவர்த்தகர்த்தாபநாபி: ப்ராப்ய ப்ராப்த

ப்ரதி₂மஜக₄நம் விஸ்த்ருதா ஹஸ்திநாத₂! ஸ்ரோதோ-
பே₄த₃ம் ப₄ஜதி ப₄வத: பாத₃தே₃ஸாபதே₃ஸாத||"
(வர.ஸ்த.55) என்கிறபடியே ஸௌந்த₃ர்யமாகிற
பெரியவாளுனது, திருமுடியாகிற மலைத்தலையினின்றும்
அகன்ற திருமார்பாகிற தாழ்வரையிலே வந்து
குதிகொண்டு, அங்கே பரந்து கீழ்நோக்கி யிழிந்து,
*சிற்றிடை(திருவாய் 5-5-8)யாகையாலே அங்கே
யிட்டளப்பட்டு, பின்பு திருநாபி₄யாய்ச் சுழியாறுபட்ட
தென்னக் கடவதினே.

[அடியேனுள்ளத்தின்னுயிரே] அடியேனான
வென்னுடைய அகவாயில் வர்த்திக்கிற ஹ்ருத₃ய
மானது. [உந்திமேலதன்றோ] "அடியேன்" என்று -
இப்போது இவர் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்து "பதிம்
விஸ்வஸ்ய" (தை.நா. 11) "யஸ்யாஸ்மி" (யஜு.
அஷ்ட-3, ப்₃ரா-7) "பரவாநஸ்மி" (ரா.ஆர. 15-7)
"த₃ாஸபூ₄தாஸ் ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மந:
பரமாத்மந:" (ஹாரீத ஸ்ம்ருதி-ஈஸ்வர ஸம்ஹிதா)
என்கிற ப்ரமாணங்களாலே "அடியேன்" என்கிற
ரல்லர். "கு₃ணேர்த₃ாஸ்யமுபாகூத" (ரா.கி. 4-12)ராய்
சொல்லுகிறுமன்று; அழகுக்குத் தோற்று
"அடியேன்" என்கிறார். அதிலும் வடிவழகின்
ஸாமாந்யத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிற வார்த்தைய
மன்று; ஓரவயவத்தினழகுக்குத் தோற்றுச் சொல்லுகிற
வார்த்தை. "உயிர்" என்கிறது மநஸ்ஸை. "ஊனில்
வாழியிர்"(திருவாய்.2-3-1) என்று கொண்டாடினா
போலே, வடிவழகு தமக்கு ரஸித்து பே₄ாக்யமாம்படி
இருக்கையாலே "இன்னுயிர்" என்கிறது. சிலரை

உண்டாக்குகிறது கிடர் என்னை யழிக்கிறது. அந்தத் திருநாபீ₄கமலம் அதி₄காரி புருஷர்களான ப்₃ரஹ்மாதி₃களை யுண்டாக்கும்; “அடியேன்” என்றிருப்பாரை யழிக்கும்.

பிள்ளையழகிய மணவாளரையர், பெருமாள் திருவடிகளிலே புக்கு, “நாயன்றே! அடியேன் திருவேங்கடமுடையானைத் திருவடித்தொழுது வரவேணுமென்று நினையா நிற்கிறேன்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; “வாரீர்! அமலனாதிபிரான யொருகால் இசைசொல்லிக் காணீர்” என்று திருவுள்ளமாக; பிள்ளையும் ஒருகால் இசையை விண்ணப்பம்செய்யக் கேட்டருளி, “இனிப்போகிலும் போம், இருக்கிலுமிரும்” என்று திருவுள்ளமாயினார். முதலில் கண்படுவது திருநாபீ₄கமலமிதே.

இப்பாட்டில் – பெரியபெருமாள் பக்கலிலே திருவேங்கடமுடையானான தன்மையுமுண் டென்கிறது. (3)

சதுரமாமதிள் சூழிலங்கைக்கிறைவன் தலைபத்து உதிரவோட்டி ஓர்வெங்கணையுய்த்தவனோத வண்ணன் மதுரமாவண்டுபாட மாயயிலாடரங்கத்தம்மான் திருவயிற் றுதர பந்தமென்னுள்ளத்துள் நின்றுலாகின்றதே. (4)

அவ: நான்காம்பாட்டு. திருநாபீ₄கமலத்தோடே சேர்ந்த திருவுத₃ரப₃ந்த₄நத்தை அநுப₄விக்கிறார். முதற்பாட்டிலே – ஜக₃த்காரணபூ₄தனவன், தம்முடைய அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகத் தம்மை விஷயீகரித்து, தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே

திருவடிகள் தானேவந்து ப்ரகாஸித்தபடியைச் சொன்னாராய், நிரபேக்ஷமாகச் செய்யக்கூடுமோ வென்கிற அபேக்ஷையிலே ஸோத்யாஹரணமாகச் சொல்லாநின்றனுகொண்டு, தந்திருவுள்ளம் திருவரையும் திருப்பீதாம்புரமுமான சேர்த்தியிலே மேல்விழுந்து நசைபண்ணுகிறபடியைச் சொன்னார்- இரண்டாம் பாட்டில்.

அவ்விரண்டாம்பாட்டிற் சொன்ன த்ரைவிக்ர மாபத்யாநம் ப்ரமானோபபத்திகளாலே திருவேங்கட முடையானுக்கே சேருமதன்றோ வென்கிற அபேக்ஷையிலே திருமலையில் நின்றும் திருவுலகளந்தருளினாரும் பெரியபெருமானே யென்று கொண்டு, முதற்பாட்டில் “ஆதி” என்று சொன்ன அவனுடைய காரணத்வத்தைத் திருநாபீ, கமலத்திலே ப்ரஹ்மாவையுண்டாக்கி, அம்முகத் தாலே வெளியிடா நின்றனுகொண்டு, அந்தத் திருநாபீ, கமலந்தான் திருப்பீதாம்புரத்திலே துவக்குண்கிற தந்திருவுள்ளத்தை ப்ரஹ்மோத்பாத்யகமான தன்மையையும் அழகையுங் காட்டித் தன்பக்கலிலே. இழுத்துக்கொள்ள, அதிலே சுழியாறுபடுகிற படியையிறே முன்றும்பாட்டிற் சொல்லிநின்றது; தந்திருவுள்ளம் திருநாபீ, கமலத்திலே சுழியாறு படுகிறபடியைக் கண்டு, திருநாபீ, கமலத்துக்கு ஆஸ்ரயமான திருவயிறும், “இந்தத் திருநாபீ, கமலத் துக்கு வெறும் ப்ரஹ்மா ஒருவனுக்கிருப்பிடமான மேன்மையும் அழகுமன்றோ உள்ளது; இதுக்கு ஆஸ்ரயமான நம்மைப் பார்த்தால் “த்ரிவித, சித்சித்,

ப்ருந்தம் துந்தாவலம்பிவலித்ரயம் விக்ணயதி
 தவைஸ்வர்யம் வ்யாக்யாதி ரங்கமஹேஸீது: ।
 ப்ரணதவஸதாம் ப்ருதே தாமோதரத்வகர: கிண:
 ததுபயகுணவிஷ்டம் பட்டம் கிலோதரபந்தம்”
 (ர.ஸ்த. 1-115) என்கிறபடியே பத்தமுத்தநித்ய
 ரூபமான த்ரிவிதசேதநர்க்கும், த்ரிகுணத்மகமாயும்,
 ஸுத்தஸத்த்வாத்மகமாயும், ஸத்த்வஸூந்யமாயு
 மள்ள அசேதநவர்க்குத்துக்கும் ஆஸ்ரயமான
 மேன்மையையும், ஆஸ்ரிதர்க்குக்கட்டவும் அடிக்கவு
 மாய்ப்படி எளியோமான ஸௌலப்ய நீர்மையையு
 மடையோமான ஏற்றத்தாலே பட்டங்கட்டியன்றோ
 நாமிருப்பது” என்று, தனக்குத் திருநாபீகமலத்
 திலுண்டான ஏற்றத்தைக்காட்டி திருநாபீகமலத்திலே
 ஆழங்கால்படுகிற என்னெஞ்சைத் தன்பக்கலிலே வர
 இசிக்க, அத்திருவயிற்றை ஆஸ்ரயமாகப்பற்றி நிற்கிற
 திருவுதரபந்தம் தன்பக்கலிலே வர ஈர்த்து
 மேலிட்டுநின்று தந்திருவுள்ளத்திலே ஸ்வைரஸஞ்சாரம்
 ண்ணுகிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா: [சதுரமாமதிஸ்குழிலங்கைக் கிறைவன்
 தலைபத்துதிர வேட்டியோர் வெங்கணையுய்த்தவன்]
 இரண்டாம்பாட்டில் உத்தமான அபதநங்களிரண்டில்
 பர்வாபதநத்தைப்பற்ற ஓரபேகையோடே அதுக்கு
 உத்தரம் சொல்லிற்றாய்நின்றது மூன்றும்பாட்டில்
 முற்கூறு; அதிலே அநந்தராபதநத்தைப் பற்ற
 முரபேகையோடே அதுக்கு உத்தரமாயிருக்கிறது இதில்
 முற்கூறு. “அன்று நேர்ந்த நிசாசரரைக் கவர்ந்த
 வெங்கணைக்காகுத்தன்” என்று ஜநஸ்தநத்திலே

பெருமானும் பிராட்டியும் இளையபெருமானாய்ப்
 போய்ப்புக்கு, அங்குத்தை ரிஷிகளை “ஆவாஸந்த்வஹ
 மிச்சாமி” (ரா.ஆ.5-33) என்றபேக்ஷித்து, அவர்களநுமதி
 யோடேயிருக்கிற காலத்திலே அவ்விருப்புக்கு
 விரோதிகளாய்வந்த ஜநஸ்த்₂நவாஸிகளான க₂ராதி₃களை
 நிரஸித்தாப்போலே, உம்முடைய ஹ்ருத₃யத்திலு
 மிருப்பேனென்று அநுமதிபெற்றுவந்து புகுந்து, அங்கு
 விரோதிகளான ராக₃ாதி₃களை நிரஸித்தானென்று
 சொன்னீர்; அந்த ராக₃ாதி₃களாகிறன - ஸப்த₃ாதிவிஷய
 ப்ராவண்யமடியாக வருவதென்று; அந்தப்ராவண்யந்
 தனக்கடி - அஹங்கார மமகாரங்களாகிற மதிளையிட்டுக்
 கொண்டு நவத்₃வாரமானபுரத்திலே வர்த்திக்கிற
 “இந்த்₃ரியானும் ஹி சரதாம் யந்மநோ₃நுவிதீ₃யதே”
 (கீ₃தை 2-67) என்கிறபடியே சக்ஷ₀ராதி₃கரணங்களோடே
 கூடின மநஸ்ஸன்றோ; இந்தத் தீமன(திருவாய்2-7-8)ங்
 கெட்டாலன்றோ ராக₃ாதி₃கள் போவது, அவை
 போனாலன்றோ அவன் “பேரேன்”(திருவாய்10-8-2)
 என்றிருப்பது; அதுகிடக்கிடர், அவன்றானேவந்து
 மேல்விழுந்து கிடக்கச்செய்தே, “சென்றதாமென
 சிந்தனை” என்றும், “உந்திமேலதன்றோ அடியேனுள்ளத்
 தின்னாயிர்” என்றும் உம்முடைய திருவுள்ளந்தானே
 மேல்விழாநின்றதென்று சொன்னீர். இது இப்படி
 மேல்விழும்போது அவ்வரணழிந்ததாகவேணும்
 அழித்தாராரென்ன; அந்த ஜநஸ்த்₂நவாஸிகளான
 க₂ராதி₃களுக்குக் குடியிருப்பாய் அரணோடே கூடின
 லங்கையை, ராவணனை அழிப்பதற்கு முன்னே
 “நேயமஸ்தி புரீலங்கா” (ரா.ஸு. 43-25) என்கிறபடியே
 அஸ்தக்ல்பமாக்கி இவர்களுக்கதி₄ஷ்ட₂ாநபூ₄தனை

ராவணனையும் ஸபரிகரமாக ஓரம்பாலே உருட்டின
சக்ரவர்த்தித்திருமகனே யிவ்வரணை யழித்து
*மநோரஜநீசரணை *விவேகஸரஜால (ஸாத்வத
ஸம்ஹிதை 12-31)த்தாலே ஸமிப்பித்தானென்கிறார்.

[சதுரமாமதிள்கூழ்] சதுரஸ்ரமாய்க்கட்டளைப்
பட்டு அரணுகப்போரும்படி ஒக்கத்தையுடைத்தான
மதிள்களாலே சூழப்பட்டிருக்கும்; கட்டளைப்
பட்டிருக்கையாகிறது - “வேலைகூழ்வெற்பெடுத்த
யிஞ்சி சூழிலங்கை” (திருச்சந்த-39) என்கிறபடியே
கடலை அகழாகவுடைத்தாய், அநந்தரம் காடாய்
பார்வதமாய் அதின்மேலே மதிளாயிறேயிருப்பது.

[மாமதிள்] சந்த்ராதீத்யர்களும் பின்னாட்டியே
பாரும்படியான ஒக்கத்தையுடைத்து. “பீஷோதேதி”
(தை.ஆந.8-1) என்னும்படியிறேயிருப்பது. ஈஸ்வரன்
நேர்நிற்கவுமெதிரிடப் பண்ணின மதிளிறே.
இவ்வழகையுமரணையும் விஸ்வஸித்திறே பையல்
பெருமானோடே எதிரிட்டது. இது தானிட்ட
மதிளென்றறிந்திலன். அரணுக்குள்ளேயிருக்கச்
செய்தே பெருமானோடே எதிர்க்கையாலே இது தான்
அழிக்கைக்குடலாய்த்து; அவ்வரணைவிட்டுப்
பெருமாள் தோளையே அரணுகப்பற்றின
பீஷிபீஷணுழ்வான் “க₂ஸ்த₂ ஏவ வ்யதிஷ்டத”
(ரா.யு.17-8) என்று ஆகாஸத்திலே நிலபெற்று
நின்றுநிறே.

[இலங்கை] குளவிக்கூடுபோலே பிறரை
நின்றுபுக்கு ஒதுங்குமிடம். ஸத்துக்களுக்கு

ப்ரவேஸிக்கவொண்ணாதபடி இருக்கும் அரணும் மதிஞ்ஞமென்கை. “இஹ ஸந்தோ ந வா ஸந்தி ஸதோ வா நாநுவர்த்தஸே । தத₂ா ஹி விபரீதா தே புத்₃தி₄ராசாரவர்ஜிதா” (ரா.ஸு.21-9) “ஸதோ வா நாநுவர்த்தஸே” என்னவே, “இஹ ஸந்தோ ந வா ஸந்தி” என்னுமர்த்தம் சொல்லிற்றாயிற்றேயிருப்பது; ஆனால் இது சொல்லிற்றென்னென்னில்; மனைக் கேடரில்லாமையோ? நீ உனக்கில்லாமையோ வென்கை. நல்வார்த்தை சொல்லுவாளுருவனுண்டாக, “த்வாம் து திக் குலபாம்ஸநம்” (ரா.யு.16-15) என்று புறப்படவிட்டானிதே. கல்லாதவரிலங்கை (நான். திருவ-53)யிதே.

திருவடிவர, ராக்ஷஸர் வருவதற்குமுன்னே லங்கையிதே கண்டெதிர்த்தது. ஒரு கைம்பெண்டாட்டிக்கும் அடைத்துக் கொண்டிருக்கலாம்படியிதே ஊருமரணுமிருப்பது. [இலங்கைக்கிறைவன்] “முழஞ்சிலே ஸிம்ஹம் கிடந்தது” என்னுமாப் போலே. அதுக்கு மேலே “லங்காம் ராவணபாலிதாம்” (ரா.ஸு.1-39) என்கிறபடியே புலிகிடந்ததூறென்ற அஞ்சமாப்போலே அஞ்சவேண்டும்படியிதே இதுக்கு நிர்வாஹகனான ராவணன்படி. [இறைவன்] ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்ரீவைகுண்டத்தைக் கலவிருக்கையாகக் கொண்டு வீற்றிருந்தாப்போலே காணும் தானும் லங்கைக்கு ஈஸ்வரனென்றிருந்தபடி.

விரக்தனான திருவடியுங்கூட மதித்த ஐஸ்வர்யமிதே. “யத்யத₄ர்மோ ந ப₃லவாந் ஸ்யாத்யம் ராக்ஷஸேஸ்வரஃ । ஸ்யாத்யம் ஸுரலோகஸ்ய

ஸக்ரஸ்யாபி ச ரக்ஷிதா || (ரா.ஸு.49-17) [இறைவன்] துர்வர்க்குங்குங்களடைய ஒதுங்க நிழலாயிருக்குமவன். ஒருவன் ஸாத்த்தவிகனானால் அவன் பக்கலிலே ஸத்துக்களடைய ஒதுங்குமிதே; அப்படியிதே எதிர்த்தலையும். யாவனொருவனைக்கொலை செய்ய நினைக்கிறார், அவன் தன்னையே அவ்வரணுக்குக் காவலாக வைப்பார்கிடர் அல்பமநுகுலித்தானாகில்; தாயையும் தமப்பனையும் சேரவிருக்கவொட்டாதே பிரித்தபையலிதே இவன். “தேந ஸீதா ஜநஸ்தாநாத் த்ருதா ஹத்வா ஜடாயுஷம்” (ரா.யு.17-11) ஹரணத்துக்குப் பரிஹாரமுண்டு. ஹநநத்துக்குப் பரிஹாரமில்லையிதே. இவர்திருவுள்ளமும் பரிஹார மில்லையென்று புண்பட்டிருக்குமிதேயிது. [தலைபத்துதிரவேட்டி] இப்படி புகுவதபசார புகுவதபசாராஸஹ்யாபசாரங்களுக்கு எல்லை நிலமான பையலுடைய வரபுலத்தாலே பூண்கட்டின தலைகளைப் பனம்பழங்களைக் காற்றுதிர்க்குமாப் போலே, முளைக்கிற தலைகள் விழுகிற தலைகளைக் காணும்படி நெடும்போது லீலாரஸமநுபுலிக்க, இத்தைக் கண்ட தேவர்கள் “இங்ஙனே முடிய நடத்துமாகிற்செய்வதென்” என்று அஞ்ச, இவனைக் கொல்லவென்றுவைத்த அம்புதன்னை வாங்கி உதிரும் படியாக ஓட்டி. அநுகுலிக்குமவன் ப்ரதிகுலித்தாற் சொல்லவேண்டாவிதே. பூசலிலே யிளைப்பித்து வைத்து ஓடவடித்தபடி; “கச்சாநுஜாநாமி” (ரா.யு.59-144) என்கிறபடியே.

[ஓர்வெங்கணையுய்த்தவன்] அமோகமாயிருக்கையும, நிரஸித்தல்லது மீளாதிருக்கையும.

[உய்த்தவன்] ப்ரயோகித்தவன். மற்றைநாளைப் பூசலிலே ஜயாபஜயங்கள் அவ்யவஸ்திதமன்றோ வென்று ப்ரஹ்மாதிதிகள் கருதினவாறே, அத்தலைகளுக்கு வேர்ப்பற்றான நெஞ்சிலே அத்விதீயமான ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை விட்டவன். அவன் ப்ராதிகூல்யத்திலே முதிரநின்றனென்றறிந்த பின்பு ப்ரஹ்மாஸ்திரத்தை விட்டபடி.

[ஓதவண்ணன்] ராவணவதாரநந்தரம் மஹாராஜ ப்ரபுருதிகளுடைய யுத்ததாரமமடையப்போம்படி ஒருகடற்கரையிலே நின்றபுபோலேயிருக்கை. ராவணனை நிரஸித்தானித்தனை போக்கி, லங்கையிலொன்றும் குறியழியாமல் லங்கைஸ்வர்யமடையத் தன்னதாக்கினானிறே; அத்தை விபீஷணவிதேய மாக்கின ஒளதாரயத்துக்கு, உதார ஸ்வபாவமான கடல்போலேயிருந்துள்ள ஸ்வபாவத்தை யுடையவெனன்று, “ஓதவண்ணன்” என்கிறராகவுமாம். அன்றிக்கே, “ஓதவண்ணன்” என்று பெரியபெருமானைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். இத்தால் ப்ரதிகூலரை அம்பாலே யழிக்கும்; அநுகூலரை அழகாலே அழிக்குமென்கை.

[மதுரமாவண்டுபாட மாமயிலாடரங்கத் தம்மான்], வினையற்றவாறே ஆடல்பாடலுக்கிடங் கொடுத்தபடி, சிலர் பாடப்புக்கால் ஆடுவாரும் வேணுமிதே. மயில்களாடப் புக்கன. [மாமயில்] ஒரு மயில் தோகைவிரித்தால் திருச்சோலைக்கு அணுக்கனிட்டாப் போலேயிருக்கை. “மாதலிதேர் முன்புகோல்கொள்ள

தொடுத்ததலைவன் வரவெங்குங் காணேன்” (நாச்.திரு 5-3) என்று என்னோட்டையா ளொருத்தியுடைய விரோதியான ராவணனுடைய தாய்தலை யற்றற்று விழும்படி ஸரவர்ஷத்தை யுண்டாக்கின அந்த வீரன் என்னுடைய விரோதியையும் போக்கிக்கொடுவரக் காண்கிறிலேனென்று கண்மறையப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாளிறே ஒருத்தி. அப்படியிருக்க வேண்டாதபடி “செருவிலே அரக்கர்கோனைச் செற்றநஞ்சேவகனார் மருவிய பெரியகோயில்” (திருமலை-11) என்கிறபடியே அந்தச்சேவகனார்தாமே ராவணவதூர நந்தரம் அந்த யுத்தூஸ்ரமமாறும்படி தெற்குத் திருவாசலாலே புகுந்து கோயிலிலே சாய்ந்தருளினார்.

கோயிலிற் சோலைகள் நித்யவஸந்தமாய் மதுஸ்பீதமாயிருக்கையாலே, அந்தமதுவைக் கழுத்தேகட்டளையாகப் பாநம்பண்ணி, அந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாக வண்டுகளானவை கவியால்வரும் அருமையில்லாமையாலே பாட்டை உதுரமாம்படியாக “தென்னுதென” (திருவாய் 3-6-1) என்று முரலாநிற்க, சிந்துக்காடுவாரைப் போலே, ஸடாக்யமான மயில்களானவை, இவ்வூரிற்சோலை கொண்டல்மீதணவுஞ்சோலை (திருமலை-14) யாகையாலே ஆலித்தாடா நிற்கும்; இவ்வூரில் வர்த்திக்குமவர் களுக்கு ஸாரஸ்யமும் செருக்குமேயாயிருக்குமித்தனை. உராவஸ்துனானபோது நித்யமுக்தரும் தன்னை உத்பவித்து, “ஹாவுஹாவுஹாவு” (தை.ப்.ருகு, 10-3) என்று களிப்பார்கள். அவதீர்ணானபோது “உயந்தி கேசித் - ந்ருத்யந்தி கேசித்” (ரா.ஸு.61-14)

என்று முதலிகள் ஆடுவதுபாடுவதாவார்கள். அர்ச்சாருபியாகக் கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளப் பூக்கவாறே, வண்டுகளும் மயில்களும் பாடுவதாடுவதாகாநிற்கும். ராஜா வெள்ளைச் சட்டையிட்டால் அடியார் கறுப்புச் சட்டையிடு மித்தனையிறே.

[அரங்கத்தம்மான்] ஸம்ஸாரிகளுக்காகக் கோயிலிலே சாய்ந்தருளி, தன்னுடைய ஸ்வாமித்வத்தை உதறிப்படுத்தவனுடைய. அங்ஙனன்றிக்கே, “அம்மான்” என்று ஸௌலப்யகாஷ்டையால் வந்த மஹத்தையைச் சொல்லுகிறாராகவுமாம். [திருவயிற்றுதரபந்தம்] பண்டேதிருவயிறுதான், “சிற்றிடையும்” (திருவாய் 5-5-8) என்கிறபடியே வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்க வேண்டும்படியாய்த்திருப்பது. அதுக்குமேலையிறே * ஆபரணஸ் யாபரண(விக்ரமோர்வஸீயம் 2-3)மான திருவுதர பந்தம். பெற்ற வயிற்றுக்குப் பட்டங்கட்டினபடி. [என்னுள்ளத்துள் நின்றுலாகின்றதே] அந்தத் திருப்பீதாம்புரத்திலும் செல்லவொட்டாதே திருநாபீகமலத்தினின்றும் வரவீர்த்து, இதுக்காஸ்ரயமான திருவயிற்றிலும் போகவொட்டாதேதான் மேல்விழுந்து ரக்ஷித்துத் தன்னேற்றமடையத் தோற்றும்படி, மத்தகஜம் போலே செருக்காலே பிசகிநின்று உலாவா நின்றது. “விஸ்வஸ்யாயதநம் மஹத்” (தை.நா.11) என்றும், “நெஞ்சநாடு” (திருவாய் 8-6-4) என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே என்னுடைய பெரிய ஹ்ருத்யத்திலே நின்று அழகுசெண்டேரு நின்றது.(4)

பாரமாய பழவினை பற்றறுத்து என்னைத்தன்
வாரமாக்கிவைத்தான் வைத்ததன்றி யென்னுள்புகுந்தான்
கோரமாதவம் செய்தனன் கொலறியேனரங்கத்தம்மான்-
ஆரமார்பதன்றோ அடியேனை யாட்கொண்டதே.(5) திரு

அவ: ஐந்தாம்பாட்டு. எனக்குப் பற்றாசான
பெரியபிராட்டியாருடனே * திருவாரமார்பானது
என்னை ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைக்
கொண்டதென்கிறார். மூன்றும்பாட்டிலே திருநாபீ,
கமலம் பூரஹ்மாவை தூரித்துக் கொண்டிருக்கிற
தன்மதிப்பையும் அழகையுங் காட்டி, தம்முடைய
திருவுள்ளத்தைத் திருப்பீதாம்பூரத்தினின்றும்
தன்பக்கலிலே இழுத்துக்கொள்ள, அங்கே அது
சுழியாறுபட்டபடியிதே சொல்லிற்று; கீழிற்பாட்டில்
இத்தைக் கண்ட திருவயிருனது ஸகல சேதநா
சேதநங்களையும் தானே தூரித்துக் கொண்டிருக்கிற
மதிப்பையும், யஸோதைப்பிராட்டி கட்டக் கட்டுண்ட
தமும்பைக்காட்டி, தன்னுடைய ஸௌலப்யத்தையும்
சிறிற்றிடையான அழகையுங்காட்டி, அத்திருநாபீ,
கமலத்தினின்றும் திருவுள்ளத்தைத் தன்பக்கலிலே
பிசிக்க, அங்குப்போக ஒட்டாதே அப்படிக்குப்
பட்டங்கட்டியிருக்கிறுப்போலே இருக்கிற திருவதூர
பந்தநம் மேலிட்டுநின்று ஸ்வைரஸஞ்சாரம்
பண்ணுகிறபடியையிதே சொல்லிற்று.

அந்தத் திருவயிற்றுக்கு ஒருகாலவிசேஷத்திலே
காதூசித்கமாக ஸகலாண்டங்களையும் வைத்தத்
தாலுண்டான மதிப்பும், ஒருகால் யஸோதைப்பிராட்டி
கட்ட அத்தால்வந்த ஸௌலப்யமும்மிறையிருப்பது.

அப்படியன்றே திருமார்பு; “ஸ்ரீவத்ஸஸம்ஸ்தாந
த₄ரமநந்தே ச ஸமாஸ்ரிதம் -ப்ரத₄நம்” (வி.பு.1-22-
69) என்றும், “ஆத்மாநமஸ்ய ஜக₃தோ நிர்லேபம
கு₃ணாமலம் : பி₃ப₄ர்த்தி கௌஸ்துப₄மணி ஸ்வரூபம்
ப₄க₃வாந் ஹரி: || (வி.பு.1-22-68) என்றும்
சொல்லுகிறபடியே ஸர்வகாலமும் சேதநாசேதநங்களை
ஸ்ரீவத்ஸகௌஸ்துப₄ முக₂த்தாலே த₄ரித்துக்
கொண்டிருக்கிற பெரியமதிப்பையும், அவனுடைய
ஸ்வரூபாதிகளுக்கு நிரூபகபூ₄தையாய், நீர்மைக்
கெல்லை நிலமாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியாருக்குக்
கோயிற்கட்டணமாயிருக்கிற ஏற்றத்தையும்,
உப₄யவிபூ₄திநாத₂னென்றிட்ட தனிமாலையை த₄ரித்துக்
கொண்டிருக்கிற ஆகாரத்தையுமுடைத்தாய்,
“அக்குவடமுடுத் தாமைத்தாலி பூண்ட வநந்த
சயனன்” (பெரியாழ். திரு 1-8-2) என்கிறபடியே
யஸோதை₃ப்பிராட்டி பூட்டின ஆப₄ரணங்களையும்
உடைத்தாயிறேயிருப்பது.

ஆகையாலே அந்தத் திருமார்பானது
“திருவயிற்றிற்காட்டில் தனக்குண்டான ஆதி₄க்யத்
தையும் ஸௌலப்ய₄த்தையும் திருவாரமுள்ளிட்ட
ஆப₄ரணச்சேர்த்தியால் வந்தவழகையுமுடையோம்
நாமன்றோ? ஆனபின்பு பேர்கலமான நமக்குச்
சிறிற்றிடையானதான் நிகரோ?” என்று தன்னிறுமாப்
பைக்காட்டி, அத்திருவுத₃ரப₃ந்த₄நத்தினின்றும்
தன்பக்கலிலே இசித்துக் கொள்ள, தம்முடைய
நெஞ்சளவன்றிக்கே கரணியான தம்மையும் ஸ்வரூப
ஜ்ஞாநாதிகளைப் பிறப்பித்து அடிமைகொண்ட

படியைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா: [பாரமாய பழவினைபற்றறுத் தென்னைத் தன்வாரமாக்கி வைத்தான்] கீழ்ப்பாட்டிலே ராக்யாதி, தே, ஷங்களுக்கு அந்தர்பூதமான *மநோரஜநீசரனைப் பெரியபெருமாள் கொடுத்த *விவேகஸரஜாலத்தாலே (ஸாத்வத ஸம்ஹிதை-12-31) ஸமிப்பித்தபடியிதே சொல்லிற்று; அதிலே ஹரபேகையோடே அதுக்கு உத்தரமாயிருக்கிறது இப்பாட்டு.

அவர் தந்த விவேகஸரஜால (ஸாத்வத ஸம்ஹிதை 12-31) த்தாலே மநோரஜநீசரனை வென்றோமென்றீர், அந்த விவேகஜ்ஞாநமாகிறது "ஸத்த்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்" (கீ.தை. 14-17) என்கிறபடியே ஸத்த்வாபி, வருத்தியாலே உண்டாம தன்றோ; அந்த ஸத்த்வந்தான் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் தலைசாய்ந்தால் பிறக்குமதிதே; அந்த ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் தான் "கர்மவஸ்யா குண ஹ்யேதே" (பி.பு. 2-13-70) என்கிறபடியே கர்மவஸ்யங்களா மன்றோ இருப்பது; அப்படியிருக்கிற கர்மங்கள் தான், "தூர்மேண பாபமபநுத்யதி" (தை.நா. 50) என்கிற படியே நிவ்ருத்திகர்மாநுஷ்டாநத்தாலே போக்குமவை மன்றோ; அந்தக் கர்மாநுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யமான ஸூத்ரமே பிடித்தில்லாத உமக்கு அந்த துஷ்கர்மங்கள் போனபடி யென்னென்ன; அநுஷ்டேயமான ஸாத்யகர்மங்களாலே போக்கிலன்றோ யோக்யதையே பிடித்தின்றியிலே யொழிவது, "க்ருஷ்ணம் தூர்மம் ஸநாதநம்" (புர.ஆர. 87-26)

“ராமோ விக்ரஹவாந் த₄ர்மஃ” (ரா.ஆ.37-13)
 “அறஞ்சுவராகிநின்றவரங்கனார்” (திருமாலை-6)
 என்கிறபடியே ஸித்த₄ஸ்வரூபனான அவன்றானே
 கைத்தொடனாய்ப் போக்கினுனென்கிறார்.

[பாரமாய] “வானக்கோனைக் கவிசொல்ல
 வல்லேன்” (திருவாய் 4-5-9) என்கிறபடியே
 *மலக்குநாவுடைய (திருவாய்.6-4-9) நம்மாழ்வாரும்
 வகைசொல்லமாட்டதே “தொன்மாவல் வினைத்
 தொடர்” (திருவாய் 3-2-2) என்று திரளச்சொன்னாப்
 போலே இவரும் ‘பாரமாய’ என்கிறார். கர்மத்தினுடைய
 கனத்தினுலே அல்பஸக்திகனான தான் ஸம்பாதித்த
 தாயிருக்கச்செய்தேயும், வகைசொல்லப் போகாத
 படியாயிறே இருப்பது. ஸர்வஸக்தியான அவன்
 போக்கும்போதும் வகையில் போக்கப்போகாது.
 தொகையில் போக்குமித்தனை. வகையாவன - தான்
 சதுர்வித₄ தே₃ஹப்ரவேஸத்துக்கு ஹேதுவாயிருப்
 பனவும், பரிக்ரஹ தே₃ஹத்திலே பிறக்கிற ருசிக்கு
 அடியாயிருப்பனவும், விஷயப்ராவண்யத்துக்கு
 அடியாயிருப்பனவும், தே₃வதாந்தரங்களுக்கு
 உ-த்₃தே₃ஸ்யமென்றிருக்கும் பு-த்₃தி-க்கடியாயிருப்
 பனவும், ஈஸ்வரனைப்பற்றி நிற்க ப்ரயோஜநாந்தரங்
 களைக் கொண்டு அகலுகைக்கு ஹேதுவாயிருப்
 பனவுமாக ஒருசமையாயிறே யிருப்பது.

அதுக்குமேலே, விஹிதாநநுஷ்ட₂ாநத்தாலும்
 நிஷித்₄ாசரணத்தாலும் பாபகர்மாக்களோட்பை
 ஸஹவாஸத்தாலுமாக த்ரிவித₄மாய், அவைதான்
 மாநஸ-வாசிக-காயிகரூபேண த்ரிவித₄மாயிறே

யிருப்பது. “யத்₃ப்₃ரஹ்மகல்பநியுதா நுப₄வேஃப்ய
நாஸ்யம் தத்கில்பி₃ஷம் ஸ்ருஜதி ஜந்தூரிஹ
க்ஷணார்த்₃தே₄” (வை.ஸ்த.60) என்கிறபடியே
ப₂லாநந்த்யத்தை “பாரமாய” என்கிறதாகவுமாம்.
ஸம்ஹரிப்பதும் நரகத்திலேயாய், ஸ்ருஷ்டிப்பதும்
நரகத்திலேயாயிருக்கை. இப்படி ப₄ரமாகைக்கு
ஹேதுசொல்லுகிறதுமேல்; [பழவினை] காலமோ
அநாதி₃; ஆத்மவஸ்துவோ நித்யம்; அசித்ஸம்ஸர்க்-
கமும் அன்றே தொடங்கி அநுவர்த்திக்கிறவையிறே.
இக்காலமெல்லாம் கூடக்கூடுபூரித்ததாயிருக்குமிறே.
“ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” (கீ.தை.18-
66) என்றவன்றானே தள்ளவேண்டும்படியிருக்கை.

[பற்றறுத்து] விரகரானவர்கள் அடியறுத்து
நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாப்போலே ஸவாஸநமாகப்
போக்கி. நித்யஸூரிகளுக்குப் பாபஸங்கையுண்டா
கிலும் இவர்க்கு இல்லாதபடி பண்ணி. அஜ்ஞாநமும்,
தத்க்ருதமான கர்மமும், அதடியான தே₃ஹ
ஸம்பந்த₄முமென்று முன்றாய், இவற்றை வாஸநாருசி
யோடே போக்கி. அதாவது அஜ்ஞாநமும் அஜ்ஞாந
வாஸநையும் அஜ்ஞாநருசியும், கர்மமும் கர்ம
வாஸநையும் கர்மருசியும், தே₃ஹமும், தே₃ஹ
வாஸநையும் தே₃ஹருசியுமறுத்து. க்ரமத்திலே
ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஸாத்ய கர்மமாகிலிறே அடைவே
போக்குவது; ஸித்த₄ரூபனாகையாலே வாஸநை
யோடே கடுகப்போக்கினான்.

அநாதி₃காலார்ஜிதமான கர்மங்களை ஸவாஸந
மாகப் போக விட்டவளவேயோ? [என்னைத்

தன்வாரமாக்கி வைத்தான்] “ஈஸ்வரோஹமஹம்
பே₄கீ₃” (கீ₃தை 16-14) என்றிருக்கிற நான், “தான்”
என்றால் பக்ஷபதிக்கும்படி பண்ணினான். (என்னை)
“அஹமஸ்மயபராத₄நாமாலய₃” (அஹிர்.புத்₃.37-
30) என்றும் “பாவமே செய்து பாவியானேன்”
(பெரிய திரு 1-9-9) என்றும் சொல்லுகிறபடியே
அபராத₄மே நிரூபகமாம்படி இருக்கிற என்னை.
இப்பாபத்துக்குப் போக்கடியறியாத என்னை.
பாபம்படும் ஆகரமென்றுமாம். “அக₄மஹோத₃தி₄”
(?) இப்படி நோவுபட்டோமென்கிற அநுதாபமு
மின்றிக்கேயிருக்கிற என்னை.

[தன்வாரமாக்கி வைத்தான்] என்பாபம்
தனக்குக்கூறாக என்பேரிலே அவனுக்கிருப்பென்று
தன்பேரில் எனக்கிருப்பாக்கினபடி; அன்றியிலே,
விஷயாந்தரங்களை விட்டுத் தன்னைக் கூறாகப்பற்றும்படி
பண்ணினான். [வைத்தான்] தம்முடைய நினைவன்றி
யிலே அத்தலையாலே வந்ததென்று தோற்றவைத்தா
னென்கிறார். “மாறுசெய்த வாளரக்கன் நாளுலப்ப-
இறந்தகுற்ற மெண்ணவல்லனே” (திருச்சந்த-116).
ராவணனை ஸபரிகரமாகக்கொன்று வெற்றிகொண்ட
பின்னை, என்னைத் தம்மோடே ஒருபேராக
கூட்டுகையாலே யமாதி₃களால் நினைக்கவொண்ணா
படியானேன். (வைத்தான்) இச்சந்தாநச்சாபம்
வைத்தான்.

[வைத்ததன்றி யென்னுள் புகுந்தான்]
என்னுடைய து₃ஷ்கர்மங்களை ஸவாஸநமாகப் போக்கி
தானறிந்த மதிநல(திருவாய்1-1-1)த்துக்குத் தன்னையே

விஷயமாக்கி வைத்ததுக்குமேலே, நாம் அஸந்நிஹிதராவுதோமாகில் முன்புத்தை ருசிவாஸநைகள் மேலிட்டு, பழையபடியே துஷ்கர்மங்களைப்பண்ணி நானகலக்கூடுமென்று பார்த்து, அவைமேலிடாதபடி என்னெஞ்சிற் புகுந்து, தன்னுடைய வாஸநாபுலத்தாலே அவை தேய்ந்தறும்படி பண்ணியிருந்தான். [என்னுள் புகுந்தான்] “அடியேனுள்ளானுடலுள்ளான்” (திருவாய். 8-8-2) என்றும், “பேரேனென் றென்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்” (திருவாய். 10-8-2) என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே - எத்தனையேனு மளவுடையவர்களாவிற் செய்யுமத்தை என் நிகர்ஷம்பாராதே வஸிஷ்டன் சண்டாளக்ருஹத்- திலே புகுமாப்போலே புகுந்தான். [என்னுள் புகுந்தான்] “அநப்நநந்யஃ” (முண்ட, 3-1-1) என்கிறபடியே இத்தோடொட்டற்றிருக்கும் அவனுக்கு இத்தாலல்லது செல்லுகிறதில்லை என்கிறது.

[கோரமாதவஞ் செய்தனன்கொல்] முன்பே கனத்திருந்தது; இப்பேறு ஸித்திக்கும்போது “தபஸா விந்த்யதே மஹத்” (புர.வந. 89-19) என்கிறபடியே நெடுங்காலம் அதிகேகாரமான பெரிய தபஸ்ஸுக் களைப் பண்ணினேனோ? “மஹதாதபஸாராம! மஹதா ராபி கர்மண” (ரா. ஆ. 66-3) “தே தம் ஸோம ரிவேவாத்யந்தம்” (ரா. ஆ. 1-11) என்னுமவனைப் பெறும்போது அதிகேகாரமான தபஸ்ஸைப் பண்ணவேணுமிறே. (அறியேன்) அறிகிறிலேன். நானறியவொன்றுமில்லை. இப்படி ஸங்கிப்பாடுனன்

னென்னில்; பெற்றபேறு அப்படிப்பட்டார்க்குக் கிடைக்குமதாகையாலே, அவன்றான் நதீதீரத்திலே கிடந்து தபஸ்ஸைப்பண்ணினானே அறிகிறிலேன். கேடாரமான யுத்தத்திலே தம்மையழியமாறின பெரியவுடையாரைப் போலேயிருக்கை. “எந்நன்றி செய்தேனா என்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே” (திருவாய். 10-6-8) என்று தம்பக்கல் ஒருநன்மைகாணுமையாலே ஸம்ஸயிக்கிறார். “நிர்ஹேதுகமாக இப்படி உபகரிப்பதே!” என்றிறே இவர்வித்தாராகிறது. இத்தால் – நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தானென்றபடி. தம்மையும் தம்முடைமையையும் நமக்காக்கினவர்க்கு நம்மையும் நம்முடைமையையும் அவர்காக்கின முறை முதுகு தேய்த்தோமித்தனையன்றோ என்று, எல்லாஞ்செய்தும் தான் ஒன்றுஞ்செய்திலனாயிறே அவனிருப்பது; ‘அடியார்க் கென்செய்வென்றே இருத்தி நீ’ (பெரிய திருவ-53) என்னக்கடவதிறே.

“அறியேன்” என்றவர்தாமே ஸர்வதூ இக்கனத்தபேற்றுக்கு ஒரு ஹேதுவுண்டாக வேணுமென்று விசாரித்து, அறிந்தேனென்கிறார் மேல்; [அரங்கத்தம்மான் திருவாரமார்பதன்றோ வடியேனை யாட்கொண்டதே] இவருடைய கேடாரமாதவம் இருக்கிறபடி. [அரங்கத்தம்மான்] இவருடைய விரோதியைப் போக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக வாய்த்து இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. இவருடைய பேறு தன்னதாம்படி தாம்பண்ணுகைக்குண்டான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. இப்பேற்றுக்கு

ஆற்றங்கரையைப் பற்றிக்கிடந்து தபஸ்ஸு-
பண்ணினானும் அவனாயிருந்தது; இல்லையாகில்
எனக்கு இக்கனவியபேற்றுக்கு வேறு உபாயம்
உண்டாகமாட்டாதே.

[திருவாரமார்பதன்றோ] பெரியபிராட்டியாரை
யும் ஆரத்தையுமுடைத்தான திருமார்பன்றோ.
பெரியபெருமாள் தாமன்றோ. “ஹிரண்யவர்ணம்”
(ஸ்ரீஸூக்தம்-1) “ஹிரண்யப்ராகாராம்” (ஸ்ரீஸூக்தம்-4)
என்கிற பெரியபிராட்டியாருக்குக் கோயிற்கட்டண
மாய், அதுக்கு ஹிரண்யமயமான திருமதிள்போலே
இருக்கிற திருவாரத்தை உடைத்தாயிறே
திருமார்பிருப்பது, அந்தத் திருமார்பன்றோ. இத்தால்
தமக்குப்பற்றுசாகத் தாய்நிழலிலே ஒதுங்குகிறார்.
இவனைக்குறித்து, “தேந மைத்ரீ புவது” (ரா.ஸு.21-
20) என்றும், அவனைக்குறித்து “நகஸ்சிந்நாபராத்யதி”
(ரா.யு.116-44) என்றும் சிறையிலேயிருந்தே
சேரவிடப் பார்க்குமவள் மார்பிலேயிருந்தால்
சேரவிடச்சொல்ல வேணுமோ. அழகியமார்பிலாரம்.
ஆரத்துக்கு அழகு கொடுக்கவற்றாயிருக்கை. ஆரம்
அழகை மறைக்கைக் குடலாயிருக்குமித்தனை.
“ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹா?” (ரா.கி.3-15)
என்னுமாப்போலே.

[அடியேன்] முன்பெல்லாம் கூலிச்சேவகரைப்
போலே அழகுக்குத் தோற்றவடிமை; இது
பிறந்துடைய வடிமை. முந்துற “தூதோ ராமஸ்ய”
(ரா.ஸு.36-2) என்றவன் பிராட்டி கடாசும்
பெற்றவாறே, “தூஸோ஽ஹம் கோஸலேந்த்யஸ்ய”

(ரா.ஸு.42-34) என்றானிறே. [அடியேனை] ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு முன்னே ஸேஷத்வம் ப்ரதம நிருபகமான என்னையன்றோ. [ஆட்கொண்டது] இழந்த ஸேஷத்வத்தைத் தந்தது.

முடிக்குரியவனை முடிசூட்டுமாப்போலே, என்னுடைய ஸ்வரூபவிரோதியையும், ஆஸ்ரயண விரோதியையும், உபாயவிரோதியையும், உபேய விரோதியையும், பேடாகவிரோதியையும் போக்கி, ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைக் கொண்டது; தன்னுடைய மேன்மையையும் அழகையுங்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹமாம்படிபண்ணி, பெரியபிராட்டி யாரையிடுவித்து, “நகஸ்சிந்நாபராத்யதி” (ரா.யு.116-44) என்னப்பண்ணி, பெரியபெருமானையிடுவித்து என்னுடைய விரோதி பாபங்களை ஸவாஸநமாகப் போக்குவித்து, அவர் தம்முடைய பேடாக்யதையை என்னெஞ்சிலே ப்ரகாஸிப்பித்துக்கொண்டு புகுரும்படிபண்ணி, என்னுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைக் கொண்டது அந்தத் திருமார்பன்றோ.

[அடியேனையாட் கொண்டது அந்தத் திருமார்பன்றோ] என்னப்போலே இருப்பார், வேறே சிலரைத் திருத்தி அடிமைகொள்ளுகைக்கு “பாயுநீரரங்கந்தன்னுள் பாம்பணைப்பள்ளிகொண்ட மாயனார் திருநன்மார்வும் மரகதவுருவுந்தோளும் தூயதாமரைக்கண்களுந்துவரிதழ்ப் பவளவாயும் ஆயசீர் முடியுந்தேசம்” (திருமாலை-20) என்று தாம் கிடக்கிற ஊருக்கு அலங்காரமான ஆற்றழகு

தொடங்கிக் காட்டவேண்டிற்று. எனக்கு
மார்பொன்றுமே யமைந்தது. அழகிலே அழுந்தின
என்னை அவன் குணங்கிடர் பிழைப்பித்ததென்கிறார்.
அழகிலேயழுந்தினாரை குணத்தைக்காட்டிப்
பிழைப்பிக்கலாம்; குணத்திலே அழுந்தினார்க்கு
குணமேவேணும். நீரிலேயழுந்தினார்க்கு நீரையிட்டுத்
தெளிவிக்கும் இத்தனையிறே.

இப்பாட்டில் அந்தர்யாமிப்யுராஹ்மணத்தில்
சொல்லுகிறபடியே ஸர்வவ்யாபிஸக்தியும்
இங்கேயுண்டென்கிறார். (5)

6. துண்டவெண்பிறையன் துயர்தீர்த்தவன் அஞ்சிறைய
வண்டுவாழ்பொழில் சூழரங்கநகர்மேயவப்பன்
அண்டரண்டபகிரண்டத் தொருமாநிலமெழுமால்
வரைமுற்றும்
உண்டகண்டங்கண்டரடியேனை யுய்யக்கொண்டதே.

அவ: ஆறும்பாட்டு. ஸர்வலோகத்தையுமழுது
செய்தருளின கண்டத்தினழகு என்னை யுண்டாக்கிற்
றென்கிறார். திருமார்பினழகு திருக்கழுத்தில்
பறிட்டதென்றுமாம். கீழ்ப்பாட்டில் - திருமார்பானது
ஹாராத்யாபரண ஸோபையையும் பெரியபிராட்டி
பாருக்குக் கோயில் கட்டணமாயிருக்கிற மேன்மை
யையுங்காட்டி, தம்மைத் திருவயிற்றினின்றும்
வரவீர்த்து எழுதிக் கொண்டிபடியிறே சொல்லிற்று;
இதில் - அந்தத் திருமார்புக்குமேலாய் "ரமயது ஸ மாம்
கண்ட: ஸ்ரீரங்க நேதுருதஞ்சிதக்ரமுக தருணக்ரீவா
கம்புப்ரலம்புமலிம்லுச: । ப்ரணயவிலகல்லக்ஷமீ

விஸ்வம்புரா கரகந்த்₃ளீகநகவலய க்ரீடா
 ஸங்க்ரந்தரேக₂ இவேல்லஸந்'' (ர.ஸ்த1-104)
 என்கிறபடியே கமுகுக்கன்றின் கழுத்துப்போலே
 பசுகுபசுகென்றிருப்பதாய், ரேக₂த்ரயாங்கிதமாய்,
 இரண்டருகும் நெருங்கி நடுவு பெருத்திருக்கை யாலும்,
 மொசுகுமொசுகென்றிருக்கிற நாதத்தை உடைத்தா
 யிருக்கையாலும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் போலேயிருக்கிற
 திருக்கழுத்தானது; இந்தத் திருமார்புக்குள்ளது,
 "அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பா" (திருவாய் 6-10-10)
 என்கிறபடியே பெரியபிராட்டியாருக்குக்
 கோயில்கட்டணமாயிருக்கிற ஆகாரமும்,
 திருவாரத்தாலே அலங்க்ருதமானவாகாரமுமே யன்றோ;
 இவளைப்போலே சங்குதங்குமுன்கைநங்கை
 (திருச்சந்த-57)யாயிருப்பார் அநேகம் நாய்ச்சிமார்
 ஸாபுரணமானதங்கள் கைகளாலே அணைக்கையாலே
 அவ்வாபுரணங்களழுத்த அவற்றாலே முத்₃ரிதரா
 யிருப்போமும் நாமல்லோமோ? ப்ரயளாபத்துவர
 ஸகலாண்ட₃ங்களையும் தத₃ந்தர்வர்த்திகளையும்
 ரக்ஷித்தோமும் நாமல்லோமோ? அதுகிடக்க
 அவள்தான் மார்பிலேயிருந்தணைப்பதும்
 நம்மையன்றோ? அதுவுங்கிடக்க பாண்ட₃வர்கள்
 தூதுவிடுகிறபோது கட்டிவிட்ட மடக்கோலே இன்றும்
 நம்பக்கலிலேயன்றோ கிடக்கிறது. அந்த
 ஹாரந்தனக்கும் த₄ரகம் நாமல்லோமோ என்றாப்
 போலே தன்னுடைய ஆபுரணஸோபையையும்
 யௌவனத்தையும் ஆபந்நிவாரகத்வத்தையுங்காட்டி
 என்னை ஸம்ஸாரமாகிற ப்ரளயத்தினின்றும் எடுத்து
 உஜ்ஜீவிப்பித்த தென்கிளர்.

வ்யா: [துண்டவெண்பிறையன்று யர்தீர்த்த-
வன்] கீழ்ப்பாட்டிலே என்னுடைய அஜ்ஞாநத்தாலே
என்னாலும் பிறராலும் பரிஹரிக்கவொண்ணாதபடி
அநாதிகாலார்ஜிதமாய் அவஸ்யமநுபோக்தவ்-
யமாய்(ப்ரஹ்மவைவர்த்தம்-ப்ரக்ருதி க₂ண்ட₃ம் 26-
70), பிடரியைப் பிடித்துக்கொடுநிற்கிற
துஷ்கர்மங்களை, பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரமாக,
“ததக்ஷணாதே₃வ நஸ்யதி” (க்ருஷ்ணாஷ்டகம்)
என்கிறபடியே பெரியபெருமாள் நஸிப்பித்தார்
என்றிறே சொல்லிற்று; இத்தைக்கேட்டவர்கள்,
*பாரமாயபழவினையடைய அவள் புருஷகாரமாகப்
போக்கினாரென்னுமிடம் ஆஸ்சர்யமாயிருந்ததீ! இது
உபபந்நமென்று நாங்களறியும்படி என்னென்ன;
என்னைப்போலே தன்னுடைய அஜ்ஞாநத்தாலே
ஈஸ்வராபி₄மாநியான ருத்₃ரனாவன், லோககு₃ருவு
மாய்த் தனக்குப் பிதாவுமான ப்ரஹ்மாவினுடைய
பரிஸஸை நகத்தாலே யறுத்து, இப்படித் தன்னாலும்
பிறராலும் பரிஹரிக்கவொண்ணாதபடியான துயரை
ஸம்பாதித்து, அது போகைக்காக க்ஷீராப்₃தி₄நாத₂ன்
பாடேறவர, அவ்விடத்தே தானும் பெரியபிராட்டி
யாருமாய்த்தோன்றி, “ஸ்ரீமாந் மயா பி₄க்ஷாம்
ப்ரயாசித:” (மாத்ஸ்ய புரா -182) என்கிறபடியே
.௧)பேக்ஷாநுகுணமாக அவள் புருஷகாரமாக
.௨)வனுடைய ப்ரஹ்மஹத்தையையால் வந்த துயரைத்
தீர்த்தாப்போலே, “ஸ க₂லு ப்ரஹ்மஹா ப₄வேத்” (?)
என்கிற என்னுடைய ப்ரஹ்மஹத்தையையையும்
போக்கினென்கிறார்.

இந்தச் சேதநன் மஹாபாதகாதிகாபங்களைப்

பண்ணி மஹாரௌரவாத்நரகங்களிலே யமபுடர்
கையிலேத்து விடுமளவும் அசித்தகல்பனாய்க்
கிடந்தநுபுவித்து, அவர்கள் விட்டடித்தவாறே, முற்பட
“ஸ்த₂ாவரக்ரிமயோஸப்₃ஜாஸ்ச பக்ஷிணஸ்ச
ஸரீஸ்ருபா?” (வி.பு.2-6-33) என்கிறபடியே—
{முற்பட}ஸ்த₂ாவராத்நரகங்களிலே பிறந்து,
“மாநுஷ்யம் ப்ராப்ய லோகேஸம்மிந் ந மூகோ
புதி₄ரோஸபி வா : நாபக்ராமதி ஸம்ஸாராத் ஸ க₂லு
ப்₃ரஹ்மஹா ப₄வேத்” (?) என்கிறபடியே மநுஷ்ய
ஜந்மத்திலே பிறக்கவும்பெற்று, ஸ்ரோத்ராதி₃
கரணங்களும் விதே₄யமாகப் பெற்றுவைத்து,
இவற்றைக் கொண்டு ஈஸ்வரனைப்பற்றித்
திருநாமஸங்கீர்த்தநமுகத்தாலே இந்த ஸம்ஸாரத்தைக்
கடவானாகில் அவனை “ப்₃ரஹ்மஹா” என்றதினே.
புழுநெருடுகிறவனுக்கும் ப்₃ரஹ்மணஸரீரத்தை
வதி₄க்கிறவனுக்கும் ஹிம்ஸை ஒத்திருக்கச்செய்தே
ப்₃ரஹ்மணவத₄ம் ப்₃ரஹ்மஹத்தையென்கிறது,
அவனுடைய ஜந்மவ்ருத்த ஜ்ஞாநங்களால் வந்த
கௌரவத்தைப் பற்றவினே. அப்படியே,
“யஸ்யாத்மா ஸரீரம்” (ப்₃ருஹ.5-7-22) என்கிற
படியே ப₄க₃வச்ச₂ரீபூதமான ஆத்மாவை அபஹரித்து
நாராயணத்வத்தை ஒருவாய்ப்போக்குகிறவனை
ப்₃ரஹ்மஹாவென்னத் தட்டில்லையினே.

[துண்டவெண்பிறையன் துயர்தீர்த்தவன்]
“சலங்கலந்த செஞ்சடைக்கறுத்தகண்டன்—வாசநீர்
கொடுத்தவன்” (திருச்சந்த-113) என்கிறபடியே
தீர்த்த₂ஸேவையாலும் தன் தபஸ்ஸாலும் தன்ஸக்தி

மத்தையாலும் போக்கவொண்ணாத வலியதுயரை,
 பிராட்டி புருஷகாரமாகத் தன்மார்பில் வாசநீராலே
 போக்கினது, தம்முடைய துயரைப் போக்கினதுக்கு
 நித்யர்ஸநமாயிருக்கையாலே அவனை உத்யாஹரண
 மாக்குகிறார். தாழைமடலைச்சூடி வருவாரைப் போலே
 ஒருகலாமாத்ரமான வெளுத்த சந்த்ரனை ஜடையிலே
 ஈடையான ருத்ரனுடைய பாபத்தைப்போக்கின
 வன். கலாமாத்ரமான சந்த்ரனை ஜடையிலே
 பூடிவந்தானென்கையாலே இப்படி ஆபந்நனாய்
 வருகிறவிடத்திலும் அலங்காரத்தோடே த்ருப்தனாய்
 வந்தானென்கை. வெண்மையாலே சிவந்த
 டுடைக்குப்பரபாகமாயிருக்கிறபடி. சுமையரா
 யிருப்பார் சும்மாட்டுக்குள்ளே தாழைமடல்
 சொருகுமாப்போலே, ஸாதகனாயிருக்கச்செய்தே
 னாகப்ரதாநனாய் அபிமாநித்திருக்குமாய்த்து.
 ஆனாலும் ஆபத்துவந்தால் அவனல்லது
 புகலில்லையிறே. இத்தால் ஒருதேவதையை
 ஆபரணமாக உடையனாகையால் வந்த மதிப்பும்,
 போகப்ரதாநனென்னுமிடமும், முமுகூவல்ல
 னென்னுமிடமும் சொல்லுகிறது.

[வெண்பிறையன்துயர்] தனக்குத்தக்க
 ஸாதமிறே. லோகத்துக்கு ஸங்கரனாயிருக்கிறவனுக்கு
 வந்த துக்கமிறே. இவன் தன்னுடைய கர்வத்தாலே
 ப்ரஹ்மஸிரைக்குந்தநம் பண்ணினவநந்தரம் இவன்
 ப்ரதவம் குலைந்தாலும் தான் பிதாவானபடியாலே
 இவனை அழியாதே செருக்குவாட்டுகைக்காக, “கபாலீ
 ஸாம் பவீஷ்யஸி” (மாத்ஸ்ய. புரா.182) என்று

பூரஹ்மா ஸபிக்க, இவன்கையிலே, “முடையடர்த்த சிரமேந்தி மூவுலகும் பலிதிரிவோன்” (பெரிய திரு 6-9-1) என்கிறபடியே— கபாலத்தைக்கொண்டு பூலிபூக்கான ஜயந்தனைப் போலே, “தீர்ந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய” (ரா.ஸு.38-33) பண்ணிக்கொண்டு, திருப்பாற்கட லிலே சென்றவளவிலே, “இடர்கெடுத்த திருவாளன்” (பெரிய.திரு. 6-9-1) என்கிறபடியே — பிராட்டியும் தானுமாய்வந்து துயரைத் தீர்த்தானிறே. “ஸ பித்ரா ச பரித்யக்தஃ ஸுரைஸ் ச ஸமஹர்ஷிபிஃ | தீர்ந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஸரணம் க்ருதஃ ||” (ரா.ஸு.38-33) ஸஃ – பெருமாள் திருவுள்ளத்திலே தீரக்கழிய அபராதத்தைப்பண்ண, அவர் குபிதராய் பூரஹ்மாஸ்த்ரத்தைவிட, அது பின்தொடர்ந்து கொடுத்திரிய, “ஆவாரார் துணை” (திருவாய்.5-1-9) என்கிறபடியே ரக்ஷகாபேகையுடைய காகமானது; பித்ரா ச பரித்யக்தஃ – பெற்றவர்களுக்கு பூரமன்றோ ரக்ஷிக்கை என்றுபார்த்து, இந்த்ரன்பாடே சென்றான்; “இந்த்ரோ மஹேந்த்ரஸ் ஸுரநாயகோ வா த்ராதும் ந ஸக்தா யுதி ராமவத்யம்” (ரா.ஸு.51-45) என்கிறபடியே எட்டுக்கதிரும் விட்டெடிகிற பெரிய மதிப்புந்தானுமானாலும் ராமவத்யனை ரக்ஷிக்கை அரிதாகையாலே “பூதாநாம் யோ஽வ்யயஃ பிதா” (பூர.விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமாத்யாயம்) என்கிறபடியே நிருபாதி, ரான தாய்க்கும் தமப்பனுக்குமாகாதே, ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தான அவரளவிலே ப்ராதிசூல்யம் பண்ண அவர்க்கு வத்யனானவனன்றோ; இவன் இங்கு புகுருகையாவதென்? “ஸேந்த்ராய” – (பூரதம் எனினிலோவென்று பூயப்பட்டுப் புத்ரமித்

களத்ரங்களோடேகூட எல்லாருங்காண நாற்சந்தியிலே குடநீர் வழித்து விட்டான். ஸுரைஸ் - மாதா பிதாக்கள் கைவிட்டவளவிலும் இவர்களுக்கு உபாத்யார்த்தமாக பூந்துவர்க்குமான தேவதைகள் கொடுபோய்ச் சீராட்டக்கண்டு போருமே; அந்த வாஸநையாலே அவர்கள் பாடே சென்றான்; “கஸ்ய பிப்யதி தேவாஸ்ச ஜாதரோஷஸ்ய ஸம்யுகே” (ரா.பா.1-4) என்கிறபடியே அபராதம் அதுவாகையாலும் பெருமாளுக்கு அஞ்சுகையாலும் மாதாபிதாக்கள் நேராகக் கைவிட்டார்களென்றறிகையாலும் அவர்களும் தள்ளிக் கதவடைத்தார்கள். ஸமஹர்ஷிபி - இந்திரன் கைவிட்ட தரிசங்குவையுமகப்படத் தங்கள் தபஸ்ஸை யழியமாறி ரக்ஷித்து, ஆந்ருஸம்ஸ்ய ப்ரதாநராயிருக்கும் ருஷிகள் பாடே சென்றான்; அவர்களும் வத்யஹிம்ஸையிலே பண்ணுவதோ ராந்ருஸம்ஸ்ய முண்டோவென்று கைவிட்டார்கள். த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய - தமப்பனுக்குச் செல்லும் தேவமாகையாலே ஆரேனுமொருத்தர் ஒருகாலா லிலும் புத்திபேதம் பிறந்து பரிக்ரஹிக்கக் கூடுமோவென்று த்ரைலோக்யத்திலும் தச்சன் கூட்டின வாசல்கள்தோறும் ஒருகால் புக்காப்போலே ழன்பதின்கால் புகுந்து திரிந்தான்; அங்கு ரக்ஷகராவாரைப் பெற்றிலன். தமேவ ஸரணம் கத - கோபித்தாரேயாகிலும் நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸுடற்றெருடக்குண்டாகையாலே அவர்கள் முகத்திற் காட்டில் அம்புவிட்டவர் முகமே குளிர்ந்திருக்கையாலும், “ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய - ஏதத்வ்ரதம் மம” (ரா.யு.18-33) என்றருளிச்செய்து வைக்கை

யாலும் அந்தச் சீறின பெருமாளே யமையுமென்று அவரையே தனக்கு உபாயமாகப் பற்றினான். “ஸர்வபூதேப்யஃ” (ரா.யு.18-33) என்கிற விடத்திலே, “ஸர்வ”ஸப்₃த₃ம் அஸங்குசிதோக்தியா கையாலே-பிறரால்வரும் ப₄யத்தையும், தன்னால் வரும் ப₄யத்தையும், ரக்ஷகனானவென்னால் வரும் ப₄யத்தையும் போக்கி ரக்ஷிக்கக்கடவேனென்றபடி. இப்படி இக்காகம் பட்டதுபட்டு, த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய பண்ணித்திரிந்தானிறே. லோகத்துக்காக ஸம்ஹர்த்தாவாய்ப் பெரியமதிப்போடே கும்பீடு கொண்டு திரிந்து, தத₃ாத₃ர்ஸித பந்த₂ா(ப₄ார.ஸாந்தி 350-19)வாய்க் கொண்டு, தன் பு₃க்த₃யா ஒருவனை ஸம்ஹரிக்கப்புகுப் பட்டபாடினே இது. “தத்ர நாராயணஃ ஸ்ரீமாந் மயா பி₄க்ஷாம் ப்ரயாசிதஃ விஷ்ணுப்ரஸாத₃ாத் ஸம்ஸரோணி! கபாலம் தத்ஸஹஸ்ரத₄ா ஸ்பு₂டிதம் ப₄ஹுத₄ா யாதம் ஸ்வப்நலப்₃த₃த₄நம் யத₂ா” (மாத்ஸ்ய.புரா.182) என்று- து₃ர்மாநியானவன் தானே தன்னபி₄மதி விஷயத்தைப் பார்த்துச் சொல்லும்படியினே அவனுடைய துயரைப் போக்கினபடி. தத்ர - அந்தப் பரமபத₃த்திலே. நாராயணஃ - அப₄ராதம் பாராமல் ரக்ஷிக்கக்கடியான ப₃ந்த₄விஸேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸ்ரீமாந் - அந்த ப₃ந்த₄விஸேஷம் கிடக்கச் செய்தேயும் “க்ஷிபாமி” (கீ₃தை.16-19) என்றால் பொறுப்பிக்குமவன். மயா பி₄க்ஷாம் ப்ரயாசிதஃ - நாட்டையடையக் கும்பீடு கொண்டு அபேக்ஷித ப₂லப்ரத₃னான நான் இரந்தேன். விஷ்ணுப்ரஸாத₃ாத் - அகவாயிலிருந்து என் அலமாப்பையடைய

அநுஸந்தி₄த்துக்கொண்டு போருகிறவனுடைய
ப்ரஸாத₃ மடியாக. ஸுஸ்ரோணி! – உன்னுடைய
ஸௌப₄ாக்₃யவிஸேஷமிதே. தத்-கபாலம் –
ஒருகாலும் நிரம்பாதே விடாதே கிடந்தது. ஸஹஸ்ரத₄ா
– காணவொண்ணாதபடியாய்த்துக்காண்! விரோதி₄
போக்குமிடத்தில் புகுந்து போய்த்தென்று
தெரியாதபடி வாஸனையோடே போக்குமிடத்துக்கு
நித்ய₃ஸநமிதே.

[துண்டவெண்பிறையன் துயர்தீர்த்தவன்]
“ருத்₃ரனுடைய க்ஷயத்தைப் போக்கினென்றுமாம்.
அவனுடைய துயரத்தைப் போக்கினுப்போலே
உன்னுடைய து₃ரிதத்தையும் போக்குமென்று கருத்து.

[அஞ்சிறையவித்யாதி₃] லோகத்தில் ப்ரத₄ாந
மானவர்கள் ப்ரஹ்மஹத்யையைப் பண்ணி அலைந்து
கொடுகிடக்கப் புக்கவாதே, “நாம் கடக்கநிற்க
வொண்ணாது” என்று, அவர்களுடைய ரக்ஷணார்த்த₂
மாக, கிட்டவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற உபகாரகன்.
அழகிய சிறகையுடைத்தான வண்டுவாழா நின்றுள்ள
லோலசூழ்ந்த பெரியகோயிலிலே கண்வளர்ந்
தருளுகிற பிதாவானவன். அந்த ருத்₃ரன் அலங்கல்
மார்பில் வாசநீர்(திருச்சந்த-113) பெற்றுக் களித்தாப்
போலேயாய்த்து, இந்த வண்டுகளும் அந்தச்
லோலயிலே மதுபாநம்பண்ணினத்தால் பிறந்த
நூர்ஷம் சிறகிலே தொடைகொள்ளலாம்படி களித்து
நாராழகிறபடி.

[வண்டுவாழ்பொழில்] வண்டுகள் அவன்பக்கல்

செல்லாதே திருச்சோலையின் பேயாக்யதையிலே
இளமணல் பாய்ந்து கால்வாங்கமாட்டாதே நிற்கும்.
அவ்வண்டுகளைப்போலே, தம்மையும் அநுபவிப்
பித்து விடாய்கெடுத்தானென்கிறார். அங்ஙனன்றிக்கே,
“உபாய்யாமேவ பக்ஷாயாமாகாஸே பக்ஷினாங்
கதி: । ததைவ ஜ்ஞாநகர்மப்யாம் ப்ராப்யதே
புருஷோத்தம:” (நாரஸிம்ஹ. புரா. 64-11) என்கிற
படியே, “வண்டுகளோவம்மின்” (திருவிரு-55)
முமுக்ஷுக்களான ஸாத்த்விகர், ஸம்யக் ஜ்ஞாந
ஸத்கர்மங்களாகிற மோக்ஷ பரிகரங்களைக்கொண்டு
வாழுகிறபடியைச் சொல்லிற்றுகவுமாம்.
பெரியபெருமானுக்கு ஆபரணமாய், ஊருக்கும்
ஆபரணமாயிருக்குஞ்சோலை, சோலைக்கு
ஆபரணமாயிருக்கும் வண்டுகள்; வண்டுகளுக்கு
ஆபரணமாயிருக்கும் அழகிய சிறகென்கை.

ருத்ராணவன் வந்தபேக்ஷிக்க அவனெருவனு-
க்கு உதவினபடியைச் சொல்லிற்று- கீழ்; அபேக்ஷா
நிரபேக்ஷமாக அநேகஜகத்தினுடைய ஆபத்தைப்
போக்கிற்றன்றோ திருக்கழுத்தென்கிறார் மேல்.
[அண்டரண்டம்] அண்டநாதர் வர்த்திகளான
சேதநரையுடைத்தான இந்த அண்டம். [பகிரண்டத்து]
புஹி: உண்டான அண்டங்கள். ஈத்ருஸங்களான
புறம்பிலுண்டான அண்டங்கள். [ஒருமாநிலம்]
ஈத்ருஸமான அண்டங்களை தரித்துக் கொண்டிருக்
கையாலே அத்விதீயமான மஹாப்ருதிவி
[எழுமால்வரை] இவ்வண்டங்களும் பூமியும்
பாதாளத்தில் விழாதபடி ஸங்குஸ்தாபநம்

பண்ணிஞாப்போலே இந்த பூமியை ஊடுருவிநிற்கிற குலபர்வதங்களேமும்.

[முற்றுமுண்டகண்டங்கண்டர்] இவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லுவானென்னென்னில்; தனித் தனியே சொல்லுகைதான் பேயாக்யமாயிருக்கையாலே. பெரியபெருமாள் திருக்கழுத்தைக் கண்டவாறே ஜகத்தையெடுத்துத் திருவயிற்றிலே வைத்தமை தோன்று நின்றதாய்த்து. [உண்டகண்டம்] விடுகாது தோடிட்டு வளர்ந்ததென்று தெரியுமாப்போலே. [முற்றுமுண்டகண்டம்] பஹிரண்ட்யாந்தர்வர்த்தி சேதநரும் பாதாளாதிகளும். [உண்டகண்டம்] பேஷபூதனுக்கு கைங்கர்யம் தாரகமாயிருக்குமாப் போலே, இவற்றினுடைய ரக்ஷணம் தனக்கு தாரகமாயிருக்கிறபடி. “அத்தா சராசரக்ரஹணாத்” (ப்ர.ஸ.௧.1-2-9) “யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச க்ஷத்ரஞ்ச உபேபுவத ஓதந” (கட.1-2-25) என்னக் கண்டவதினே. [அடியேனை உய்யக்கொண்டதே] ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தையும் பிறப்பித்து ஸம்ஸாரார்ண வத்தினின்றுமெடுத்து அக்கரையேற்றி “ஸந்தமேநம்” (தை.ஆந.6) என்னும்படி பண்ணிற்று இப்படிப்பட்ட திருக்கழுத்தன்றோ.

இப்பாட்டில் ஆபத்ஸகனான ஸர்வேஸ்வரன் ஈடிபும் இங்கே உண்டென்கிறார். (6)

7.கையினூர்சுரிசங்கனலாழியர் நீள்வரைபோல்
 மெய்யினூர் துளபவிரையார் கமழ்நீண்முடியெம்
 ஐயனூர் அணியரங்கனாரவினணைமிசை
 மேயமாயனூர்
 செய்யவாய் ஐயோ! என்னைச்சிந்தை
 கவர்ந்ததுவே.

அவ: ஏழாம்பாட்டில், திருவதாரத்தில்
 அகப்பட்டபடி சொல்லுகிறார். நீஞ்சப்புக்குத் தெப்ப-
 மிழந்தேனென்னுமாப்போலே. கீழ்ப்பாட்டில்-
 “முற்றுமுண்டகண்டங் கண்டரடியேனை உய்யக்
 கொண்டது” என்று திருக்கழுத்தானது தன்னுடைய
 ஆபத்ஸக்த்வாதிகளைக் காட்டித் தம்மையெழுதிக்
 கொண்டபடியையிறே சொல்லிற்று; இதுக்கு மேலான
 *திருப்பவளச்செவ்வாயானது (நாச்.திரு.7-1)
 “உலகமுண்டபெருவாயன்” (திருவாய் 6-10-1)
 என்கிறபடியே ஆபத்ஸக்த்வத்திலும் முற்பாடர்
 நாமல்லோமோ; ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்குறுப்பாக,
 “ஸர்வபூதேப்யோ தத்யாம்யேதத் வ்ரதம் மம”
 (ரா.யு.18-33) “மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்ய-
 ஜேயம் கதஞ்சந” (ரா.யு.18-3) “ஸர்வபாபேப்யோ
 மோக்ஷயிஷ்யாமி” (கீ.தா.18-66) என்றாப்போலே
 சொல்லுகிற * மெய்மைப்பெருவார்த்தை (நாச்.திரு.
 11-10)க்கெல்லாம் ப்ரதாநகாரணம் நாமல்லோமோ,
 ஓராபரணத்தால் இடுசிவப்பன்றிக்கே ஸ்வாபாவிக
 ஸௌந்தர்யமுடையோமும் நாமல்லோமோ,
 “கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூநாறுமோ திருப்பவளச்
 செவ்வாய்தான் தித்தித்திருக்குமோ” (நாச்.திரு.7-1)

என்று-தே₃ஸிகரைக் கேட்கும்படியான ஸௌக₃ந்த₄ய
ஸாரஸ்யமுள்ளிட்ட பே₄க்யதையை உடையோமும்
நாமல்லோமோ என்றூப்போலே, தன்னுடைய ஏற்றத்
தைக்காட்டி தம்முடைய திருவுள்ளத்தை அந்தக்
கழுத்தினின்றும் தன்பக்கலிலேவர இசித்துத் துவக்க,
“செவ்வாய்முறுவலோடு எனதுள்ளத்திருந்த,
அவ்வாயன்றியானறியேன்” (திருவாய் 8-7-7)
என்கிறபடியே- அந்தத் *திருப்பவளச்செவ்வாயிலே
தாம் அபஹ்ருதஹ்ருத₃யராயகப்பட்டபடியைச்
சொல்லுகிறார். ஆனால் “செய்யவாயையோ
என்னைச்சிந்தை கவர்ந்தது” என்னவமைந்திருக்க, கீழில்
விபேஷணங்களால் செய்கிறதென் என்பதென்னில்;
கீழ் அஞ்சாம்பாட்டில்-“பாரமாய பழவினை பற்றறுத்
தென்னைத் தன்வாரமாக்கி வைத்தான்” என்று - அநேக
ஜந்மார்ஜிதமான பாபராஸியை அடைய, இத்தலையில்
ஒரு ஹேதுவின்றிக்கே இருக்கச்செய்தே என்னுடைய
நிகர்ஷம் பாராதே ஸவாஸநமாகப் போக்கினொன்று
சொல்லி, அது கூடுமோ என்கிற அபேக்ஷையிலே,
ஈஸ்வராபி₄மாநியாய் து₃ர்மாநியான ரூத்ரனுடைய
துயரை அவன் தண்மைபாராதே போக்கினூப்போலே,
என்னுடைய நிகர்ஷம்பாராதே பாபங்களையும்
போக்கினொன்று ரூத்₃ரனை த்₃ருஷ்டாந்தமாகச்
சொன்னாராயிறே கீழ்ப்பாட்டில் நின்றது; இத்தைக்
கேட்டவர்கள் இது விஷமோத₃ாஹரணங்காணும்;
அந்த ரூத்₃ரனாகிறான் “தத₃ா த₃ர்ஸிதபந்த₂ாநௌ
ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரகௌ” (பு₄ர.ஸாந்தி. 350-19)
என்கிறபடியே-ஸம்ஹாரமாகிற தொழிலிலே
புருஷோத்தமனாலே நியுக்தனாகையாலே அதிகாரி

புருஷனுமாய் அவனுக்கு ப்ரஹ்மஸிரஃக்ருந்தநத் தாலே
வந்த ஆபத்துத்தானும் ப்ராமாதிகமாக ஒருகால்
பிறந்ததாகையாலே * தன்னலங்கல்மார்பில் வாசநீர்
மாத்ரத்தாலே போக்கலாம்; நீராகிறீர், “ஸ்ருதிஸ்
ஸ்ம்ருதிர்மமைவாஜ்ஞா” (விஷ்ணுதர்மம் 6-31)
என்கிறபடியே புகுவதாஜ்ஞாருபமான வேதவைதிக
மர்யாதையை அதிக்ரமித்தவருமாய், அதுக்குமேலே,
அக்ருத்யகரணக்ருத்யாகரணருபமான பாபங்களை
அநாதிகாலம் கூடுபூரித்தவருமாயன்றோ விருப்பது;
ஆனபின்பு உம்முடையபக்கல் ஒரு கைம்முதலின்
றிக்கே இருக்க உம்முடைய பாபங்களை அப்படிப்
போக்கப்போமோ, அதுகிடக்க அந்த ருத்ரன் தான்
தேவர்களுக்கு மேலாயிருக்கையாலே, ஆனமேலே
யிருந்தார் ஆனமேலேயிருந்தார்க்குச் சுண்ணாம்பிடு
மோபாதி அவன் கார்யம் செய்யக்கூடும்,
மநுஷ்யர்களுக்கும் கீழாயிருக்கிற உம்முடைய
பாபங்களைப்போக்கக்கூடுமோ?; அதுகிடக்க
“ப்ரஹ்மணஃ புத்ராய ஜ்யேஷ்டாய” (ஸாமவேதம்)
என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாவுக்கு ஜ்யேஷ்டபுத்ரான
படியாலே தனக்குப் பௌத்ரனென்றிட்டு அவன்
கார்யம்செய்யலாம், அப்படியிருப்பதொரு ப்ரந்த
விஸேஷம் உமக்கில்லையே; அதுவுங்கிடக்க அந்த
ருத்ரன்னுன் “மூவுலகும் பலிதிரிவோன்” (பெரியதிரு
6-9-1) என்கிறபடியே திருப்பாற்கடலிலே செல்ல
பின்பன்றோ அவனுடைய துயரைப் போக்கிற்று, நீரும்
அப்படி போனீரோவென்ன; அவற்றுக்கு அடைவே
உத்தரமாயிருக்கிறது.

வ்யா: [கையினார் சுரிசங்கனலாழியர்]
 “கரிமுனிந்த கைத்தலம்” (திருநெடு-25) என்றும்,
 “பரிகேடாபமா:” என்றும் வெறும்புறத்திலே
 விரோதிகளை நிரஸிக்கவற்றாயிருக்கச் செய்தே
 அசிந்த்யபாக்திகளான தி₃வ்யாயுத₄ங்களை த₄ரித்துக்
 கொண்டு, எப்போதுங் கைகழலாநேமியா(பெரிய.
 திருவ-87)னாயிருக்கிறது * நம்மேல்வினைகடிகைக்
 கன்றோ என்கிறார்.

ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்துக்குச் சுரி ஸ்வபாவமானாப்
 போலே திருவாழிக்கு ப்ரதிபக்ஷிகள்மேலே அழலுமிழ்
 கையும் ஸ்வபாவமிதே. வெறும்புறத்திலே
 படவடிக்கவல்ல கையிலே அழகு நிறைந்து
 சுரியையுடைத்தான பாஞ்சஜந்யம், ப்ரதிபக்ஷத்தின்
 மேலே நெருப்பை உமிழாநின்றுள்ள திருவாழி
 இவற்றையுடையராயிருக்கை. “ஸ கேடாஷோ
 தார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருத்யாநி வ்யதாரயத்”
 (கீதா.1-19) என்றும், “தீயவசுரர் நடலைப்பட
 முழங்கும்” (நாச்.திரு 8-2) என்றுஞ்சொல்லுகிற
 படியே விரோதிகளாக்கத்தைத் தன் த்வநியாலே
 தானே நிரஸிக்கவல்ல ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்,
 “கருதுமிடம் பொருது” (திருவாய் 10-6-8)
 என்கிறபடியே விரோதிகளாக்கத்தை, “கூறாய் நீறாய்
 நிலனாகி” (திருவாய் 6-10-2) என்கிறபடியே
 அழியச்செய்யுந் திருவாழியையும் த₄ரித்துக்கொண்டி
 ருக்கிறது என்னுடைய *அறுக்கலருப்(திருவாய் 3-2-
 3) பாபங்களைப் போக்குகைக்கன்றோ. பட்டர்
 திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கிறகாலத்திலே

ஒருவிஸேஷதி₃வஸத்தினன்று கோளரியாழ்வானைப் பார்த்துத் தெற்காழ்வார் சொன்னவார்த்தையை ஸ்மரிப்பது. திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்க அனந்தாழ்வான், பட்டரை, ஸ்ரீவைகுண்ட₂நாத₂ன் த்₃விபு₄ஜனோ சதுர்ப்₃பு₄ஜனோ வென்றுகேட்க; இருபடியாயிருக்கவுமடுக்குமென்ன; இரண்டிலும் அழகியதேதென்ன; த்₃விபு₄ஜனாகில் பெரியபெரு-மாளைப்போலேயிருக்கிறது; சதுர்பு₄ஜனாகில் பெருமாளைப்போலே யிருக்கிறதென்றார். (கையினார் சுரிசங்கனலாழியர்) நம்மைப் போலன்றிக்கே தெளியக்கண்டவர்கள் பெரியபெருமாளையும் சதுர்பு₄ஜராயிறே அநுப₄விப்பது.

[நீள்வரைபோல் மெய்யினார்] தி₃வ்யாயுத₄ங்கள் தானும் மிகையென்னும்படி மேருமந்த₂ரமாத்ரமான என்னுடைய பாபராஸிகளை மலையையிட்டு மலையை நெரித்தாப்போலே நெரிக்கவற்றான பெரியமலை போலே திண்ணிதான வடிவையுடையவர். மலையைக் கடலை ஒப்பாகச் சொல்லுமித்தனை. நீட்சி-பே₄ாக்யதாப்ரகர்ஷம். “பச்சை மாமலைபோல்மேனி” (திருமலை-2); இந்தவடிவை அநுப₄விப்பார்க்கு ப்ரகாஸருபமாயாய்த்து இவர்களிருப்பது; அதுக்கு மேலே ஒப்பனையழகு.

[துளபவிரையார் கமழ்நீண்முடி] பெரியவர்கள் காரியஞ்செய்தவன் உம்முடைய காரியஞ்செய்யப் புகுகிறானோ வென்ன; வெறும் ப்₃ரஹ்மருத்₃ராதி₃களுக்கே ஸேஷியென்றன்றே அவன் முடிகவித் திருக்கிறது. “பிஸுநயந் கில மௌளிঃ”

(வரத₃ராஜஸ்தவம்-25) “பதிம் விஸ்வஸ்ய” (தை.நா. 11) என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே உப₄யவிபூ₄தி நாத₂னென்றன்றோ. [துளபவிரையார்கமழ்] *ஸர்வக₃ந்த₄வஸ்துவுக்குத் தன் க₃ந்த₄த்தாலே மணங்கொடுக்கவற்றாய் மேன்மைக் குடலாயிருக்கிற படி. [நீண்முடி] என்னளவும் வந்து என்னை விஷயீகரித்தமுடி. [எம்மையனார்] ருத்₃ரனுக்குப் பௌத்ரனாயிருப்பதொரு ப₃ந்த₄விஸேஷமுண்டே, உமக்கு அதில்லையேயென்று சொன்னதுக்கு உத்தரஞ்சொல்லுகிறார்; அவனுக்கு பௌத்ரத்வ நிப₃ந்த₄நமொன்றுமேயன்றோ உள்ளது. ‘மாதாபிதா ப்₄ராதா” (ஸுப₃ால-16) இத்யாதி₃ப்படியே ஸர்வவித₄ ப₃ந்துத்வமுமுள்ளது எனக்கேயன்றோ. [எம்மையனார்] என்னைப்பெற்ற தமப்பனார். “பிதேவபுத்ரஸ்ய” (கீ₃தை-11-44) இத்யாதி₃யிற்படியே இத்தலையிற் குற்றங்களைப் பொறுக்க வேண்டும்படியான ப₃ந்த₄முடையவனன்றோ.

[அணியரங்கனார்] அந்த ருத்₃ரன் கூரீராப்தி₄ யளவும் போயன்றோ காரியங்கொண்டது, நீர் அவ்வளவும் போந்திலீரேயென்ன; அதுக்கு உத்தரமாக அவன் முவுலகும் பலிதிரிவோ (பெரிய. திரு. 6-9-1)னாகையாலே போய்க் காரியங் கொள்ள முக்தனான, *அமுங்குழவி (பெருமாள். திரு. 5-1)யாயிருக்கிற வென்போல்வாரை ரகூழிக்கைக்கன்றோ, ப்ரஜை கிணற்றிலே விழுந்தால் கூடக்குதிக்குந் தாயைப்போலே இங்கு வந்து சாய்ந்தருளிற்று. [அணியரங்கனார்] “மாதா பிதா ப்₄ராதா நிவாஸஸ்

ஸரணம் ஸுஹ்ருத்குதிர் நாராயணை” (ஸுபுல-16) என்கிற பொதுவன்று, “திருவரங்கத்துளோங்கும்” (திருமலை-37) இத்யாதிப்படியே பெரியபெருமாள் தாமே யென்கிறார். [அணியரங்கனார்] அலங்காரமான கோயிலிலேவந்து சாய்ந்தவர். ஆபரணமானது பூண்டவனுக்கு நிறங்கொடுக்கிறது. இவ்வுரும ரக்ஷகனுக்கு நிறங்கொடுக்கிறதாயாலே சொல்லுகிறது. [அணியரங்கனார்] ப்ராப்தி விஷயமாயிருக்கக் கடக்கவிராதே ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான கோயிலிலேவந்து அண்ணியருமாயிருக்கிறபடி.

[அரவினணைமிசைமேயமாயனார்] இவ்வளவேயோ வுள்ளது? “யத்ர ராமஃ ஸலக்ஷ்மணை” (ரா.யு.17-1) என்றும், “நாகணைமிசை நம்பிரான்சரணேசரண் நமக்கு” (திருவாய் 5-10-11) என்றுஞ்சொல்லுகிற படியே புருஷகாரபுலமுமுண்டென்கிறார். [அரவினணைமிசைமேய] ரத்தங்களையெல்லாம் சாடியிலே பதித்துக்காட்டுமாப்போலே தன்னழகு தெரியாதார்க்குத் திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்து காட்டினபடி. [அரவினணைமிசைமேய] தான் புருஷகாரமாகச் சிலரைக்காட்டிக்கொடுத்தால் அவர்களை அவன் ரக்ஷியாதேவிடில் தானும் அவனையெடுத்து உதறிப்போக்கும். [அரவினணை மிசைமேய மாயனார்] “ஸ மயா பேதூதிதஃ ஸ்ரீமாந் ஸுகஸுப்தஃ பரந்தப” (ரா.யு.38-25) என்கிறபடியே தானெழுந்திருந்து ஒருவ்யாபாரம் பண்ணவேணுமோ, பலிகிடந்த தூறென்றால் ம்ருகங்களெல்லாம் காடுபாய்ந்து போமாப்போலே ஆஸ்ரிதருடைய விரோதி.

வர்க்கு₃மடையத் தான்கிடக்கிறபடியைக் கண்ட-
போதே “காணோவொருங் கிற்றுக்கண்டிலமால்”
(பெரிய திருவ-54) என்னும்படி கிடக்கிற ஆர்ச்சர்ய
பூதன். [மாயனார்] மின்மினிபறக்கிறபடி. “ஸ மயா
பே₃ாதி₄த: ஸ்ரீமாந்” (ரா.யு.38-25) எல்லார்க்கும்
ஒன்றிலே சாய்ந்தபோதே பொல்லாங்குகள் தெரியும்;
இங்குப் பழையவழகும் நிறம்பெறும்.

[மாயனார்] அங்ஙனன்றிக்கே, “கிடந்ததோர்
கிடக்கை கண்டும்” (திருமாலை-23) என்கிறபடியே
இன்று நாமுஞ்சென்றநுபவி₄க்கப் பார்த்தாலும்
ஒருக்கடித்தென்னவொண்ணாதே மல்லாந்தென்ன
வொண்ணாதேயிருக்கிற ஆர்ச்சர்யத்தைக் சொல்லிற்று
கவுமாம். [மாயனார் செய்ய வாயையோ என்னைச்
சிந்தை கவர்ந்ததுவே] ஸ்வநிகர்ஷாநுஸந்த₄ாநத்தாலே
பிற்காலிக்கிறவென்னை, ஸ்வாப₄ாவிக ஸௌந்த₃ர்யத்
தையும் பே₄ாக்₃யதையயுமுடைய திருப்பவள
மானது தன்னுடைய ஸ்மிதத்தைக் காட்டி, அருகே
சேர்த்துக்கொண்டு என்னுடைய மநஸை
அபஹரித்தது. [என்னைச்சிந்தை கவர்ந்தது] உழக்கைக்
கொண்டு கடலின் நீரை யளக்கப்படுக்கு, அது தன்னையும்
பறிகொடுத்தேன். [என்னைச்சிந்தை கவர்ந்தது]
“துவர்த்தசெவ்வாயினார்க்கே துவக்கறத் துரிசு
(திருமாலை-31)னான வென்னைக்கிடர்! இப்படி
அகப்படுத்திற்றென்கிறார். [செய்யவாய்] ஸ்த்ரீகளு-
டைய பொய்ச்சிரிப்பிலே துவக்குண்டார்க்கு
தூர்சிரிப்புக்கண்டால் பொறுக்கவொண்ணாமோ.

[ஐயோ] திருவத்யாரமும் சிவப்பும் அநுப₄விக்க அரிதாய்
“ஐயோ” என்கிறார்.

[ஐயோ] அவரும் தம்மை முழுக்கவநுப₄விப்பிக்
கப் பார்த்தார், நானும் முழுக்கவநுப₄விப்பேனாகப்
பாரித்தேன். இத்தை, திருவத்யாரம் ஒட்டாதே
இடையிலே இருஞ்சிக் கொள்வதே! ஐயோ என்கிறார்.
(என்னை) கல்லை நீராக்கி நீரையும் தானே கொண்டது.
சித்தாபஹாரத்தைப்பண்ணி ஆத்மாபஹாரத்தை
அழித்தது. ப்ரத்யாநஸேஷியைக் கண்டவாறே
த்யவாரஸேஷியளவில் நில்லாதினே.

இப்பாட்டில்- ஸ்ரீவைகுண்ட₂நாத₂ன்படியும்
இங்கே காணலா மென்கிறார். (7)

பரியனாகிவந்த வவுணனுடல்கீண்ட அமரர்க்
கரியவாதிப்பிரா னரங்கத்தமலன் முகத்துக்
கரியவாகிப்புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி
நீண்டவப்

பெரியவாயகண்களென்னைப் பேதைமை
செய்தனவே. (8)

அவ:- எட்டாம்பாட்டில், திருக்கண்கள் என்னை
அறிவுகெடுத்ததென்கிறார். கீழிற்பாட்டிலே “செய்ய
வாயையோ என்னைச் சிந்தை கவர்ந்தது” என்று
திருப்பவளத்திலே இவர் அபஹ்ருதஹ்ருத்யர்
ஆகிறபடியைக் கடைக்கணித்துக் கொண்டு கிடக்கிற
திருக்கண்களானவை, “செய்ய வாயையோ” என்று
இவர்தாமே சொன்னார், அப்படியே சிவப்பால் வந்த

அழகொன்றுமேயன்றோ அந்தத் திருவத்யரத்துக் குள்ளது, சிவப்பும் கருப்பும் வெளுப்புமான பரபாகத்தாலுள்ள அழகுடையோமாயிருப்போமும் நாமல்லோமோ, “மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம்” (ரா.யு.18-3) என்றாப்போலே சொல்லுகிற வார்த்தைகளுமெல்லாம் ஜீவீக்கை யாகிறது “ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பஸ்யேத்” (புார.ஸாந்.358-73) என்று ஜாயமாநத்யஸையில் நாம் கடாஷித்தபின்பு ஸாத்த்தவிகனாய் முமுகுஷுவான வளவிலேயன்றோ, அதுகிடக்க அந்த வார்த்தை தான் “ஆயுதமெடேன்” என்று ஆயுதமெடுத்தாப்போலே யன்றிக்கே, “மெய்மைப் பெருவார்த்தை” (நாச்.திரு. 11-10) என்று விஸ்வஸித்திருக்கலாம்படி வாத்ஸல்ய மடியாகப் பிறந்தவார்த்தையென்று அந்த அகவாயில் வாத்ஸல்யத்துக்கு ப்ரகாஸகமாய் இருப்போமும் நாமல்லோமோ, அதுகிடக்க, “யத்யாகப்யாஸம் புண்ட்ரீகமேவமக்ஷிணி” (சுாந். 1-6,7) என்றும் “அனைத்துலகுமுடைய அரவிந்தலோசனன்” (திருவாய்.6-7-10) என்றும் சொல்லுகிறபடியே மேன்மைக்கு ப்ரகாஸகமாயிருப்போமும் நாமல்லோ மோ; அதுக்குமேலே “புண்ட்ரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம்” (புார.ஸபுா.66) என்றும், “புண்ட்ரீகாக்ஷ! ந ஜானே மரணம் பரம்” (ஜிதந்தே-1-8) என்றும் சொல்லுகிற படியே தந்தாமுடைய ஆபந்நிவாரணத்துக்கு உபாயமாகப் பற்றுவதும் நம்மைப் புரஸ்கரிக்கை யாலே உபாயபாவத்தைப் பூரிக்கிறோ மும் நாமன்றோ, “நாமரைக் கண்ணனை விண்ணோர் பரவும் தலைமகனை” (திருவாய் 2-6-3) என்று அவனுக்கு போக்யதா

ப்ரகர்ஷமுண்டாகிறது நம்மோட்டைச் சேர்த்தியா
லன்றோ என்றுப்போலே தங்களுடைய ஏற்றத்தைக்
காட்டி, “அவ்வாயன்றி யானறியேன்” என்றிருக்கிற
தம்மை, “தாமரைக் கண்களுக்கு அற்றுத் தீர்ந்து”
(திருவாய் 7-3-3) என்னும்படி பண்ணிக்கொண்ட
படியைச் சொல்லுகிறார். “செங்கனிவாயின்
திறத்ததாயும் செஞ்சுடர் நீண்முடித் தாழ்ந்ததாயும்
சங்கொடுசக்கரம் கண்டுநீங்கும்” (திருவாய் 7-3-3)
என்றவளவும் சொன்னார் கீழ்; தாமரைக்கண்களுக்கு
அற்றுத் தீர்ந்தபடி சொல்லுகிறார் இதில்.

“பாரமாய பழவினை பற்றறுத்து” என்று
தம்முடைய அஞ்ஞாநாஸத்கர்மாதி, நிகர்ஷம்பாராதே,
பெரியபெருமாள், பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரமாக,
தாம் அநாதி, காலமார்ஜித்த பாபங்களை அடையப்
போக்கினபடியைச் சொன்னாராய், அது கூடுமோ
வென்கிற அபேகையிலே கூடுமென்னு மிடத்துக்கு
ருத்ரனை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொன்னாராய், அநந்தரம்
விஷமத்ருஷ்டாந்தமென்று சில ஹேதுக்களைச்
சொல்ல, அவற்றுக்கு அடைவே உத்தரஞ்சொன்னார்
கீழிற்பாட்டில்; இதில் - அந்த “பாரமாய” என்கிற
பாட்டைப்பற்ற ஒருபேகை எழும்ப அதுக்கு
உத்தரமாயிருக்கிறது. அதாகிறது - அநாதி,
காலார்ஜிதமான உம்முடைய பாபங்களை அடையப்
போக்கினுனென்றீர். அது மறுகிளையழாதபடி
போய்த்ததாவது-அவித்யாஸஞ்சித கர்மமென்றும்
அநாத்யவித்யாஸஞ்சித புண்யபாபகர்மப்ரவாஹ
ப்ரவ்ருத்தமென்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்

கர்மத்துக்கு ஹேதுபூதையான அவித்யை போனாலன்றோ அதுபோய்த்தாவது; அதுபோய்த்தோ என்கிற அபேகையிலே அந்த அவித்யையாவது தன்னோடு அநுபந்தித்தாரை பகவத்ப்ரவண ராக்கவொட்டாதே விபரீதங்களை அநுஷ்டிப்பிக்கு மதினே; அப்படியே தன்னோடநுபந்தித்த ப்ரஹ்மாத்மன பகவத்ப்ரவணாகவொட்டாதே விபரீதங்களை அநுஷ்டிப்பிக்கத் தேடின ஹிரண்யனை “தமோ ஹிரண்யரூபேண பரிணாமமுபாகுதம்” (?) என்கிறபடியே தமோகுணம் ஹிரண்யனென்று ஒருவடிவுகொண்டதாயினே இருப்பது; அப்படியே இருக்கிறவனை, “அங்கப்பொழுதே அவன் ஸீயத்தோன்றிய” (திருவாய் 2-8-9) என்கிறபடியே ந்ருஸிம்ஹரூபியாய் வந்து தன்திருக்கையிலுகிராலே கிழித்துப் பொகட் டாப்போலே, *ஞானக்கையாலே என்னுடைய அவித்யையை கிழித்துப் பொகட்டா னென்கிறார்.

வ்யா: [பரியனாகி] பகவத்குணத்தை அநுஸந்தித்து நைந்திராமே, சேஷத்வத்தையறிந்து மெலிந்திராமே, ஸர்வேஸ்வரனை ஆசைப்பட்டுத் தளர்ந்தவுடம்பா யொசிந்திராமே, நரஸிம்ஹத்துக்கும் பிற்காலிக்கவேண்டும்படி இருக்கை. ஆத்மவஸ்து வென்று ஒன்றுளது, அதுக்கு அவனே சேஷியாயி- றுக்கையாலே அந்த சேஷியானவனை நம்முடைய சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்தின் ஸித்திதக்காகப் பெறவேணுமென்று, *நினைந்து நைந்துள்கரைந்துருகி மஹிமைபயினைக்கப்பண்ணுகிறானன்றோ. அங்ஙனம்-

றியிலே பரமாத்மாவை யநுப₄விக்க ஆசைப்பட்டுப்
பெருமையாலே ப₄க்தி தலைமண்டையிட்டு
“நின்பாலன்பாயே அடியேனுடலம் நீராயலைந்து
கரையவுருக்குகின்ற நெடுமாலே” (திருவாய் 5-8-1)
என்கிறபடியே ஸரீரத்தை இளைப்பித்து மெலிந்திருக்
கிருனன்றே; “பரமேஸ்வர ஸம்ஜ்ஞோஃஜ்ஞ!
கிமந்யோ மய்யவஸ்தி₂தே” (வி.பு.17-23)
என்கிறபடியே தன்னுடைய அஹங்காரமமகாரங்
களாலே பூண்கட்டி, “ப₃லவாந் ப்₃ரஹ்மராஷஸஃ”
(கைஸிகபுராணம்-16) என்னுமாப்போலே பருக்கப்
பண்ணின ஸரீரமிதே. ராஜாக்களுக்கு சிலர் ஊட்டியிட்டுச்
சிலகாவற்பன்றி வளர்த்து வைக்குமாப்போலே,
நரஸிம்ஹத்தினுகிருக்கு இரைபோரும்படி தே₃வர்கள்
வரங்களாலே யூட்டியிட்டுச் வளர்த்துவைத்தார்கள்;
மேல் இத்தால்வரும் அநர்த்த₂முமறியாமையாலே
வரங்கொடுத்துப் பருக்க வளர்த்தார்கள்; இதுதானே
தாம் களிக்கைக்கு உறுப்பாய்த்து. (வந்த) இப்போது
தாம் வயிறுபிடிக்கிறார். இன்றும் வருகிருனாகக் காணும்
இவருக்குத் தோற்றுகிறது. அநுகூலனாய்
வருகையன்றிக்கே ப₄க₃வத்தத்த்வமில்லையென்றும்,
உண்டென்கிறவனை நலிகைக்கென்றும்வந்த
க்ரௌர்யத்தை நினைத்து ப₄யப்படுகிறார்.

[அவுணன்] இப்படி ப₄க₃வத்ப₄ாகவத
விஷயமென்றால் அவன் சிவட்கென்கைக்கு
ஹேதுவென்னென்னில்; ஆஸுரீம்யோநிமாபந்ந
(கீ₃தா.16-20)னாய் மூடனாகையாலே என்கிறார்.

[உடல்கீண்ட] திருவாழியாழ்வானுக்கும் பிற்காலிக்க வேண்டும்படியிறே ஊன்மல்கிமோடுபருத் (திருவாய். 3-5-7) திருக்கிறபடி. அப்படியிருக்கிற ஹிரண்யஸரீரமானது நரஸிம்ஹத்தினுடைய மொருந்த முகமும் நாமடிக்கொண்ட வுதடும், இறுத்து நோக்கின நோக்கும் குத்தமுறுக்கின கையும் கண்டபோதே பொசுக்கென பன்றிபோலே உலர்ந்த தாழைநாரைக் கிழித்தாப்போலே கிழித்தபடி. [உடல்கீண்ட] தன்னதான ஆத்மவஸ்துவுக்கு அழிவுவாராமல் “கிள்ளிக்களைந்தான்” (திருப்பாவை-13) என்னுமாப் போலே, அஹங்காரஹேதுவான தேஹத்தைக் கிழித்துப் பொகட்டான்.

[அமரர்க்கரிய] இப்படி ப்ரஹ்மாத்மனுக்கு எளியனாய்நிற்கிற அவ்வளவுதன்னிலே ப்ரஹ்ம-புத்திராதிகளுக்குக்கிட்டவரியனாயிருக்கும். “க்வாஹம் ப்ரஹ்மபுத்திராக்ருதிரீஸ தமோதிதேஸ்மிந் ஜாதஸ்ஸுரேதரஸுலே க்வ தவாநுகம்பா ந ப்ரஹ்மனோ ந ச புவஸ்ய ந வை ரமாயா யோ மே஽ர்ப்பிதஃ ஸிரஸி பத்மகரப்ரஸாதஃ” (பாக்ஸதம். 7-9-26). ஸ்வஸாமர்த்யங் கொண்டு கிட்ட நினைப்பார்க்கு தயை பண்ணுமளவி லாம் கிட்டவரிதாயிருக்கும்; அநந்யப்ரயோஜநர்க்குச் சீற்றத்திலும் கிட்டலாயிருக்கும். அங்ஙனன்றியிலே, தேவர்களுக்கு அரியனாயிருக்கிறவன் தமக்கு எளியனாயிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறார். அதாவது தம்முடைய நிகர்ஷம் பாராதே தம்மையே விநியோகரித்துத் தம்முடைய துஷ்கர்மங்களையுடைய

ஸவாஸநமாகப்போக்கி, தம்மை முழுக்கவநுப₄விப் பித்துக் கொண்டிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

இப்படி தே₃வர்களுக்கரியனாயிருக்கிறவன் உமக்கு எளியனாயிருக்கைக்கடி என்னென்னில்; [ஆதி] காரணபூதன். ப₃ஹ₄புத்ரவானவன் விகலகரணான புத்ரன் பக்கலிலே போரவத்ஸலனாயிருக்குமாப் போலே, இவனும் ஜகத்காரணபூதனாயிருக்கச் செய்தேயும் என்னுடைய அஜ்ஞாநாபக்திகளைத் திருவுள்ளம்பற்றி என்னளவிலே போரவத்ஸலனாயிருக்கும். [ஆதி] தான் முற்கோலி உபகரிக்குமவன்.

[அமரர்க்கறியவாதிப்பிரான்] தமக்கு உபகரித்த படியை நினைத்து “பிரான்” என்கிறுரல்லர், தே₃வர்களுக்குக் கிட்ட வரியனாய் இருக்கச்செய்தே ப்ரஹ்லாத₃னுடைய விரோதி₄யை, முற்பாடனாய்ச் சென்று போக்கின உபகாரத்தை நினைத்துச் சொல்லுகிறார். [ஆதிப்பிரான்] ப்ரஹ்லாதன் “ஸர்வகாரணம்” என்ன; ஹிரண்யன் அதுக்குப் பொருமல் “இந்தத்தூணிலுண்டோ அந்தக் காரணபூதன்” என்ற தூணைத்தட்டிக் கேட்க, ப்ரஹ்லாத₃னும் “ஸர்வாந்தராத்மாகாண் அவன், ஆகையாலே இதிலுமுண்டு” என்ன; “அங்கப்பொழுதே” (திருவாய்.2-8-9) என்கிறபடியே அவன் தட்டின தூணிலேவந்து நரஸிம்ஹரூபமாய்த் தோன்றி அவன் தட்டின கையைப்பிடித்து, “பொன்பெயரோன் வாய்தகர்த்து மார்பிடந்தான்” (பெரிய.திருவ-38) என்கிறபடியே அவனைக்கதுப்பிலே அடித்தான்.

அவன்மார்பைக் கிழித்து ப்ரஹ்லாத₃னுடைய ப்ரதிஜ்ஞாவாக்யத்தை க்ரயஞ்செலுத்தி, தன்னுடைய காரணத்வத்தையும் ஈஸ்வரத்வத்தையும் நிலைநிறுத்தின உபகாரத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறாராகவுமாம்.

[அரங்கத்தமலன்] நரஸிம்ஹவ்யாவ்ருத்தி. அதாவது ஒரு காலவிபேஷத்திலே ஒருதூணின் நடுவேவந்துதோன்றி, ப்ரஹ்லாத₃னொருவனுக்கு வந்த விரோதி, யைப்போக்கினவளவிறே அங்குள்ளது; இங்குக் கிடக்கிற கிடை எல்லாக் காலத்திலும் எல்லாருடைய விரோதிகளையும் போக்குகைக்கு அணித்தாக வந்து இரண்டுதூணுக்கும் நடுவே கிடக்கிறகிடை யாகையாலே வ்யாவ்ருத்தமாயிருக்குமிதே. [அரங்கத்தமலன்] ப்ரஹ்லாத₃னாகிருன் ப₄க₃வத்ஸந்நிதி, உண்டானவளவிலே, “யா ப்ரீதிரவிவேகாநாம்” (வி.பு.1-20-19) என்று ப₄க₃வத்விஷயப்ரேமத்தை ||பேக்ஷிக்கையாலும், மலைகளாலே கடலிலே ||முக்குண்டபோது ஸ்தோத்ரங்களைப் பண்ணுகை ||யாலும், “மயி புக்திஸ்தவாஸ்த்யேவ” (வி.பு. 1-20-20) என்கிறவநந்தரமே ஜ்ஞாநபுக்திகளை ||டையனுகையாலே அவனளவிற்பண்ணின ||பகாரம் அப்படியாகையாலே வருவதொரு ||லிந்யமுண்டு அங்கு; இங்கு “ஏழையேதலன்கீழ் ||கனென்னாதிரங்கி” (பெரிய.திரு.5-8-1) என்கிற ||யே நிகர்ஷாநுஸந்தாநம்பண்ணிப் பிற்காலிப் ||ரளவிலும் அந்த நிகர்ஷம் பாராதே மேல்விழுந்து ||ரிஷயீகரித்து விரோதிகளையும் போக்கி ||ரமபுருஷார்த்தத்தைக் கொடுக்கையாலே

கீழ்ச்சொன்ன மாலிந்யம் பெரியபெருமாளுக்கில்லையென்றிட்டு, “அரங்கத்தமலன்” என்கிறார்.

அஸ்மதாதி₃களும் திருமுக₂த்திலே விழித்து அவித்₃யாஸௌசம் போய் ஸுத்₃த₄ராம்படியான அமலத்வம்; என்னையுமாளாம்படி லோகஸாரங்க₃ மஹாமுநிகளோடே கூட்டின அமலத்வம். எல்லார்க்குமுதவும்படிக் கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகையால் வந்த ஸுத்₃தி₄. “சிட்டனே செழுநீர்த்திருவரங்கத்தாய்” (திருவாய் 7-2-4) என்னக் கடவதினே. ஒருகால் தோற்றிப்போதல், அவதாரம் போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதி₃த்தல் செய்யாமையால்வந்த ஸுத்₃தி₄யாகவுமாம். விரோத்₄யம் ஸங்கழிந்து ஸுத்₃த₄ரானால் அநுப₄வவிஷயம் சொல்லுகிறது மேல்; [அரங்கத்தமலனித்யாதி₃] இவையோரொன்றே யமையும் என்னைப் பேதைமை செய்யவென்கிறார். “வண்டினமுரலும்” (திருமாலை-15) இத்யாதி₃ப் படியே. *அண்டர்கோ(திருமாலை-15)னும், பரமபத₃ம் முதலான வாஸஸ்த₂ாநங்களையும் விட்டுப் படுகாடுகிடக்கும்படியாய்த்து இவ்வூரின் பே₄ாக்யதை யிருப்பது; அதுக்குமேலே கண்வளரு கிறவருடைய அமலத்வம். “மித்ரப₄ாவேந ஸம்ப்ராப்தம் த்யஜேயம் கத்₂ஞ்சந” (ரா.யு.18-3) என்று விபீ₄ஷணவிஷயமான வார்த்தையை க்ரய₄ செலுத்துகைக்காக *செல்வ விபீ₄டணற்கு வேரு நல்லா(பெரியதிரு.6-8-5)னாய், *தென்றி₄ இலங்கை நோக்கி (திருமாலை-19)க் கண்வளர்ந்தருள்கிறானத்தனை. ஸர்வப்ரகாரநிக்குஷ்டனான என்போ

வாரையும் ஸுத்த₄ராக்குகைக்காகவாகையால் கிடக்கிற ஸௌலப்₂யம்; அதுக்குமேலே ஒன்றிறே முக₂ம்.

[முகத்து] “ஸக்₂யஃ! பஸ்யத க்ருஷ்ணஸ்ய முக₂ம்” (வி.பு.5-20-54) என்றும் “உன்முகம் மாயமந்திரந்தான்கொலோ” (நாச்.திரு.2-4) என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே – வெறும் முகந்தானே ஆகர்ஷக மாயிறே இருப்பது. கீழ் – தாமநுப₂வித்த திருப்பவளத் தின் வைலக்ஷண்யம் பின்னாட்டுகையாலே அந்தத் திருவத்யரத்தை உடைத்தான திருமுகத்தைப் பிரித்துச் சொல்லுகிறார். அதுக்கு மேலே, “அத்யருணே ஷணம்” (வி.பு.5-20-54) என்கிறபடியே இரண்டாமுங்காலாய்த்து. சந்த்யரமண்டலத்திலே இரண்டு தாமரை பூத்தாப்போலவும் ஒரு தாமரையிலே இரண்டு தாமரை பூத்தாப்போலேயுமிருக்கிற திருக்கண்கள்.

[கரியவாகி]புண்ட₃ரீகம் போலே வெளுத்திருக் கிற திருக்கண்களுக்குப் பரப₄ாக₃மாம்படி இரண்டு கருவிழியையுடைத்தாய். அங்ஙனன்றிக்கே, அஞ்ஜநத்தாலே கறுத்திருத்தல்; கண்களைக் கண்ட போதே தாபத்ரயதப்தருடைய ஸகலதாபங்களும் போம்படி குளிர்ந்திருக்கு மென்னுதல். விடாய்த்தார் ராகத்திலே நீர்வெள்ளத்தை வெட்டிவிட்டாப் போலே இருக்கை.

[புடைபரந்து] கடலைத்தடாகமாக்கினாப்போலே இஃ முடைத்தாயிருக்கை. ஸ்வதஃ காண்கிற அளவுக்கவ் வாகே இரண்டு பார்ஸ்வமும் இடுங்கியிராதே, [பரந்து]

இடமுடைத்தாய் அவித்யாதிகளைப் போக்கி
அநுபூவிப்பிக்குங் காரியங்களைப்பற்ற வருகிற பரப்பு.

[மிளிர்ந்து] க்ருபாபூரிதமாயிருக்கையாலே
கரையருகும் வழிபோகவொண்ணாதபடி அலையெ-
றிந்து திரைவீசுகை. காணவேணுமென்கிற இவருடைய
த்வரையிற்காட்டிலும் இவரை விஷயீகரிக்கை
யிலுண்டான கண்களின் த்வரையைச் சொல்லுகிறது.
[செவ்வரியோடி] ஸ்ரியஃபதித்வத்தாலும் வாத்ஸல்யத்
தாலும் சிவந்திருக்கை. ஐஸ்வர்யத்தாலும் வாத்ஸல்யத்
தாலும் சிவந்திருக்கும் என்னவுமாம். [நீண்ட]
ஒழுகுநீண்டிருக்கையும், தம்மளவும் கடாஷம் வந்து
விஷயீகரித்தபடியும். “க்ருபயா பரயாகரிஷ்யமானே
ஸகலாங்க்யம் கில ஸர்வதோஃக்ஷிநேத்ரே । ப்ரதமம்
ஸ்ரவஸீ ஸமாஸ்த்ருணாதே இதி தைத்ரக்யேண வித்யந்தி
ரங்க்யநேதுஃ” (ர.ஸ்த.1-98) பெரியபெருமானுடைய
திருக்கண்களானவை திருச்செவியளவுஞ் செல்ல
நீண்டிருக்கிறபடிக்கு ஒரு நினைவுண்டென்கிறார் புட்டர்.
அதாவது - பெரியபெருமானுடைய திருக்கண்களா
னவை மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்ப்பாரைப்போலே
நித்யஸூரிகளுக்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற
பூநீவைகுண்டநாதனுக்கும் கண்களிரண்டாய்,
ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரம் பண்ணி குஹாதிகள்
விதுராதிகள் தொடக்கமானார் சிலர்க்கு அல்பகாலம்
முகங்கொடுத்து விஷயீகரித்து வந்தாப்போலே,
வெறுங்கையோடே போனவர்களுக்குங் கண்ணிரண்
டாய், ஸம்ஸாரம் கிழங்கெடுத்தாலல்லது எழுந்திரே
னென்று கோயிலிலே அர்ச்சாநுபியாய் அவ்வவ

நிகர்ஷங்களைப் பாராதே முக₂ம்கொடுத்துக்கொண்டு கிடக்கிற பெரியபெருமாளுக்கும் கண்ணிரண்டா யிருக்கவோ; இவருடைய க்ருபையைப்பார்த்தால் உடம்பெல்லாம் கண்ணாக வேண்டாவோவென்று பார்த்து, எல்லாமண்டலங்களும் தங்களுக்கே ஆகவேணுமென்றிருக்கும் ராஜாக்கள், முற்படத் தங்களுக்கு ப்ரத்யாஸந்நரான வன்னியரை அழியச் செய்யுமாப்போலே பெரியபெருமாளுடைய அவயவாந்தரங்களடைய நாமேயாகவேணும் என்று, பார்ப்ஸ்வஸ்தங்களாயிருக்கிறனதிருச்செவிகளாகையாலே அவற்றை வென்று அவ்வருகே போவதாக முற்பட, அவற்றுடனே அலையெறிகிருப்போலேயாய்த்துத் திருக்கண்கள் செவிகளாவும் நீண்டிருக்கிறபடி.

[அப்பெரியவாயகண்கள்] பின்னையும் பே₄ராக்தாவினளவன்றிக்கே இருக்கையாலே “அப்பெரியவாயகண்கள்” என்கிறார். “இது” என்னவொண்ணாதே பரோக்ஷநிர்தே₃ஸம் பண்ண வேண்டும்படியிருக்கை. கீழ் “பரந்து நீண்டு” என்று ஆயாமவிஸ்தாரங்களைச் சொல்லுகையாலே, இங்கு பே₄ராக்யதாப்ரகர்ஷத்தைச் சொல்லுகிறது. பே₄ராக்யதாதிஸயத்தாலே, “அப்பாஞ்சசன்னியம்” (திருப்பல் - 2) என்னுமாப்போலே முக₂த்தைத் திரியவைத்துச் சொல்லுகிறார். [என்னை] அறப்பெரிய மனிச்சன்கிடர் நான், என் வைத₃க்யத்தைப் பறித்துப் பொகட்டு மெளக்யத்தைத் தந்தன. ஒருவனெய்ய அவனை மற்றையவனும் எய்யுமாப் போலே.

[பேதைமை செய்தனவே] ராமஸரம்போலே முடிந்து பிழைக்கவொட்டுகிறனவில்லை. [என்னைப் பேதைமை செய்தனவே] கீழ்ப்பாட்டிலே “என்னைச் சிந்தை கவர்ந்ததுவே” என்று ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரத்தை அபஹரித்தபடியைச் சொல்லிற்று; இங்கு, ஜ்ஞாநத்தை அபஹரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாநாபஹாரமாவது - அழகிலே அலமருகை. மாதரார்கயற்கணென்னும் வலையுள் பட்டமுந்துவேனை (திருமலை-16) தன்பக்கலிலே ஆத்யரத்தைப் பிறப்பித்து மதியெல்லாமுள் கலங்கு (திருவாய்.1-4-3)ம்படி பண்ணிற்று.[என்னைப் பேதைமை செய்தனவே] அவன் அக்கண்களாலே “அமலங்களாக விழிக்கும்” (திருவாய் 1-9-9) என்றிருந்த கடாஷங்களுக்கு இலக்கானார்க்குத் தெளிவைப் பிறப்பிக்கக் கடவதாயிருக்க, எனக்குள்ள அறிவுதன்னையுமழித்தது. இனி “தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்” (திருவாய் 9-2-1) என்பார்க்கெல்லாம் அழகிதாக ப்ரார்த்திக்கலாம்.

இப்பாட்டில் நரஸிம்ஹாவதாரத்தின் படியும் இங்கேயுண் டென்கிருர். (8)

9. ஆலமாமரத்தினிலே மேலொருபாலகனாய்
ஞாலமேழுமுண்டா னரங்கத்தரவினணையான்
கோலமாமணியாரமும் முத்துத்தாமமும்

முடிவில்லதோரெழில்

நீலமேனிஐயோ! நிறைகொண்ட தென்னெஞ்சினையே

அவ: ஒன்பதாம்பாட்டில் - ஊரழிபூசல் போலே நிறமானது எல்லாரையுங் கூட்டிக்கொண்டு வந்து

என்னெஞ்சைக் கொள்ளைகொண்டதென்கிறார். கீழ்ப்பாட்டில் - “கண்களென்னைப் பேதைமை செய்தனவே” என்று “ப்₃ரஹ்மத்₃ண்ட₃ப்ரகாஸாநாம் வித்₃யுத்ஸத்₃ருஸவர்ச்சஸாம் | ஸ்மரந் ராக₄வப்₃ராணாநாம் விவ்யதே₂ ராக்ஷஸேஸ்வரஃ ||” (ரா.யு.60-3) என்கிற படியே ராமஸரம்போலே இருக்கிற அந்தக் கடாக்ஷ பாதங்களாலே, “கடைக்கணென்னுஞ் சிறைகோலால் நெஞ்சுருவவேவுண்டு நிலையுந் தளர்ந்து நைவேனை” (நாச்.திரு.13-3) என்றாப்போலே இவர்படுகிறபாட்டைக் கண்ட திருமேனியானது, தனிப்பூச்சுருவாரைப் போலே நம்முடைய அவயவஸௌந்தர்யத்தைத் தனித்தனியே அநுப₄வித்தாரித்தனையன்றோ, இவர் கலம்பகன்மாலை சூடுவாரைப்போல இந்த அவயவங்களுக்கு ஆஸ்ரயமான நம்மை அவற்றோடே கூட அநுப₄விக்கப் பெற்றிலரே; இனி மற்றையாழ்வார்கள் போலே பரக்கப்பேசி நின்று அநுப₄விக்கவும் வல்லரல்லர், ஆனபின்பு இந்த அவயவங்களோடும் ஆப₄ரணங்களோடும்மாகச்சேர்ந்த சேர்த்தியால் வந்தவழகும் ஸ்வாப₄ாவிக ஸௌந்தர்யத் தால் வந்த அழகுமான நம்முடைய ஸமுத₃ாய ஸோப₄ையை இவரை அநுப₄விப்பிக்க வேணுமென்று பார்த்து, ராஜாக்களுபூசலாய்க் கொலையிலே பரந்து தங்களுடைய சதுரங்க₃ப₃லத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டு அணியணியாகச் சிலர்மேலேயேறுமாப் போலே, இந்தத் திருமேனியானது அவயவங்களையும் ஆப₄ரணங்களையுஞ் சேர்த்துக்கொண்டு, தன்னுடைய ஸமுத₃ாயஸோப₄ையைக்காட்டி, “உய்விடமேழை ||”-க்கு மசுரர்க்கு மரக்கர்கட்கும் எவ்விடம்” (திருவாய்.

9-7-6) என்று கொண்டு மேல்விழுந்து தம்முடைய திருவுள்ளத்தைத் தன்பக்கலிலே இழுத்துக்கொள்ள, தாம் அதிலே யகப்பட்டு நெஞ்சழிந்தபடியைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா: [ஆலமாமரமித்யாதி₃] கீழைந்தாம் பாட்டாலே - தம்முடைய து₃ஷ்கர்மங்களை ஸவாஸந மாகப் போக்கினபடியைச் சொல்லி, எட்டாம் பாட்டாலே “பரியனாகிவந்த வவுணனுடல்கீண்ட” (அமலன்-8) என்று - பிறந்த கர்மங்களுக்கடியான அவித்₃யையை, தமோருபமான ஹிரண்யனைக் கிழித்துப் பொகட்டாப்போலே ஞானக்கை (திருவாய் 2-9-2)யாலே நிரஸித்தானென்றுமிறே இவர் சொல்லிநின்றது; இத்தைக் கேட்டவர்கள், இந்த தே₃ஸமாகிறது இருள்தருமாஞால(திருவாய் 10-6-1)மாகையாலே *தெளிவிசும்பி(திருவாய்-9-7-5)னின்றும் ஸர்வேஸ்வரன் தானே அவதரிக்கிலும் அவனுக்கும் ஸோகமோஹங்களை உண்டாக்குமதாயிருக்கும். காலத்தைப் பார்த்தவாறே, “அப்ராஜ்ஞா துண்ட லிங்கு₃நி” (?) என்கிறபடியே உள்ளவறிவை யுமழித்து விபரீதாநுஷ்ட₂ாநத்துக்கு உடலான லிங்கு₃ங்களையுமுடைத்தாய் இருக்கும்; தே₃ஹத்தைப் பார்த்தால் “ப₄க₃வத்ஸ்வரூபதிரோத₄ாநகரீம்” (ஸரனாக₃திக₃த்யம்-12) என்கிறபடியே - ப₄க₃வத்ஸ்வரூபத்தை மறைத்து விபரீதஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பிக்குமதாயிருக்கும். வேத₃ாந்தஜ்ஞாநத்தாலல்லது அஜ்ஞாநம் போகாது; உமக்கு அந்த வேத₃ாந்த ஸ்ரவணத்துக்கு அதிகாரமே பிடித்தில்லை, “வேத₃ாந்த

விஜ்ஞாநஸுநிஸ்ஸிதார்த்த₂ா:” (தை.நா.10-22) என்றும் போலே சொல்லுகிற வேத₃ாந்தஜ்ஞாந முடைய பெரியவர்கள் பாடேசென்று உபஸத்தி பண்ணி, அவர்களுக்கு அந்தேவாஸியாயிருந்து இவ்வார்த்த₂ங்களைக் கேட்டறியவொண்ணாதபடி நிஹீநஜந்மத்திலே பிறந்தவராயிருந்தீர்; ஆக தே₃ஸமிது, காலமிது, தே₃ஹமிது, உம்முடைய ஜந்மமிது, இப்படியிருக்க பக₃வாணன கீ₃தோபநிஷத₃ாசார்யன் கீ₃தை பதினெட்டோத்திலும் நெறியெல்லாமெடுத்து உரை(திருவாய்.4-8-6)க்க தை₃வீஸம்பத₃மபி₄ஜாத (கீ₃தை.16-5)னான அர்ஜுநன் இத்தைக்கேட்டு, “நஷ்டோ மோஹ: ஸ்ம்ருதிர்லப்த₃ா” (கீ₃தா.18-73) என்றுஞ்சொன்னும் போலே நீர் உம்முடைய அஜ்ஞாநாதிகளடையப் போய் ஜ்ஞாநம் பிறந்ததாகச் சொல்லாநின்றீர்; இது அக₄டிதமாயிருந்ததீ! என்ன; ப்ரளயகாலத்திலே இந்த ஜக₃த்தாக நோவுபடப்புக, இத்தையடையத் தான் அதிஸரிஸுவாயிருக்கத் தன் சிறியவயிற்றிலே வைத்து, “ஆலன்று வேலை நீருள்ளதோ விண்ணதோ மண்ணதோ சோலைசூழ் ஞன்ஹெடுத்தாய் சொல்லு” (முதல் திருவ-69) என்னும்படியிருக்கிற ஓராலிலோட்டைக்கொட்டை போராதாயிருப்பதோராலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்து இந்த ஜக₃த்தையடைய ரக்ஷித்தருளின அந்த அக₄டிதக₄டநாஸாமர்த்த₂ய முடையவனுக்கு என்னுடைய விரோதி₄யைப் போக்கி எனக்கு ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்தவிது சால அக₄டிதமாயிருந்ததோ என்கிறார்.

[ஆலமாமரத்தினிலேமேல்] “பாலாலிலே” (நாச்.திரு.13-2) என்கிறபடியே ஆலமாமரத்திலே நெரியில் பால்பாயும்படியிருக்கிற இளந்தளிர்லே. “மாமரம்” என்று விபரீதலக்ஷணையாய்ச் சிறியமர மென்றபடி. “இலேமேல்” என்கையாலே இந்த இலேக்குள்ளே அடங்கும்படியாய்த்து வடிவின் சிறுமையிருப்பது. [ஒருபாலகனாய்] யஸோத்யாஸ்தநந்த்யம் ப்ரௌட்யஸை என்னும்படி அத்யவிதீயனான பாலனாய். யஸோத்யாஸ்தநந்த்யமான க்ருஷ்ணனும் முரணித்திருக்கும்படி இவனுடைய பால்யம் செம்பால் பாயாநிற்கும்.

இந்த பால்யத்தை உபபாதிக்கிறார் மேல்; [ஞாலமேழு முண்டான்] சிறுப்பிள்ளைகளாயிருப்பார், புரோவர்த்தி பத்யார்த்தங்களடைய எடுத்து வாயிலிடு மாப்போலே, “மஞ்சாடுவரையேழும்-நசன்” (பெரிய.திரு.2-10-1) என்கிறபடியே ஸப்தலோகங்களையும் இவற்றைச் சூழ்ந்த கடல்களேழையும் குலபர்வதங்களேழையும் மற்றுமுள்ளவையுமடைய வெடுத்து அமுதுசெய்தான். தேவதீர்யங்மநுஷ்யஸ்தாவரரூபமான ஜகத்தையடையவமுது செய்யாநிற்க, ஒருஸ்தாவரமுண்டாய் அதின்தளிர்லே இடம்வலம்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகையாகிற விந்த அகடிதங்களைச் செய்தவனுக்கு அந்த தேவகாலதேஹ ஜந்மங்களாலுண்டான நிகர்ஷம் பாராதே எனக்கு ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து, இதுக்கு விரோதிகளான அஜ்ஞாநாதிகளைப் போக்குகை சா அகடிதமாயிருந்ததோ, என்றோற்போக்கி

கொள்வதன்றோ அரிது, அவனுக்கரியது உண்டோ. ப்ரளயத்தில் அக₄டிதக₄டநத்தோடொக்கும் என்னை யகப்படுத்தினபடி. [அரங்கத்தரவினணையான்] ஸம்ஸாரப்ரளயத்தினின்றுமெடுக்கக் கிடக்கிறபடி. அவ்வாலினின்றும் இங்கேவரச் சருக்கினவித்தனை. இப்ரமாதூத்தோடே கூடின செயலைச் செய்தானென்று ப₄யப்படுமவர்கள் அச்சங்கெடும்படி கிடக்கிற இடம்.

[அரவினணையான்] அந்தப்ரளயஜலதி₄யிலே இந்த ஜக₃த்தையடையத் தன் திருவயிற்றுக்குள்ளே வைத்து, தான் அத்யந்தம் ஸிஸாவாய், ஆலிலையென்று பேர்மாத்ரமான தோரிளந்தளிரிலே இடம்வலங்கொண்டு கண்வளராநின்றான். “இப்படிப் பெரிய ஜக₃த்தையெல்லாம் அமுது செய்தால் அருதொழிதல், அமுதுசெய்த அண்டத்தின் பெருமையாலும் இவற்றின் சிறுமையாலும் வயிறு விரிதல், ஆலமிளந்தளிரிலே இடம் வலங்கொள்ளப் படிக்கால் கடலிலே புக்குப்போதல் செய்யிற் செய்வ தென்?” என்று வயிறு பிடிக்க வேண்டாதபடியிறே “திருவரங்கப் பெருநகராகிற பெரியகோயிலிலே, இருளிரியச்சுடர்—அநந்தனென்னு (பெரு.திரு.1-1) மனை யென்கிற பெரியபடுக்கையிலே மொசு மொசென்று வளர்ந்த பெரியவடிவும் தாமுமாய்ப் பெரியபெருமாள் கண்வளர்ந்தருளினபடி. அங்குப் பரிவரில்லையென்கிற குறையுமில்லையிறே. படுக்கை யான இவன்றான் “சிந்தாமணிமீவோத்யவாந்த டுத்ஸங்கே₃டநந்த பே₄ாகி₃ந:” (ர.ஸ்த.1-8) என்கிறபடியே ஜக₃து₃பாத₃ாநமாய் இருப்பதொரு

சிந்தாமணியை யுமிழ்ந்து இத்தை யாரேனுமொருவர் இரூயஞ்சிக் கொள்ளில் செய்வதென்னென்று தன் மடியிலே வைத்துக் கரண்டுகமிட்டுக்கொண்டு கிடக்கிறுப் போலேயிருக்க, “தீமுகத்துநாகனை” (நாச்.திரு.11-1) என்றும், “ஆங்காரவாரமது கேட்டழலுமிழும் பூங்காரவனை” (நான்.திருவ.10) என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே இவ்வஸ்துவுக்கு என்வருகிறதோவென்று தன்னுடைய ப₂னா மண்டலங்களாலே விஷாக்நியை யுமிழ்ந்துகொடு நோக்கிக்கொண்டு போருகையாலே அவாந்தர-ப்ரளயத்திலே அகப்பட்டவர்களை, தன் திருவயிற்றில் வைத்து ரக்ஷித்தான்; ஸம்ஸாரமாகிற மஹாப்ரளயத் திலே புக்கவர்களை “பூநீமாந் ஸுக₂ஸுப்தஃ” (ராஸு.38-23.) என்றும், “கிடந்ததோர் கிடக்கை” (திருமால-23) என்றுஞ்சொல்லுகிற தன்கிடை-யழகைக்காட்டி ரக்ஷித்தான்.

இப்படிக் கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமாள் வடிவிறுக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறார் மேல்; [கோலமாமணி யாரமும்] பூநீகௌஸ்துப₄ம்போலே மஹார்க்க₃மாய்ப் பெருவிலையான மாணிக்கங் களாலே அழுத்தப்பட்டுத் திருமேனிக்கு அலங்கார மான ஹாரத்தையும், [முத்துத்தாமமும்] த்ரிஸரம் பஞ்சஸரம் ஸப்தஸரம் என்றுப் போலே சொல்லுகிற திருமேனியின் மார்த்₃த₃வத்துக்கு அநுருபமான குளிர்த்தியையுடைய முத்துவடங்களையும்.

[முடிவில்லதோரெழில்நீலமேனி] அவதி₄காண் வெண்ணதை அழகையுடைய நெய்த்ததிருமேனி

அபரிச்சேத்யமாய் அத்விதீயமான ஸமுதாய
 ஸோபைய உடையதுமாய். [நீலமேனி] இந்த
 ஆபரணங்களாலும் ஸமுதாயஸோபையாலும்
 ஓரழகு வேண்டாதபடி இவைதனக்கு நிறங்கொடுக்கும்
 படி, “மல்குநீலச்சுடர்தழைப்ப” (திருவாய்.7-4-4)
 என்கிறபடியே “நீலதோயத மத்யஸ்தா
 வித்யுல்லேகா” (தை.உப.4-13-2) கல்பமானவடிவு.
 “தருதகநகஜகிரி பரிமிளதுத்தி ப்ரசலிதலஹரிவத்”
 (ர.ஸ்த.1-86) என்கிறபடியே அந்தத்திருமேனி
 தன்னைப் பார்த்தாலும் அறப்பள பளத்து அத்தை நீக்கி
 உள்வாயிலே கண்ணையோட்டிப்பார்த்தால்
 காண்கிறவன் கண்களிலே குளிர அஞ்ஜநத்தை
 எழுதினாப்போலேயிறேயிருப்பது. அவனுக்கு
 ஆநந்தத்துக்கவதியின்றிக்கேயொழுகிற தும் வடிவின்
 வைலக்ஷண்யத்தாலேயிறே.

[நிறைகொண்டதென்னஞ்சினேய]
 என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலுண்டான பூர்த்தியை
 அபஹரித்தது; என்னவாயில் க்யாம்பீர்யத்தையும்
 போகவடித்தது. இந்த ஜகத்து கரணகளேபுரங்களை
 இழவாமல் தன் திருவயிற்றிலே வைத்துக்
 காத்தவனாயிருக்க அவனுக்கபிமதமான அவ்வடிவு
 என்னுடைய கரணத்தை யழித்தது.

[ஐயோ] பச்சைச்சட்டையிட்டுத் தனக்குள்ளத்
 தைக்காட்டி எனக்குள்ளத்தையடையக் கொண்டான்.
 நான் எல்லாவற்றையுமநுபுவிக்க வேணுமென்றிருக்க
 எனக்கு அநுபுவபரிகரமான என்னெஞ்சைத்

தன்பக்கலிலே இழுத்துக் கொள்வதே! ஐயோ!
என்கிருர். (9)

கொண்டல்வண்ணனைக்கோவலனாய் வெண்ணெய்
உண்டவாயன் என்னுள்ளம் கவர்ந்தானே
அண்டர்கோனணியரங்கன் என்னமுதினைக்
கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணவே. (10)

அவ:- நிகழ்த்தில்; இவ்வாழ்வார், இவ்வூருக்குப்
புறம்புள்ள தேயுறங்களிலுள்ளாரடைய ரஜஸ்தம:
ப்ரசுரராய் ஸப்தாதி, விஷயப்ரவணராய் அதுதானும்
நேர்கொடுநேர் கிடையாமையாலே அர்த்தார்ஜநாதி,
களிலே இழிந்து *பெரியதோரிடும்பை பூண்(திருமலை-
5)டிருக்கிறபடியையும், இவ்வூரிலுள்ளார்
பரமஸாத்த்விகராய் நிரதிஸய பேயாக்யபூதராயிருக்கிற
பெரியபெருமானை அநுபவித்துக்கொண்டு
*தொண்டுபூண்டமுத முண்டு களித்திருக்கிறபடியை
யுங்கண்டு, “வரம் ஹுதவஹஜ்வாலா பஞ்ஜராந்தர்
வ்யவஸ்திதி: । ந ஸௌரிசிந்தாவிமுகஜந ஸம்வாஸ
வைஸஸம்” (ஸௌநகஸம்ஹிதா) என்று
புறம்புள்ளாரோடு பொருத்தமின்றிக்கே, இவ்வூரைப்
பார்த்தால் “ஸர்வபுண்யமயோ தேயுற:” (?)
என்கிறபடியே “பவித்ராணாம் ஹி கேவாவிந்த: பவித்ரம்
பரம்” (பார.வந.88-27) என்னும் பரமபாவநரான
பெரியபெருமாஸ்தாமும், “சிட்டனே செழுநீர்த்
திருவரங்கத்தாய்” (திருவாய் 7-2-4) என்று
இவ்வூரோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே பாவநபூ
ரென்னும்படியான வைலக்ஷண்யத்தையுடை

தாயிருக்கையாலே, நாம் இவ்வூரிலே புகுருகை இவ்வூருக்கு மாலிந்யாவஹமென்றுபார்த்து, “அங்குற்றேனல்லேன் இங்குற்றேனல்லேன்” (திருவாய்.5-7-2) என்கிறபடியே பிறருடைய நைச்யத்தாலே அங்குப்போகவும்மாட்டாதே தம்முடைய நைச்யத்தாலே இங்குப்புகவும்மாட்டாதே ஆந்தராளிகராய் “உத்தரம் தீரமாஸாத்ய க₂ஸ்த₂ ஏவ வ்யதிஷ்ட₂த” (ரா.யு.17-8) என்ற ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப்போலே அகமகிழுந் தொண்டர்வாமும் (பெருமாள்.திரு1-10)படி *அன்பொடுதென்றிசை (பெருமாள்.திரு1-10) நோக்கிக்கொண்டுகண்வளருகிற பெரியபெருமானுடைய த்ருஷ்டிபாதமான தென்னுற்றங்கரையைப் பற்றி நின்றார்.

பெரியபெருமானும் “ஈஸ்வரோஹமஹம் பே₄கீநாந்யோஸ்தி ஸத்ருஸோ மயா” (கீதை.16-14) என்று தே₃ஸமாக அஹங்காரக்₃ரஸ்தமாய் ஸத்ருதி₃விஷயப்ரவணமாய் நோவுபடாநிற்க, இவர் இப்படியாவதே! என்று மநஸ்ஸிலே போரவுகந்து “நிமக்₃ந ஆபஃப்ரணவஃ” (?) என்கிறபடியே இவரளவிலே திருவுள்ளம் பேராறுமண்டி, *நிஹீநாநாம் முக்₂யம் ஸரண(ர.ஸ்த.1-110)மான திருவடிகளைக் கொடுவந்து இவருடைய திருவுள்ளத்திலே “என்கண்ணினுள்ளன வொக்கின்றவே” என்று ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாக ப்ரகாஸிக்கும்படி வைக்க, அந்தத்திருவடிகளை அநுஸந்தித்து, தம்முடைய மநஸ்ஸானது ஜ்ஞாநாஸ்பத₃மாகையாலே அந்தத் திருவடிகளுக்கு மேலான திருப்பீதாம்ப₃ரமும்

திருவரையுமான சேர்த்தியை மடிபிடித்தநுப₄வித்து, இப்படி கரணமும் நாமும் அநுப₄விக்கும்படி நம்மையுண்டாக்கிற்றுத் திருநாபீ₄கமலமன்றோ₄வென்று அதை அநுப₄வித்து, மேன்மைக்கும் ஸௌலப்யத்₄துக்கும் பட்டங்கட்டியிருக்கிறோம் நாமல்லோமோ என்று திருவுத₃ர ப₃ந்த₄நம் தன்பக்கலிலே வரவிசிக்க அதை அநுப₄வித்து;

அதுக்குமேலேயிருக்கிற திருமார்பானது தன்னுடைய ஹாராத்₃யாப₄ரணங்களையும் பெரியபிராட்டியாருக்குக் கோயிற்கட்டணமான மேன்மையையுங்காட்டி இசித்துக் கொள்ள அந்தத் திருமார்பை அநுப₄வித்து, அந்தப் பிராட்டிக்கும் ஹாராத்₃யாப₄ரணங்களுக்கும் ஆஸ்ரயமான திருக்கழுத்தை அநுப₄வித்து, அதுக்குமேல், வாயில் “ஸர்வபூ₄தேப்₄யோ-அப₄யம் த₃த₃ாமி” (ரா.யு.18-33) என்றுப்போலே சொல்லாநிற்கச்செய்தே அநுப₄விக்கிற நாய்ச்சிமார்க்கு அகப்பட, “வாயழகர் தம்மையஞ்சுதும்” (நாச்.திரு.10-3) என்று கண்களைச் செம்பிளித்தநுப₄விக்கும்படி ஸ்வாப₄ாவிகஸௌந்த₃ர்-யத்தையுடைத்தான திருவத₄ரத்தை அநுப₄வித்து, இப்படி அவயவங்களை அநுப₄வியா நிற்கச்செய்தே இடையில் தி₃வ்யாயுத₄ங்களும் இருயஞ்சிக்கொள்ள அவற்றை அநுப₄வித்து, “அப₄யம் -த₃த₃ாமி” (ரா.யு.18-33) என்றுப்போலே சொல்லுகிற வார்த்தைகளை மேலெழுத்திட்டுக் கொடுக்கிற குளிர்ந்த கடாஷங்களை உடைத்தான திருக்கண்க₄ அநுப₄வித்து, பாலும் பழமும் க₂ண்ட₃ஸர்க்கரையுமான

ரஸவஸ்துக்களேச் சேர்த்து புஜிப்பாரைப்போலே இந்த
அவயவங்களோடுண்டான சேர்த்தியால்வந்த
அழகையும் ஸ்வாபுரவிகமான அழகையு
முடைத்தான திருமேனியின் பசங்கூட்டான
ஸமுத்யாயஸோபையையும் அநுபுவித்தாராயிறே கீழ்
நின்றது.

இவருடைய இப்படிப்பட்ட மாநஸாநுபுவத்
தையும் மநஃபூர்வகமான வாசிகாநுபுவத்தையுங் கண்ட
பெரியபெருமாள், இப்படி குணவிஷ்டராய்
அநுபுவிக்கிறபடியைக்கண்டு, “த்ரஷ்டவ்யஃ
ஸர்வதேஹிபிஃ” (பூர்விஷ்ணுதத்த்வம்) என்கிறபடியே
அவரையழைத்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும்படி
அவரளவிலே அபிநிவிஷ்டராகையாலும், “க்ஷணே஽பி
தே யத்ரவிரஹோ஽தி துஃஸ்ஸஹஃ” (ஸ்தோ.ர.56)
என்கிறபடியே தம்மை யொருகால் காணவேணு
மென்னும் ஆசையுடையாரை க்ஷணகாலமும்
பிரிந்திருக்கமாட்டாமையாலும் அவரை அழைப்பித்
துக்கொள்ள வேணுமென்று பார்த்தார்; இனி,
நாம்போய்க் கொடுவரவென்றால் “அஸங்கேதமநா
லாபம்” (?) என்றுப்போலே சொல்லுகிற
ஸங்கல்பத்தைக் குலைக்கவேண்டுகையாலே
அதுசெய்ய ஒண்ணாதாயிருந்தது; இனி இவர்தாமே
வரவென்றால் அதுவும் தமக்கு ஸ்வரூபஹாநியாய்
இருந்தது; ஆனபின்பு விபீஷணமுவான
மஹாராஜரையிட்டு, “ஆநயைநம்” (ரா.யு.18-34)
என்றுப்போலே இவரையும் ஒருவரையிட்டழைப்
பிக்க வேணுமென்று பார்த்தார்;

அந்த விபீஷணன் ராஜ்யகாங்குதியாய் இருக்கையாலே அருகுநிற்கிற இளையபெருமாள் நிற்க, ராஜ்யகாங்குதியாய் ஹரிஸ்ரேஷ்ட₂ரான மஹாராஜரை இட்டழைத்துக்கொண்டாப் போலே, “சென்றதாமென சிந்தனையே” “அடியேனுள்ளத் தின்னுயிரே” “என்னுள்ளத்துள் நின்றுலாகின்றதே” “நிறை கொண்டதென்னெஞ்சினையே” என்றாப்போலே இவர் மநநபரராயிருக்கையாலே மநநபரராய் ஸ்ரேஷ்ட₂ராயிருப்பாரொருவரை யிட்டழைப்பித்துக் கொள்ள வேணுமென்று பார்த்து, அருகே ஸேவித்திருக்கிற லோகஸாரங்க₃ மஹாமுநிகளைப் பார்த்து, “ஆநயைநம்” (ரா.யு.18-34) என்று திருவுள்ளமாக;

அவரும் எப்போதும் பெரியபெருமானே ஸேவித்திருக்கையாலே, பெரியபெருமாள் அபிஜந வித்யாவாஸ்துத்தங்களால் பூர்ணராயிருப்பாரைப் பார்த்தருளி, ஏகாந்தங்களிலே “இழிகுலத்தவர்களேலு மெம்மடியார்களாகில் தொழுமினீர் கொடுமின் கொண்மின்” (திருமாலை-42) என்று உபதேசிக்கக் கேட்டிருக்கையாலும், “நின்திருவெட்டெழுத்துங் கற்றுநான் உற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை” (பெரிய.திரு 8-10-3) என்றும், “ஆரெண்ணும் நெஞ்சுடையாரவரெம்மை யாள்வாரே” (பெரிய.திரு 2-6-2) என்றும், “பங்கயக்கண்ணனைப் பயிலுந் திருவுடையார் யவரேலுமவர் கண்டீர், பயிலும் பிறப்புடைதோ றெம்மையாளும் பரமரே” (திருவாய் 3-7-1) என்றாப்போலே ஆழ்வார்கள் அருளிச் செய்யக்கேட்டிருக்குமவராகையாலே கடுகப்போய்

அவரை அருள்பாடிட்டுத் தாம் ஸ்ரீரஸாவஹித்துக்
கொண்டுவர;

இவரும் பெரியபெருமானுடைய கௌரவத்
தைக் குலைக்கவொண்ணுதென்று முநிவாஹநராய்
வந்துபுகுந்து பெரியபெருமானைத் திருவடித்தொழி,
பெரியபெருமானும் “ஆவிர்ப்புபூவ புகுவாந்
பீதாம்புரதரோ ஹரி:” (வி.பு.1-20-14) என்று
ஸ்தோத்ரபரனான ப்ரஹ்லாதனுக்கு வந்து
ஆவிர்ப்புபூவித்து அபேக்ஷிதங்களைக்கொடுத்து,
அவன் ராஜ்யாதிதிகளிலே போதுபோக்கவல்லனாகை
யாலே அவன் பார்த்துக்கொடு நிற்கச்செய்தே
“தத்ரைவாந்தரதீயத” (புகுவதம்7-10-31)
என்றுபோக, பின்பு அந்தராஜ்யாதிகளாலே
ப்ரஹ்லாதனும் போதுபோக்கி இருந்தானிறே; இவர்
அவனைப்போலே அன்றிக்கே, அநந்யஸாதநராய்
அநந்யப்ரயோஜநராயிருக்கையாலே நம் விஸ்வலேஷம்
பொறுக்கவல்லவரல்லரென்று பார்த்தருளி,
தம்முடைய ஸ்வரூபாதிகளைக்காட்ட, இவரும்
ப்ரீதரான வளவிலே இவர் மாநஸாநுஸந்தாநம்
பண்ணுகிற துபையிலே, “ஆதி” “விண்ணவர்
கோன்” “நீதிவானவன்” “அரங்கத்தம்மான்” என்றும்,
“உலகமளந்தண்டமுற நிவர்ந்த நீண்முடியனன்று
நேர்ந்த நிசாசரரைக் கவர்ந்த வெங்கணைக் காகுத்தன்”
என்றும், “விரையார் பொழில் வேங்கடவன்”
என்றபோலே தம்முடைய பரவ்யூஹவிபுவார்ச்சா
ஸ்தாரங்களையும் தம்பக்கலிலே அநுஸந்திக்கையாலே
ஸ்வஹைத் தனித்தனியே அநுபூவிக்கவேணுமென்கிற
அபேக்ஷை இவர்க்கில்லையென்கிறவிடம் ஹ்ருத்யஸ்-

த₂னாய்க் கொண்டு;

உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லாம் உடனிருந்தறி
(திருமால்-34)யா நிற்கச் செய்தேயும் இவரைச்
போதிக்கைக்காக இவற்றையும் இவர்க்குத் தனித்
தனியேகாட்டி இவரநுபுவிக்கும்படி பண்ணுவோ
மென்று பார்த்தருளி, அது செய்யுமிடத்துப்
புருஷார்த்தமாக வேண்டுகையாலே இவருடைய
அபேக்ஷையறிந்து செய்யவேணும், இல்லையாகில்
இவர், நாம் அதைப் ப்ரகாஸிப்பிக்கக்கொள்ள, “ஏரார்
முயல் விட்டுக் காக்கைப்பின் போவதே”
(சிறியதிருமடல்) என்னும் திருமங்கையாழ்வாரைப்
போலே நிந்தித்தல், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரைப்
போலே “அச்சவை பெறினும் வேண்டேன்”
(திருமால்-2) என்று காற்கடைக் கொள்ளுதல்
செய்வரோ, அறியவேணுமென்று தந்திருவுள்ளத்திலே
முன்னோரடிக் கொண்டத்தை அறிந்து, இவர், கடலிலே
குளப்படி உண்டாமாபோலே “பூர்ணம்” (கடவல்லீ)
என்கிறபடியே பெரியபெருமாள்பாடே எல்லா
மில்லையோ, ஆனபின்பு எனக்குப் பெரியபெருமானே
யொழிய வேறொருவரை அநுபுவிக்க
ப்ரர்த்தையில்லை, எனக்குண்டானாலும் அவரை
யநுபுவித்த என்கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணவே”
என்கிறார்.

வ்யா: [கொண்டல்வண்ணனை] கண்களுக்கு
விஷயமிருந்த படி. “ந மாம்ஸசக்ஷாரபிஷேகதே தம்”
(ருக்வேதம்) “ந சக்ஷாஷா பஸ்யதி கஸ்சநைநம்”
(தை.நா.1-10) என்கிற இலச்சினைகளை அழித்துத்

தன்வடிவைக்காணும்படி பண்ணின உபகாரத்தை அநுஸந்தித்துச் சொல்லுகிறார். அங்ஙனன்றிக்கே, தம்முடைய பரவ்யூஹவிப₄வார்ச்சாவதாரங்களை இவரை அநுப₄விப்பிப்பதாகத் திருவுள்ளத்திலே பாரிக்கிறபடியை அநுஸந்தித்து இதென்ன ஒளத₃ார்யமென்று அந்த ஒளத₃ார்யகு₃ணத்தை நினைத்து “கொண்டல் வண்ணன்” என்கிறார். அன்றிக்கே, ஸாம்ஸாரிகமான தாபத்ரயத்தாலே விடாய்த்த விடாய் தீரும்படியாய், “அத்₃ரௌ ஸயாஸூரிவ ஸீதளகாளமேக₄” (ர.ஸ்த1-82) என்கிறபடியே வர்ஷுகமான காளமேக₄ம் போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவன் என்கிறாராதல். ஸ்ரமஹரமான வடிவைநினைத்து, “கொண்டல் வண்ணன்” என்கிறாராதல். “வண்ணம்” என்று ஸ்வப₄ாவமாதல்; நிறமாதல். நம்மாழ்வாரும் “முகில்வண்ணனடியை அடைந்தருள் சூடியுய்ந்தவன்” (திருவாய் 7-2-10) என்றாரிறே.

[கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன்] அந்த மேக₄மானால் ஆகாஸத்தே கடக்கநின்று நீரை வர்ஷித்துப் போமித்தனையிறே; அங்ஙனன்றிக்கே இடையரோடு இடைச்சியரோடு வாசியற ஒருநீராகக் கலந்து தன்வடிவழகை அவர்களுக்கு ஸர்வஸ்வத₃ாநம் பண்ணினபடி. [கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன்] பராவஸ்த₂னாய்வந்து வெண்ணெயமுது செய்யில் மாளிகைச்சாந்து நாறுமே; சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய் வந்தவதரித்த அவஸ்தை₂யில் மேன்மையாலே ராஜாவாக்கிச் சிலர் சீராட்டுகையாலே, வந்து

வெண்ணெய் களவு காணவொண்ணாதே; அதுக்காக;
[கோவலனாய் வெண்ணெய் உண்டவாயன்]
சக்ரவர்த்தி, தன்னுடைய ராஜ்யைச் சர்வரீதியை
புஜிக்கைக்கு “எனக்கொரு பிள்ளைவேணும்” என்று,
“மஹதா தபஸா” (ரா.ஆ.1-11) என்கிறபடியே
நோற்றுப் பெருமானைப் பெற்றருப்போலே,
பூநந்தகேடாபரும் “காநாயர்கடிமனையில் தயிருண்டு
நெய்பருகநந்தன் பெற்றவானாயன்” (பெரிய.திரு.5-
5-3) என்கிறபடியே திருவாய்ப்பாடியில்
கவ்யஸம்ருத்தி யடையப் பாழ்போகவொண்ணா
தென்று இத்தை புஜிக்கைக்காக நோன்புநோற்றுப்
பெற்ற பிள்ளையாய்த்து க்ருஷ்ணன்.

[வெண்ணெயுண்டவாயன்] பெரியபெருமாள்
கொறுட்டை மோந்துபார்த்தால் இப்போதும்
வெண்ணெய்நாருநிற்கும். [வெண்ணெய் உண்ட
வாயன்] ஆஸ்ரிதருடைமையாகையாலே தத்ஸபர்ஸ
மாகாதேயென்று இன்றுமகப்பட அந்தக்குணங்கு
நாற்றம் வாயிலே தோன்றும்படியிறே
பெரியபெருமாள் கண்வளர்ந்தருளுவது. “கருப்பூரம்
நாறுமோ கமலப்பூநாறுமோ” (நாச்.திரு.7-1) என்று
ஸந்தேஹிக்கவேண்டாதபடியாய்த்து இன்றுமகப்பட
வாய் குணங்கு நாறும்படி.

[வெண்ணெயுண்டவாயனென்னுள்ளங்
கவர்ந்தானை] கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டாப்
போலே கொண்டல் வண்ணனாய் என்னுள்ளங்
கவர்ந்தவனை. யஸோதைப்பிராட்டியுடைய
நெஞ்சிலே பண்ணின ஸ்ரத்தையை என்னெஞ்சிலே

பண்ணி புஜித்தவனை. அந்தத் திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்கள் உறிகளிலே வெண்ணெயை வைத்துக் கள்ளக்கயிறுருவியிட்டு வைத்துப்போவார்கள்; அந்த உறிகளின் குறியழியாதிருக்க அந்தவெண்ணெய்களை வெறுந்தரையாக்கிஞாப்போலேயாய்த்து *அரங்கந் தன்னுள் கள்வனார்(திருமால.24), நான்குறியழியா திருக்க என்னுடைய சிந்தையை யபஹரித்தபடி. [என்னுள்ளங்கவர்ந்தானை] வைத்தகுறி அழியாதிருக்க *வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங்கல(பெரியாழ் திரு. 2-9-1)மாக்கிஞாப்போலே, என்னுடைய ஸரீரங்குறி யழியாதிருக்க என்னுடைய மநஸ்ஸை அபஹரித்தான். கலமிருக்க வெண்ணெய் குடிபோனாப் போலேயாய்த்து இவருடம்பிருக்க அகவாய் குடி போனபடி. [என்னுள்ளங்கவர்ந்தானை] *தைவீ- ஸம்பதம்பிஜாத(கீதை.16-5)ரான பெரியவர்களாகப் படத் தந்தாமுடைய மநஸ்ஸை இவன் பக்கலிலே வைக்கவேணுமென்றுபார்த்து, அது செய்யப் போகாமல், “சஞ்சலம் ஹி மநஃ க்ருஷ்ண” (கீதை.6-34) என்றாப்போலே – பெருங்காற்றைத் தாம்பிட்டுப் பிடிக்கலாம், என் மநஸ்ஸை ஒரு அளவாக்கப் போகிறதில்லை என்னும்படியிறே மநஸ்ஸினுடைய சஞ்சலத்வமும் திமிறும்படியான மிடுக்கும்; அப்படி *நின்றவாநில்லாத (பெரிய.திரு.1-1-4) மநஸ்ஸை என்பக்கல் அபேகையின்றிக்கே இருக்க நானும் அறியாதபடி அபஹரித்துத் தன்பக்கலிலே சேர்த்துக்கொண்டான்.

[அண்டர்கோன்] இப்படி இடையரோடு

மிடைச்சிகளோடும் தண்ணியரான உம்மோடும்
வாசியறவந்து கலந்து வெண்ணெயையும்
மநஸ்ஸையும் அவன் களவுகண்டது- புறம்பு
ஆளில்லாமையாலும் தன் குறையாலுமோவென்ன;
*சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்தி விண்ணோர்கள்
நன்னீராட்டியந்துபந்தரா நிற்கச்செய்தேகிடர், ஈட்டிய
வெண்ணெய் தொடுவுண்ணப்போந் (திருவிரு-
21) தவதரித்ததென்கிறார். அன்றியிலே, “அண்டர்”
என்று இடையரென்னுதல்; அண்டாந்தர்வர்த்திக
ளென்னுதல். [அணியரங்கன்] என்னெஞ்சை
அபஹரித்து *சேணுயர்வானத்தி (திருவாய். 5-3-9) லே
போயிருக்கையன்றிக்கே, கண்ணிட்டுக் காணலாம்படி
ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான கோயிலிலே வந்து
கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். ஸம்ஸாரிகளறவைத்தனப்
படாதபடியாலேயிறே இக்கிடைகிடக்கிறது.
[அணியரங்கனென்னமுதினை] தேவர்களம்ருதம்
போலே உப்புச்சாராய் எட்டாநிலத்திலே
இருக்குமதன்றிறே இவருடைய அம்ருதம்.

[அண்டர்கோனணியரங்கனென்னமுதினை]
“அளப்பரிய வாரமுதை அரங்கமேயவந்தணனை”
(திருநெடு-14) என்கிறவம்ருதமிறே. [அமுதினைக்
கண்டகண்கள்] இந்தக் கண்கள் இவரைக்
காணுதொழியப்பெற்றதாகிலும் புறம்பே
போகலாய்த்து; காட்சிதான் அரைவயிராய்த்ததாகிலும்
புறம்பு போகலாய்த்து; அங்ஙனன்றிக்கே,
பூர்ணபுவம் பண்ணின கண்கள்.

[கண்டகண்கள் மற்றெருன்றினைக்காணவே]

அம்ருதபாநம் பண்ணினாரைப் பாஸ்யஞ் சோற்றையுந்
தீற்றப்போமோ? [மற்றொன்றினைக் காணாவே]
“பாவோ நாந்யத்ர க₃ச்ச₂தி” (ரா.உத்.40-15) போலே.
இந்தப் பெரியபெருமாள் தம்மை கேஸாதி₃பாத₃ாந்த
மாக அநுப₄விக்க வேணுமென்று பார்த்தாலும்
ஸக்தனல்லேன்.

“என்னுள்ளங் கவர்ந்தான்” என்கையாலே
சித்தாபஹாரம் பண்ணினபடியைச் சொன்னார்;
“கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே” என்கை
யாலே த₃ருஷ்ட்யபஹாரம் பண்ணின படியைச்
சொல்லுகிறார். அல்லாதார் திருநாமப்பாட்டுப்போலே
தம்மைச் சொல்லிற்றிலர்; “விஸஸ்மாரதத₃ாஸ்த்மாநம்”
(வி.பு.1-20-2) என்கிறபடியே தாம் பே₄ாக₃ப்ரவண
ராய்த் தம்மை மறக்கையாலே. ப₂லம் *ஸத₃ாபஸ்யந்தி
(ருக்₃ வேத₃.1-2-7)யாகையாலே அது இங்கே
ஸித்த₃ி₄க்கையாலே ப₂லத்துக்குப₂லம் வேணுமோ
வென்று சொல்லிற்றிலர். இந்தகண்கள் புறம்பே
சிலவற்றைக்காணவேண்டுவது இங்கே சில
குறையுண்டாகிலன்றோ.

இவர்பக்கல் ஒளத₃ார்யமில்லையென்று
போகவோ? வடிவிற்பசையில்லையென்று போகவோ?
ஸௌஸீல்யமில்லையென்று போகவோ? நெஞ்சுக்குப்
பிடித்திருந்ததில்லையென்று போகவோ? மேன்மை
யில்லையென்று போகவோ? ஸௌலப்யமில்ல

யென்று போகவோ? பே₄ாக்₃யதையில்லை யென்று
போகவோ? அநுப₄வத்தில் குறையுண்டென்று
போகவோ?

அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனார்
அருளிச்செய்த
அமலஞாதிபிரான் வ்யாக்₂யாநம் முற்றிற்று.

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார்
திருவடிகளே ஸரணம்.

**பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்₂யானத்தில்
பாட₂பே₄த₃ங்கள்**

பக் கம்	வரி	புத்தகத்திலுள்ள பாட ₂ ம்	வேறுபாட ₂ ம்
11	2	இவர் தேவாரமான பெரியபெருமானை	அவர் தேவரான பெரியபெருமானை
12	10	அவனநுக் ₃ ரஹத்துக்கு	அநுக் ₃ ரஹத்துக்கு
15	14	தந்த ₄ நத்தின்	தன்திறத்தில்
21	15	யுடையவனாய்	யுடையனாய்
22	3	அண்ட ₃ கடாஹம் வெடித்து அடைகட்டவேண்டும்படி யிறே	அண்ட ₃ கடாஹம் வெடித்து அது அடைக்கவேண்டும் படியிறே
24	21	திருச்சோலையும் ஒருபோகி யாயிருக்கிறபடி	அச்சோலையோபாதி யாயிருக்கிறபடி
24	22	பலாக்கள் வேரோடு பனை யோடு வாசியறப் பழுத்துக் கிடக்கையாலே ஒன்றிலே வாய்வைக்கப்பெருதே தான்வேண்டினபடியே திரியும்படியாய்த்து	பலாக்கனிகள் வேரோடு நுனி யோடு வாசியறப் பழுத்துக் கிடக்கை யாலே ஒன்றிலும் வாய்வைக்கப்பெருதே தான் வேண்டினபடி திரியும்
25	21	ராமாவதாரத்தே பிடித்து அடியொற்றினான்	ராமாவதாரத்திலே பிடித்து அடியொற்றி னான்

பக்கம்	வரி	புத்தகத்திலுள்ள பாட ₂ ம்	வேறுபாட ₂ ம்
26	15	சதுர்முக ₂ ஸ்ருஷ்டி பூர்வகாலத்திலேயாகிலும்	சதுர்முக ₂ ஸ்ருஷ்டி பூர்வகாலத்திலேயா யிருக்க
26	24	நற்சீவனானது	நற்சீவநமானது
28	1	கலவிருக்கையாகக் கொண்டு வீற்றிருந்தாப்போலே	கலவிருக்கையாகக் கொண்டு திரிந்தாப் போலே
28	10	பனங்குலை உதிர்த்தாப்போலே	பனங்குலை உதிர்தாப் போலே
28	18	ப்ராதிகூல்யத்தில் நிலைநின்றான் என்று	ப்ராதிகூல்யத்தில் நின்றான் என்று
29	4	திருச்சோலைக்கு	அத்திருச்சோலைக்கு
29	3	மயில்கள் ஆடப்புக்கன	மயில்கள் ஆடப்புக்கது
29	8	(வண்டுபாடமாமயிலாட)	(வண்டுபாடமாமயிலாடு)
31	8	இந்த நன்மைகளுக்குமேலே	ஸந்தான பரம்பரையின் நன்மைகளுக்கு மேலே
31	23	அத்தலைக்காகத் தம்மையழிய மாறின பெரியவுடையாரை	அத்தலையாகத் தம்மை யழிய மாறின பெரியவுடையாரை
32	4	இச்சீரியபேற்றுக்கு	இக்கனவிய பேற்றுக்கு
32	16	அழகுக்குத் தோற்று	அழகுக்குப் புல்கவ்வீ
32	22	முடிசூட்டுமாப்போலே	முடிசூட்டுவாரைப்போலே
33	19	ஆத்மாவித்யாதி ₃	ஆத்மாவோ நித்யனித்யாதி ₃

பக்கம்	வரி	புத்தகத்திலுள்ள பாடம்	வேறுபாடம்
33	22	ஒருகுட்டி வைக்குமாப் போலேஒருகுஞ்சை	வைக்குமாப் போலே
34	2	ருத் ₃ ரன் தனக்குப்பிதாவுமாய்	ருத் ₃ ரனுக்குப்பிதாவுமாய்
34	15	அவர்களுடைய ரக்ஷணார்த்த ₂ மாக	இவர்களுடைய ரக்ஷணார்த்த ₂ மாக
35	11	தனித்தனியே	தனியே
36	10	படவடிக்கவல்ல	ஆலத்திவழிக்கவல்ல
36	16	த் ₃ விபு ₄ ஜனே சதுர்ப்பு ₄ ஜனே என்ன; இருபடிகளும்மடுக்கு மென்ன; இரண்டிலுமழகிய தேதென்ன	த் ₃ விபு ₄ ஜனேசதுர்ப்பு ₄ ஜனே என்று கேட்க; இரண்டு மழகியதே
36	20	மலையைக் கடலை ஒப்பாகச் சொல்லுமித்தனையிறே	மலையையும், கடலையும் ஒப்புச் சொல்லுமித்தனையிறே
37	13	சாய்ந்தவாறே பொல்லாங்குகள் தெரியும்	சாய்ந்தவாறே பொல்லாங்கு தெரியும்.
37	13	இங்குப் பழையவழகும் நிறம்பெறும்	இங்குப் பழையவழகுகளும் நிறம்பெறும்.
37	16	இச்சிரிப்புக்கண்டால் பொறுக்கவொண்ணுமோ	இச்சிரிப்புக் கண்டால் பொறுக்கப்போமோ
37	20	இங்கு, தெப்பம்	இங்குத் தெப்பம்
38	13	ஆபாதத: மேலெழ த் ₃ விபு ₄ ஜராய்	ஆப்தர்க்கு மேலே த் ₃ விபு ₄ ஜராய்
39	11	மங்குநாரை	மங்கினாரை
39	13	கையாளாய் நிற்பது	ஆளாய் நிற்பது

பக்கம்	வரி	புத்தகத்திலுள்ள பாடம்	வேறுபாடம்
41	13	இவனுடைய ப ₃ ால்யம் செம்பால் பாயாநிற்கும்	இவனுடைய ப ₃ ால்யம் செம்பால் பாயாநிற்கும் ப ₃ ால்யம்
41	15	பூ ₄ மிப்பரப்படைய வாயிலே வைத்தாளுய்த்து	பூ ₄ மிப்பரப்படைய வயிற்றிலே வைத்தாளுய்த்து
41	19	அந்த ஆலினிலையில் நின்றும்	அந்த ஆலில் நின்றும்
42	10	பச்சைச் சட்டையிட்டு	பச்சைச்சட்டையுடுத்து
43	12	வர்ஷுகமான காளமேக ₄ ம்	வர்ஷோந்முக ₂ மான காளமேக ₄ ம்
43	13	பன்னீர்க்குப்பி போலே	பனிநீர்க்குப்பிபோலே
42	21	(ஆரம்)பதக்கம்	(ஆரம்)பதகம்.
42	19	கீழே ஸமுத் ₃ ரமாய் மேலே ஆலிலையாயிருக்கையன்றிக்கே	கீழே ஸமுத் ₃ ரமாய் ஆலிலையாயிருக்கை யன்றிக்கே

நாயனார் வ்யாக்₂யானத்தில் பாட₂பே₄த₃ங்கள்

பக்கம்	வரி	புத்தகத்திலுள்ள பாட ₂ ம்	வேறுபாட் ₂ ம்
49	14	அர்ச்சாருபமாயிருக்கச் செய்தேயும் பெரியபெருமாள்	பெரியபெருமாள் அர்ச்சாருபமாயிருக்கச் செய்தேயும்
52	12	ஈரிலை பெறும்	ஈரிலை போரும்
57	13	தானொருத்தன் ஸு ^௩ த ₃ த ₄ னாகையன்று	தன்னைவருத்தி ஸு ^௩ த ₃ த ₄ னாகையன்று
62	7	கால்தாழ்ந்ததித்தனை	கால்தாழ்ந்தானித்தனை
74	1	சுண்டுவில்	சுண்டுவிரல்
75	19	விக்ரமித்தபடி	நிமிர்ந்தபடி
77	2	விடாயர்க்கு	விடாய்க்கு
77	24	திருப்பீதாம்ப ₃ ரத்தே	திருப்பீதாம்ப ₃ ரத்தைக்
81	4	திரியாநிற்குமாய்த்து	திரியுமாப்போலே என்கை
113	3	உபாத் ₄ யர்த்த ₂ மாக	ப்ரீத்யர்த்த ₂ மாக
131	7	பொசுக்கென பன்றி	பொசுக்கின பன்றி
138	26	ஊழிபூசல்	ஊழிபூசல்

